

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10/Sayı 119/Kasım 1991/3.-DM

PKK 14. mücadele yılında!

Yeni dönemde halk devriminin kesin zaferini hazırlayalım!

Partimiz, 14. mücadele yılına, Kürdistan'ın kuzey ve güney parçalarına gerillayı oturtmuş, serihildanları etkili bir mücadele biçimi haline getirmiş, özel savaş rejimini ekonomik, siyasal, askeri ve hukuksal alanda tam bir tıkanmaya götürmüş ve önemli yenilgiler tattırmış olarak, gerillanın ve halkın yaygın eylemliliği ve kitlelerin büyük coşkusu içinde giriyor. TC ise, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin büyük gelişimi ile yüzyüze geldiği mevcut tıkanmayı aşmaya, 20 Ekim seçimleri temelinde, özel savaşta uğradığı yenilgiyi gidermeye çalışıyor. Bu durum, önemli siyasal gelişmelerin yaşanacağı yeni bir döneme girilmekte olduğunu gösteriyor.

Bu yeni döneme giriliş koşulları genel hatlarıyla şöyledir: TC, İsrail siyonizmi ve Arap krallıklarıyla olan ilişkileri dışında Ortadoğu bölgesinden kovulmuş durumdadır. Dış ilişkilerindeki bu durum, sadece Ortadoğu ile de sınırlı değildir, dünyanın diğer alanlarındaki ilişkileri de buna benzemektedir. NATO'lu dostları, TC'nin yürüttüğü özel savaşın yükünü daha fazla taşıyamayacaklarını artık açıkça söylemektedirler. TC'nin dış ilişkiler sistematigi parçalanmış ve önemli tıkanmalarla yüzyüze gelmiştir. Madrid'te toplanan "Arap-İsrail Barış Konferansı", son NATO zirvesi ve emperyalist başkentlerden yükselen sesler bu durumu çok açık olarak göstermektedir.

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Ekim seçimi sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve bu görevlerin gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki kurtuluş savaşının oynayacağı rol

20 Ekim erken genel seçimlerinin kanıtladığı bazı gerçekler vardır. Ayrıntıya boğmadan bu gerçeklerin üzerinde durmasını bilmek, önemli bir devrimci saptama olsa gerekir.

Şu çok esaslı bir gelişme olmaktadır: Türk kökenli halkın ağır bastığı Türkiye toplum gerçeğinde, genel olarak 'sağ partiler' adı verilen, ama bunun da ötesinde devlet güdümlü siyasetin, partilerin ve özellikle Türk devletinin son dönemlerde geliştirdiği özel savaş sisteminin yönlendirdiği bir partililik ile Kürdistan'da PKK'nin yönlendirdiği bir siyasal eylemlilik ve biraz da partililik, 20 Ekim erken genel seçimlerinin en temel iki yanındır. Doğu'daki partililikle Batı'daki partililik, Kürt toplum gerçeği içindeki partililikle Türk toplum gerçeği içindeki partililik birbirine taban tabana zıttır. Birisi devlet güdümlüdür ve hatta özel savaş tarafından yönlendirilmektedir, diğeri ise tamamen özel savaş karşıtıdır, onunla savaşım içinde olmak gibi çok belirgin bir farklılık içermektedir. Dolayısıyla HEP'in durumunu tartışırken, sekiz partinin parlamentoya girdiği ve HEP'in de öyle bir parti olduğu biçiminde genel bir belirlemeyle yetinmek çok ciddi bir durum değerlendirmesi hatasıdır. Bu, Kürdistan halkındaki büyük devrimci potansiyel ve onun sınırlı ölçüde dile getirilmesiyle Türkiye halkı üzerindeki devlet kaynaklı ve güdümlü özel savaş -ki, eskiden buna kurumlaşmış faşizm deniliyordu, biz daha somut olarak özel savaş diyeceğiz- arasındaki karşıtlıktır ve özellikle Ekim seçimleriyle birlikte gündemi belirleyen temel bir çelişki olarak somutluk kazanmıştır.

Bu durumu hemen biraz daha somutlaştıralım: Özal, özel savaşın beyin takımından birisidir; özellikle özel savaşın siyasal ve diplomatik cephesini yönlendirmektedir. Askeri cephe ve özel savaş cephesini yönlendiren güç Genelkurmay Başkanlığıdır. Bunlar arasında her hafta bir iki görüşme olmaktadır. Muhalefet liderleri diye geçinen Demirel, İnönü, Ecevit, Erbakan ve Türkeş hem "terör zirvesi"nde, hem parlamentodaki figüranlık görevlerinde ve hem de kapalı kapılar ardında özel savaşın diğer bir kolunu oluşturmaktadır. Bunlar muhalefet adı altında gerçekte kitlelerin özel savaşa karşı tavır koymasını engellemde sinsi bir rol üstlenmişlerdir. Dikkat edilirse, Türk halkının

Devamı 16. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlenen kutlama gecelerine sunduğu mesaj:

"...Şimdi, daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır. Bizde de Kürdistan Büyük Millet Meclisi olmak. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu derisi çok iyi öğrendik ve partimiz 13 yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacaktır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serihildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir ulusal meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında, Kürdistan Ulusal Kongresi, büyük millet meclisi toplanacaktır!.."

Yazısı 10. sayfada

İÇİNDEKİLER

Milliyet gazetesi adına Soner Gürel'in PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj

Yazısı 27-28. sayfalarda

Ulusal direniş şehitlerimizden Ahmet TEKME ve Mustafa ASLANOĞLU yoldaşların anısına

Yazısı 25-26. sayfalarda

PKK Zindan Direniş Konferansı belgelerinden özeleştiriler

Yazısı 29-30. sayfalarda

PKK, 14. yılına yaygın gerilla ve kitle eylemleriyle girdi

Yazısı 7-9. sayfalarda

PKK Avrupa Temsilciliği:

PKK kuruluşunun 14. yılında zafere her zamankinden daha yakın

Yazısı 32. sayfada

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü kutlama mesajlarından...

Yazısı 12. sayfada

Parti

3. Kongresi'nin beşinci yılında PKK önderlik çizgisi, tarihi zaferini dünyaya kanıtlıyor

Yazısı 13. sayfada

YENİ DÖNEMDE HALK DEVRİMİNİN KESİN ZAFERİNİ HAZIRLAYALIM

Kürdistan'da sekiz yıldır sürdü-rülen ve giderek gelişen gerilla savaşı, Türk ordu sistemini parçala-mış ve çok büyük oranda işlemez hale getirmiştir. Alınan büyük ön-lemlere ve harcanan bütün çabalara rağmen, PKK'nin yürüttüğü gerilla savaşı geriletilmediği gibi, sürekli gelişmesi ve özellikle son yılda Kürdistan'ın geniş alanlarında ege-men denetim gücü haline gelmesi de engellenememiştir. Gerilla ve se-rihildanların gelişmesi ve yaygınlaş-masıyla PKK, Kürt halk kitlelerini yönlendiren esas siyasal güç haline gelmiştir. Terör yasasıyla bu yıl için-de tırmandırılan özel savaş, askeri ve siyasi açıdan tam bir çıkmaz içine düşmüş ve yenilgiye uğramış-tır. Son dört ay içinde Türk ordusu-nun Güney Kürdistan'a düzenlediği üç büyük askeri hareket tam anla-mıyla başarısızlığa uğramıştır. Bütün bunlar Türk ordusunun çıkamaz ve çaresizliğini göstermektedir ve bu-nu zaten kendileri de söylemekte-dir. Ordunun çıkmazı demek, ger-çek anlamda yürütmenin çıkmazı ve tıkanması demektir. Çünkü, özel sa-vaş rejiminde gerçek yürütme gücü ordunun kendisidir. Onun sivil söz-cüsü olan ANAP hükümeti, bırakı-lım iktidarını sürdürmeyi, zaten mu-halefet bile yapamaz, bu gücü bile kendinde bulamaz hale gelmiştir. Özel savaş rejiminin sözcüsü duru-munda olan Özal, "askeri yöntemle bu sorun çözülemez" diyerek, özel savaşın yenilgisini en üst düzeyde ilan etmiştir. TC'nin yenilgiye uğ-rayan her elemanının vardığı sonuç zaten bu olmaktadır. Bütün bunlar, Türk devletinin yürütme aygıtının, en önemli sorun olan Kürdistan soru-nunda tam bir tıkanma ve işlemezlik içinde olduğunu göstermektedir.

20 Ekim seçimleri, siyasal dü-zeyde TC'nin yaşadığı bu tıkanmayı çözemediği gibi, onu daha güçsüz, kendi içinde daha istikrarsız ve çelişkili hale getirmiştir. Seçimler sonucunda oluşan yeni meclis, es-kisine göre çok daha parçalı, çelişkili ve istikrarsızdır. Bu meclisin, Türkiye'nin ağır sorunlarına çözüm bulması şurda kalsın, kendi sorunla-rını çözmesi bile mümkün değildir. Bundan da öteye, Kürt halkının oylarıyla meclise giren önemli bir milletvekili topluluğu, TC'nin en önemli sorunu olan Kürdistan soru-nunda meclisi tam bir çözümsüzlük ve korku içine sokmuştur. TC, kendi deyimiyle eşkiyayı dağda ararken, bu kez kendisini en emin olarak gördüğü yuvasında bulmuştur. Bütün bunlar, TC'nin kukla nitelikteki yasama organının da tam bir tıkan-mayla yüzyüze olduğunu, iç çelişki-leriyle oldukça güçsüz hale geldiği-ni ve aldatici rolünü artık eskisi kadar bile oynayamayacağını gös-termektedir.

Öte yandan, emir-komuta düze-niyle işleyen TC'nin yargı sistemi de, PKK mücadelesi karşısında tam bir tıkanma içine girmiştir. En yük-sek yargı organı sayılan Anayasa Mahkemesi, altı ayı aşkın süredir en açık ve basit bir hukuksuzluk olayını ele alamamakta, özel savaşın çıkar-ları doğrultusunda yüzlerce insanı zindanlarda tutarak ne kadar hukuk dışı bir güç ve bir aldatma organı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu durum iç ve dış kamuoyunda Türk yargı sistemine güvensizliği tama-men yaratmışken, bir de kanunsuz olarak zindanlarda tutulan tutsakla-rın üzerine vahşice saldırılması, özel savaşın yenilgisinin intikamının bir avuç tutsaktan alınmaya çalışılması, bu güvensizliğin üzerine tuz-biber ekmiş, içerde ve dışarda kitleleri

ayağa kaldırmıştır.

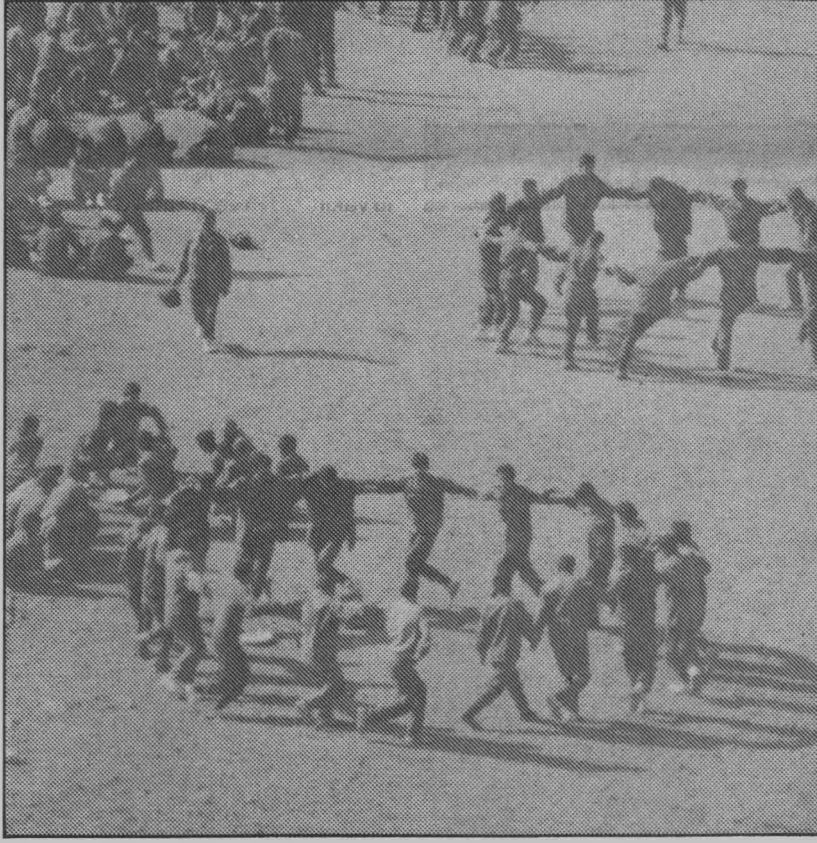
TC'nin yürütme, yasama ve yargı sisteminde yaşadığı bu tıkanıklık, büyük bir ekonomik çöküş ve sos-yal yozlaşma üzerinde ortaya çık-maktadır. Dış ve iç borçlar, ekono-mik dengelerin bozulması ve dur-gunluk, pahalılık ve işsizlikteki artış en üst boyutlara ulaşmıştır. Bu ko-nuda hiç kimse olumluluktan söz edememekte, rejimin temsilcileri bile her gün bu çöküş üzerine yeni açıklamalar yapmaktadır. TC'nin eko-nomik sistemi, yıllardır yürütülen özel savaşın yükünü artık taşıya-mayacak ve bu özel savaş besleye-meyecek hale gelmiştir.

20 Ekim seçimleri işte bu tıkan-ma ortamında yapılmıştır ve yeni DYP-SHP hükümeti bu koşullarda kurulmaktadır. Bu yeni hükümetin mevcut sorunlara ne kadar çare olacağını herkes düşünmekte ve tartışmaktadır. Her şeye rağmen, onbir yıllık 12 Eylül rejimi ve sekiz yıllık ANAP hükümetleri dönemi ar-dından, Demirel hükümetine yeni bir dönem gözüyle bakılabilir. En azından özel savaşın yeni bir dö-ne-mi ve kısmen yeni kadrolarla yürü-tülmesi olacaktır.

DYP-SHP hükümetiyle başlayan dönem için kısaca şu söylene-bilir. Türkiye'nin çok ağır ekonomik, sosyal ve siyasal sorunları vardır ve hükümet ise güçsüzdür. Bu hükü-met, mevcut güçsüzlüğünü aşmak ve sorunlara kısmen çözümler geti-rebilmek için, ya ciddi demokratik açılımlar yapacak, geniş kesimlerin

desteğini alacak ve böylece belli bir süre işlerlik kazanacak ya da yeni bir özel savaş hükümeti olarak hare-ket edip savaşı sürdürmeye çalışa-cak ve bunun sonucunda da Kürdis-tan ve Türkiye'de gelişecek halk mücadelesiyle bir-iki yıl içinde yıkı-lıp gidecektir. Mevcut hükümet güç-leri ve esas yürütme olarak ordu dikkate alındığında, birinci olasılığı uygulamalarının çok zor olduğu görülecektir. ANAP döneminde ke-sin bir yenilgiyle sonuçlanmış olan ikinci olasılığı da başarıyla uygu-layabilmesi, yaşanan mevcut kriz ve gelişen mücadele karşısında müm-kün değildir. Görünen o ki, birincisi-ni bir aldatma olarak gündemde tutacak ve esas olarak özel savaş uygulamaya çalışacaktır. Bu durum-da, görüntüye aldanmamak, müca-delenin dayatması karşısında orta-yaya çıkan demokratik açılımlardan halk mücadelesini daha da geliştir-mek için yararlanmak, özel savaş taktiklerini boşa çıkararak halk dev-riminin zaferini hazırlamak gerekir. Bunun koşulları, bu yeni dönemde, geçmiş dönemlerden çok daha el-verişli olacaktır. Bu da, devrimci-demokratik halk güçlerine büyük olanaklar sunmakta ve tarihi görev-leri başarmayı dayatmaktadır.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu durum, Kasım ayı içindeki siyasal olaylarla da açığa çıkan ve canlı olarak yaşanan bir durumdur. Bun-ların bazılarını, kendi ayrıntıları için-de kısaca ele almaya ve değerlen-dirmeye çalışalım.

Madrid Konferansı: TC'nin bölgeden kovulduğunun açık göstergesi

Körfez savaşında Saddam yöne-timine ağır darbe vurup Arap güçle-rini zayıflattıktan ve tüm bölge güç-lerine önemli bir gözdağı verdikten sonra ABD, altı ay süren yoğun bir diplomatik faaliyet ardından Arap ve İsrail güçlerini 30 Ekim günü Mad-rid'te bir araya getirmeyi başardı. Bu, Körfez krizi ve savaşı sırasında en çok sözü edilen "savaş sonrası-nın Ortadoğu konferansı" oluyordu. Madrid'te ABD himayesinde ve Gorbaçov'un yardımıyla toplanan "Arap-İsrail Barış Konferansı"na, İsrail, Suriye, Lübnan, Filistin, Ürdün ve Mısır heyetleri katıldı. Bu konfe-rans, bölge devletlerinin istek ve çabalarından çok, ABD'nin istek ve çabaları sonucunda toplanıyordu ve gerçek anlamda bir ABD konferan-sı niteliğini taşıyordu.

Bu niteliği gereği konferansta ilk

konuşan ABD Başkanı Bush, taraf-lara "anlaşmaları gerektiğini" ve başka çarelerinin olmadığını" altını çizerek belirtti. Dünyada ABD ege-menliğinin koltuk değnekliliği görevi-ni yürütmekte olan Gorbaçov ise, ABD'nin dediklerini yapmanın ve sorunları barış içinde çözmenin er-demlerinden sözetti. Daha sonra konferans ortamı Suriye ve İsrail heyetlerinin yoğun mücadelesine sahne oldu ve yeri kararlaştırılmak-sızın görüşmelerin devamında karar kılınarak dağıldı. Taraflar arasındaki mücadele, konferans sonrasında da çeşitli biçimlerde devam etti. İsrail'in uzlaşmaz tutumu karşısında Arapların gösterdiği aşırı uzlaşıcı tutuma karşı çeşitli bölge devletle-rinden, örgütlerinden ve halk kitle-lelerinden, özellikle Filistin halkların-dan gelen sert tepki sonucunda

çeşitli Arap heyetleri Suriye'nin tu-tumuna daha çok yaklaşmak ve kendi aralarında birlik yaratmak zorunda kaldılar.

Bir yandan, böyle bir konferans düzenleyebilmeyi başarı olarak gö-ren ve bunu sürdürmeye çalışan ABD, öte yandan son günlerde Libya yönetimine karşı "terörizm" suçlamasıyla yeni bir saldırı başlattı. Bu, ABD'nin kendi egemenlik düze-nini, yani sık sık sözünü ettiği ABD'nin dünya düzenini kurmada izlediği taktik oluyor. Kendi hegemonyası önünde engel teşkil eden güçlere yönelik böyle çeşitli bahanelerle saldırı başlatıyor ve yavaş yavaş, tek tek önündeki engelleri temizleyerek dünya egemenliğini sağlamaya çalışıyor. Ancak ABD'nin bu taktiği artık herkes tarafından çok daha açık olarak görülebiliyor. Bu nedenle, Libya'ya yönelik tehditleri, başta Suriye olmak üzere bölgenin ilerici güçleri tarafından sert tepkiyle kar-şılandı ve bunun barış çalışmalarına zarar vereceği açıkça ifade edildi. Görünen o ki, ABD, Saddam'a karşı uyguladığını bölgenin başka bir gü-cüne karşı aynı tarzda uygulamakta ciddi engellerle karşılaşacak. ABD için, karşısında yeni bir Saddam bulmak epeyce güç olacak. Bu durum karşısında ABD'ye karşı böl-ge güçlerinin dayanışması ve faa-liyeti daha çok gelişebilir.

Körfez krizi başladığında, ABD saldırganlığının bir taktik üssü duru-munda olan TC yönetiminde adeta bayram havası yaşanmış ve ABD'nin bir dediğini iki etmemek için elden gelen her şey yapılmıştı. On-lara göre, bu olayla birlikte ve ABD politikalarının itirazsız uygulayıcısı olunarak Türkiye'nin stratejik önemi yeniden artacaktı, TC Ortadoğu'nun süper devleti olacaktı, bir koya-caklar karşılığında üç, hatta yirmi alacaklardı, savaş sonrasında dü-zenlenecek Ortadoğu konferansın-da en önemli koltuğu kapacaklar ve Ortadoğu pastasından aslan payını alacaklardı. Özel savaş yönetimi Türk basını bu konuda söylemediği-ni bırakmadı, dünyada bir numaralı savaş kışkırtıcılığı yaptı. Bütün bun-lara karşılık, şimdi Madrid'te topla-nan konferans TC'nin durumunu herkese apaçık gösterdi. Brakalim en önemli masayı kapmayı ve pasta-nın en büyük parçasını almayı, Orta-doğu adıyla düzenlenen konferans-ta TC'nin esamesi bile okunmuyor-du, adından bile söz edilmiyordu, olanlardan haberi bile olmuyordu. Yapılan savaş kışkırtıcılığı, ABD şakşakçılığı ve uşaklığı beş para bile etmemişti. Üstelik bu konferans ABD'nin, yani TC'nin büyük babası-nın düzenlediği bir konferans olu-yordu. Bölgenin devrimci ve ilerici güçleri büyük çoğunlukla bu konfe-ransa karşıydı. ABD'nin düzenlediği bir bölge konferansında bile TC'nin yerinin olmaması, onun bölgede ne hale geldiğinin, ne denli tecrit olup

değersiz duruma düştüğünün en açık göstergesidir.

Bu gerçeği gören ve büyük bir tedirginlik duyan TC, telaş içinde ABD'ye yakınmalarını bildirdi ve konferansın son günü, konferansa ev sahipliği yapmak ve daha sonraki bölümlerine katılmak istediğini ta-raflara ilettili ise de, bu durum dikkate ve ciddiye bile alınmadı. Denebilir ki, yaşananlar TC için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Üstelik ABD'ye ve bölgedeki işbirlikçilerine yönelik saldırılara da ev sahipliği yapmak zorunda kaldı. Bütün bunlar, TC'nin bölgedeki durumunu çok açık bir biçimde göstermektedir. Körfez Emirlikleri ve İsrail dışında bölgede dostu kalmamış ve tarihinin en büyük tecrit olma durumu içine düşmüştür. Sadece devrimci örgüt-ler ve ABD karşıtı yönetimler değil, ABD ile ilişki içinde olan güçler bile TC'ye büyük bir kuşku ve güvensiz-likle yaklaşmaktadır. Güney Kürdis-tan'a yönelik düzenlediği askeri ha-rekatlar bu durumu daha da artırmış-tır. TC'nin bölgesel ilişkileri, en zayıf ve en çok sorunlu dönemini yaşamaktadır.

Bu durum sadece Ortadoğu ile de sınırlı değildir. TC deneyi, ABD politikacılığının ne olup olmadığını çok açık bir biçimde ortaya koy-maktadır. Bu, kendi çıkarları doğrul-tusunda kullanma ve güçleri karşı karşıya getirerek kendi egemenliği-ni sağlama politikasıdır. Bu politika, tipik bir İngiliz politikacılığı, emper-yalist politikadır. Türkler, 19. yüzyıl boyunca bu politikaya hem mahkum olmuşlar, hem de hiçbir zaman gü-ven duymamışlardır. Bu politikanın elinden Türkleri ancak Almanya'nın yükselmesi kurtarabilmiştir. Daha sonra da Sovyetler Birliği'nin dün-yada açtığı cephe, TC'nin doğuşu-nun ve yaşamasının en önemli et-kenlerinden biri olmuştur. Oysa bu-gün durum çok farklıdır, ortada ne Alman kurtarıcılığı ve ne de Sovyet dayanağı vardır. Gorbaçov yöneti-mi, dünyada ABD hegemonyasının bir koltuk değneği durumundadır. Dünyaya yeniden doğmakta olan Almanya ise, kendi yenilgisi teme-linde şekillenmiş olan (devrimsel gelişmeler hariç) mevcut dünya ya-pısına karşı çıkmaktadır. Bu da, TC'nin statükoculuğu ile ciddi bir çelişki arz etmektedir. ABD politika-sı güvensizdir, nitekim Türkiye'de bir devrimden bile söz edilebilmekte-dir. Alman politikası çelişkilidir ve Sovyetler yıkılmıştır. Bu durum, TC için, uluslararası dayanakların ciddi biçimde zayıflaması demektir. Nite-kim son NATO toplantısında bunun işaretlerini görmüş ve ciddi telaş içine düşmüştür. Bütün bunlar, Türk ve Kürt halklarının devrimci güçleri açısından, Ortadoğu'nun devrimci ve ilerici güçleriyle daha kapsamlı ilişki ve dayanışma kurmada ve ulus-lararası alanda manevra yapabilme-de daha çok imkan vermektedir.

Savaş esirlerine intikam saldırısı: Özel savaştaki yenilginin son belgesi

Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli kentlerindeki cezaevlerinde tutulan devrimci tutsaklar, 2 Kasım'dan iti-baren Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'ne sürgün edilmeye başlandı. Ağır baskı ve işkence altında yapılan birkaç günlük sürgün sonucunda 200'ü aşkın devrimci Eskişehir Ce-zaevi'nde toplandı. Büyük çoğunlu-ğu PKK davalarından tutuklu olan devrimciler, genellikle on-oniki yıl-dır zindanlarda tutulmaktaydı. An-

tep'ten Bartın'a kadar birçok cezae-vinden gerçekleştirilen sürgünler-de yapılan uygulamalarla, bunun bir intikam alma olayı, elde rehine ola-rak tutulan savaş esirlerine yönelik bir saldırı olduğu açıkça hissettiril-di. Zaten sürgünden sorumlu olan rejim temsilcileri de, bu durumu sözleriyle açıkça belirttiler. Her söz-leriyle, rehine tutulan devrimcilere yönelik kin ve düşmanlıklarını dile getirdiler. Bu durum, tüm topluma

da böyle yansıtıldı ve kitleler tarafından böyle algılanması için özellikle çaba sarfedildi. Savaş esirleri, Eskişehir zindanında ağır işkencelere maruz kaldılar ve genelde söylenen deyimle diri diri tabutlara kondular.

Özel savaş sözcüleri, savaş esirlerine yönelik gerçekleştirilen bu intikam saldırısının nedeni olarak, iki kişinin Ankara Cezaevi'nden kaçması dolayısıyla "güvenlik sorunu"nu gösterdiler. Ancak söylediklerine kendilerinin de inanmadığı söyleyişlerinden belliydi ve dolayısıyla bu gerekçeye hiç kimse inanmadı. İki kişi cezaevinden kaçtı diye yüzlerce kişiye yönelik ölüm saldırısında bulunmanın anlaşılır bir mantığı yoktu. Savaş esirlerinden intikam alınmaya çalışıldığı açıktı, ama neyin intikamı? Olanları doğru biçimde anlayabilmek, olayı salt "işkence" ve "insan hakları" kavramlarına indirgeyip basitleştirmemek ve doğru bir tutum takınabilmek için, işte bu soruya cevap vermek ve olayın nedenlerini tam olarak ortaya koymak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, iki kişinin cezaevinden kaçtığı biçimindeki gerekçe bir hikayedir, intikam saldırısının nedenlerini gizlemek için sarılan bir bahanedir. Olayın altındaki önemli siyasal nedenleri gizlemek için ileri sürülen bir örtü olmaktadır. Şimdiye kadar da birçok kez çok sayıda tutuklu cezaevlerinden kaçmıştı, ama hiç birinden sonra böyle yüzlerce tutsak ölüm işkencesi altına alınmamıştı. Eskişehir Cezaevi'ne sürgün ve işkence, bir em-

yeni bir tasfiyecilik hareketi dayatılmak isteniyordu. Hatta bu plan çok daha eskilere, 1988 ve 84'lere kadar uzanıyordu. Bir yandan esir alınan devrimciler üzerinde yoğun bir rehabilitasyon uygulanıyor, çarpıklık ve yozlaşma geliştirilmeye çalışılıyor, öte yandan da hazırlanan provokatörler dışarı salınarak, komplo ve provokasyonlarla devrimci hareket tasfiye edilmek isteniyordu. 1988 yılı yazında ortaya çıkan Hüseyin Yıldırım provokasyonu da bu biçimde hazırlanmış bir olaydı. En son Mehmet Şener provokatörü hazırlanmış ve 1988 yılında dışarı çıkarılarak devrimci hareket saflarına salınmıştı. Bunlar PKK Zindan Direniş Konferansı'nda bütün ayrıntılarıyla incelenmiş ve gerçekler ortaya konmuştur. Bu nedenle yeniden izah etmek gereksizdir. Ancak şunu belirtelim ki, özel savaşın en önemli parçası, devrimci hareketi içten etkisizleştirme, komplo ve provokasyonlarla çökertme ve tasfiye etmedir. Özellikle 1987 yılından itibaren, dıştan yürütülen mücadeleyle PKK'nin yenilgiye uğratılmayacağı kesin olarak ortaya çıktıktan sonra, TC büyük bir umut ve çabayla buna sarılmıştır. Çünkü, başka biçimde sonuç alamayacağına artık kendisi de inanmış ve bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştır. Bundan dolayı olay çok önemlidir. Bundan dolayı olay çok önemlidir. Komplo, provokasyon ve tasfiyeci girişimlere karşı tüm militanlar ve yurtsever kitleler son derece duyarlı, dikkatli ve etkili olmalıdır.

şart buydu. Bu şart, en başta ve en çok da PKK'li tutsakların önüne konulmuştu. Nitekim bu şart yerine getirilmediği ve provokasyon başarılı olamadığı için 125. madde iptal kapsamına alınmadı; belirlenen tarihler geldikçe hep ertelendi ve Mehmet Şener provokasyonunun başarılı olması beklendi, hep bu umutla süre uzatıldı. Beklenti şuydu: Mehmet Şener PKK'yi tümünden ele geçirecek ve TC'nin istediği biçimde işbirlikçi bir örgüt haline getirecekti. İyi biliyoruz ki, provokatör bunda başarılı olamayınca ayrı bir bayrak açtı ve PKK'yi parçalayabilmek için MİT desteğinde her türlü çabayı harcadı. Bu dönemde de TC'nin beklentisi şuydu: Güney'deki TC uşağı güçlerin de aktif desteğiyle ve zindandan çıkan bazı devrimcileri yanına almayı başararak Mehmet Şener, PKK'yi parçalayacak, güçten düşürerek etkisiz hale getirecekti. Bu durumda tutsak devrimciler provokatörü desteklediklerinde tahliye olacaktı, Başkan APO önderliğindeki devrimci PKK'yi desteklediklerinde ise devlet terörü altına alınacaklardı.

Bu kapsamda aylarca süren çok yoğun bir mücadele yaşandı. Zindandan çıkan devrimcilerin PKK'ye ne kadar sorun yarattıkları ve bunun ne anlama geldiği burada çok daha iyi anlaşılmaktadır. PKK'nin devrimci çizgisinin TC karşısındaki gücü çok daha iyi görülmektedir. Sonuçta PKK Zindan Direniş Konferansı başarıyla gerçekleştirildi ve yaratılan güçlü devrimci yenilenmeyle

sı, özel savaşta uğradığı yenilginin son göstergesi, son belgesi oluyor. Bu durum, TC'nin gerilla ve serihildan karşısında, PKK karşısında içine düştüğü aczi ve çıkmazı gösteriyor. TC'nin güçlülüğüne değil, zavallılığının ve barbarlığının bir göstergesi oluyor. Gücü, dağdaki gerillaya ve serihildandaki halka değil, ancak on yılı aşkın süredir elinde tuttuğu esirlere yetebiliyor. Bu durum, cezaevlerindeki tutsaklar üzerinde oynanan oyunun boyutlarını ve TC'nin provokasyona ne denli umut bağlamış olduğunu gösteriyor.

Bunlar şu açıdan önemli: Bazı sol çevreler, "halk arasındaki çelişkiler" diyerek, neredeyse provokatörlere sahip çıkacak bir duruma düşüyorlar. Bu, son derece olumsuz, yetersiz ve basit bir tutumdur. Siyasal olayları biraz izleyen ve değerlendirebilen herkes, Kürdistan'da yaşanan savaş gerçeğini biraz bilen herkes, TC'nin yetmiş yıllık gerçeğinden biraz haberdar olan herkes, olayları rahatlıkla değerlendirebilir ve gerçekleri görmekte zorlanmaz.

PKK, 1977 yılından beri TC'nin bu tip komplo ve provokasyonlarıyla dişe diş bir mücadele vererek ve bunları boşa çıkararak gelişen bir harekettir. Mevcut TC gerçeğinde her devrimci hareketin gelişmesi böyle olmak zorundadır. Bu durum, tüm PKK'liler ve yurtsever halk kitlelerimiz çok iyi biliyorlar ve daha da bilinçli ve duyarlı olmaları gerekiyor. Nitekim bu bilinç ve duyarlılık nedeniyledir ki, TC'nin tutsaklara yönelik saldırısına anında geniş kitleler karşı durmuş ve güçlü bir direniş başlamıştır. TC'nin saldırısı, geniş devrimci-yurtsever kesimin yoğun direnişiyle karşılaşmıştır. Birçok cezaevinde yüzlerce devrimci tutsak direnişe geçmiştir. Açlık grevleri üçüncü haftasında bütün cezaevlerine yayılmıştır. Dışarda tutuklu yakınlarının ve yurtsever kitlelerin, açlık grevi, yürüyüş, gösteri biçimindeki eylemleri güçlü ve yaygın bir şekilde gelişmiştir. Kürdistan'ın hemen hemen tüm kent ve kasabalarında, Türkiye'nin birçok kentinde açlık grevleri yapılmıştır. HEP örgütlerinin olduğu her yerde kitlesel eylemler ve direniş ortaya çıkmıştır.

Binlerce yurtsever açlık grevinde, onbinlerce insan protesto ve dayanışma eylemlerinde yer almıştır.

Özel savaş rejimi, basit bir intikam duygusuyla başvurduğu olayda, her alandan kuşatma altına alınmıştır. Dünyanın çeşitli alanlarından yoğun tepkiler yükselmiştir. Yeni bir serihildanla karşılaşan rejim, zor bir duruma düşmüştür. Bu nedenledir ki, yeni hükümetin kurulmasını acilen istediler ve kendini insan hakları savunucusu ilan eden DYP-SHP hükümetine sorunu devrettiler. Yeni hükümetin ilk icraatı bu olay olmuştur.

Yeni hükümetin çok sözünü ettiği insan haklarına saygı ve demokratikleşme konusunda ne kadar tutarlı olduğunu görmede, bu olaya yaklaşım, büyük önem taşımaktaydı. Tüm dünyanın gözleri önünde insanlıkdışı baskı ve işkencelerden geçirilen savunmasız tutuklular ölüm hücrelerinde tecrite alınmışlardı. Hem cezaevleri içinde ve hem de dışında yoğun bir tepki ve direniş gelişmişti. Toplumun patlamanın eşiğine geldiğini bizzat Demirel ifade etmiş ve ilk görevlerinin toplumsal rahatlamaya yol açacak tedbirler geliştirmek olduğunu belirtmişti. Eskişehir zindanlarındaki insanlıkdışı uygulamaların yattığı tepkileri bertaraf etmek, toplumda belli bir rahatlama yaratacak. Zaten gelişen direniş de başka türlü durdurulamaz boyutlardaydı.

İşte tüm bu nedenlerle, ilk icraatıyla toplumda sempati ve güven yaratmayı hedefleyen DYP-SHP koalisyon hükümeti, bazı bakanlarından oluşan bir heyetin Eskişehir zindanını bizzat yerinde incelemesi ardından, cezaevinin kapatılması ve tutsakların eski yerlerine iade edilmesini kararlaştırdı.

Bu, her şeyden önce direnişin zaferidir. Ardından da, toplumun baskısı altında hükümetin birtakım rahatlatıcı düzenlemelere gideceğinin işaretidir. Ancak, TC yönetimlerinin sahte vaatlerine aldanmamak gerektiğini herkes çok iyi bilmelidir. En küçük demokratik hakkı, insanca yaşam olanağını ancak mücadeleyle elde edebilir ve koruyabiliriz; halkımız bu gerçeği asla unutmamalı ve her zaman mücadele eder bir konumda ve hazır durumda bulunmalıdır.

Demirel'in başbakanlığı: Rejimin çözümsüzlüğünün açık ispatı

20 Ekim seçimleri sonucunda ortaya çıkan genel eğilim doğrultusunda DYP-SHP koalisyon hükümeti kuruldu ve Demirel yeniden başbakan oldu. Bu gelişme ne anlama geliyor? Demirel'in yeniden başbakan yapılmasının anlamı nedir? Bu hükümet neler yapabilecek ve muhtemel gelişmeler nasıl olacaktır? Bu sorulara da cevap vermek ve yaşanan siyasal gelişmelere kısaca bakmak gerekiyor.

Hemen belirtelim ki, 20 Ekim seçimlerinin yapılmasını ordu istemişti, hem de en erkenden yapılmasını adeta dayatmıştı. Yeni bir ANAP hükümeti kurulmuş olmasına rağmen, ordunun isteği doğrultusunda ANAP seçime gitmek zorunda kalmıştı. Türk ordusu, onun Genelkurmayı, seçim yapılmasını isterken, seçimden DYP'nin güçlü çıkacağını ve Demirel'in başbakan olacağını çok iyi biliyordu. Yani seçim isterken, aslında DYP'nin hükümet ve Demirel'in de başbakan olmasını istemiş oluyordu. Dikkat edelim; 12 Eylül 1980'de Demirel'i hükümetten uzaklaştıran, denetim altına alan ve işi bitmiştir diyerek bir köşeye atmaya çalışan ordu, Eylül 1991'de Demirel'in başbakan olmasını istiyor ve bunu rejimin içinde bulundu-

ğu çıkmaz için bir çare olarak görüyordu. Çok açık ki bu, 12 Eylül rejiminin, onun esaslı olan ordu yönetiminin, ANAP'ın siyasal sorumluluğunda yürütülen özel savaşın kesin yenilgisi demektir. Aynı zamanda, onbir yıl önce işi bitmiştir denen Demirel'in, onbir yıl sonra yeniden kurtarıcı olarak, kendi deyimleriyle rejimin "babası" olarak görülmesi, Demirel dışında başka bir güç yaratamaması, TC'nin çözümsüzlüğünün açık ispatı olmaktadır. Kuşkusuz bu, Demirel'in mücadelesi ve çabalarıyla olmamıştır. Kaldı ki Demirel'in 1987'de siyaset yapma hakkı bile, 12 Eylül rejimine karşı PKK'nin yürüttüğü ve başan kazanan direnişinin sonucunda ortaya çıkmıştır. Bugün de Demirel'in başbakan olmasına yol açan temel etken, Kürdistan'da PKK'nin yürüttüğü devrimci mücadelenin 12 Eylül rejimini ve onun özel savaşını yenilgiye uğratması olmuştur. Bu durum kesindir ve orduyu eski düşmanlarına sarılmak zorunda bırakan şey, PKK karşısında aldığı yenilgi ve içine düştüğü çıkmazdır.

Kürdistan devrimci savaşının yola çıktığı siyasal sonuç sadece bununla da sınırlı değildir. Adına sosyal-demokrat denen gücü hem çökert-

niyet tedbiri değil, açık siyasal bir tutumdur. Olayın tek nedeni şudur: Genelde TC, özelde ANAP hükümeti, tüm gücünü ortaya koyarak yürüttüğü özel savaşta aldığı ağır yenilginin ve uğradığı iflasın intikamını, elinde rehine olarak tuttuğu birkaç yüz insana saldırarak almak istemiştir. Gerçek budur ve kuşkusuz bu çok daha vahim bir durumdur. Siyasal mücadeleyi ve savaş böyle vahşet düzeyinde sürdüren bir güç tarihte bile ender görülmüştür. PKK, siyasal mücadeleyi ve savaş ne kadar kurallarına göre yürütmeye çalışıyor ve bu konuda büyük özen gösteriyorsa, bunun karşısı yüz insana saldırarak almak ve vahşet düzeyinde sürdürmeyi yeğliyor. Burada sadece şunu söyleyelim: İyi bilsinler ki, güç sadece kendi ellerinde değil, yaptıkları yanlarına kalmayacak ve hepsinin hesabını verecekler.

Olanları biraz daha iyi anlayabilmek için, bu yıl içinde yaşanan bazı olaylara kısaca bakalım. Çok iyi biliyoruz ki, Nisan ayında çıkarılan terör yasası ve "şartlı tahliye" uygulaması bir özel savaş planıydı. Böylece PKK'ye, cezaevlerine dayalı

Şu husus bir raslantı değildir: Bu yılın baharında Mehmet Şener içten provokasyonu zirveye çıkarırken, dışardan da terör yasası ve "şartlı tahliye" olayı hazırlandı. Bu iki olay birbiriyle tam bir objektif ve subjektif bağlantı içindeydi ve tek bir özel savaş planının uygulanması oluyordu. Terör yasasıyla önce cezaevlerindeki faşistler bırakıldı ve yaz aylarından beri tırmandırılan kontrgerilla katliamları bunlarla güçlendirildi. Daha sonra bir iptal olayı ile Türkiye solundan tutuklu olanlar tahliye edildi ve içerde yalnızca 125. maddeden tutuklu olanlar, tamama yakını PKK'li olan tutsaklar bırakıldı. Türkiye solundan tahliye edilen kişiler için şart açıktı: Aktif devrimci faaliyet yürütülmeyecek ve PKK ile ilişkiye girilmeyecek. Nitekim bu şartı yerine getirenler rahatça duruyorlar, getirmeyenler ise devlet terörüyle katlediliyorlar. Terör yasasının zindandaki devrimciler için iki ayağı vardı: Devlet terörü ve şartlı tahliye. Devrimcilikten vazgeçen ve örgütlerini tasfiyeye çalışanlar için tahliye, bunu yapmayıp devrimcilikte kararlı olanlar içinse devlet terörü. Devletin ortaya koyduğu

özel savaşın umutları paramparça edildi. Başlangıçta yetersiz de olsa, zindanlardaki devrimciler, kısa sürede gerçeği gördüler ve devrimci tutumlarını kararlı bir biçimde ortaya koydular. Yalnız başlarına kalan bir iki provokatör, böylece zaten ölü doğmuşlardı ve kısa sürede ezilerek etkisiz kıldılar. Savaş esirlerine yönelik intikam saldırısı, PKK Zindan Direniş Konferansı ilan edildikten çok kısa bir süre sonra ortaya çıktı. En önemlisi de, provokatörün ezildiği haberinin basında yer almasının ikinci günü gerçekleştirilmesiydi. Kuşkusuz bunlar tesadüfen bir araya gelen olaylar değildi. Diyarbakır serihildanı, Botan'daki büyük çarpışmalar ve yoğun gerilla eylemliliği ile yenilgiye uğratılan özel savaş ve onun terör yasası planının, provokasyonun yenilgiye uğratılmasıyla da tümünden boşa çıkarılması ardından bilinçli olarak ve buna karşı geliştirilmişti.

Yaşanan olaylar son derece açık. TC, özel savaşta uğradığı yenilginin intikamını elinde tuttuğu birkaç yüz esirden almak istiyor. TC'nin böyle bir olaya başvurması, tutsakları Eskişehir'e sürüp işkence altına alma-

gerçekleşen gerilla eylemlerinin ayrıntılı dökümünü gazetemizin diğer sayfalarında bulmak mümkündür.

Kürdistan'ın her tarafında yüksek bir taktik uygulama düzeyinde gelişmekte olan gerilla eylemliliği karşısında sömürgeci düşmanın yaşadığı şaşkınlık ve çözümsüzlük devam etmektedir. Özellikle büyük bir propaganda ile birlikte yürütülen Güney Kürdistan'a yönelik saldırıların tam bir fiyaskoyla sonuçlanması ve bundan da öteye sahiplerine büyük bir siyasal yük yüklemesi, özel savaş yönetiminin çaresizliğini iyice artırmış bulunmaktadır. Bu çaresizlik içinde özel savaş güçleri, sağa sola umutsuz saldırılarını sürdürüyorlar. Kürdistan'ın önemli stratejik alanlarını, havadan uçaklarla ve karadan da ağır toplarla bombalamaya devam ediyorlar. Kasım ayı ortalarında, başta Cudi Dağı olmak üzere Botan'daki önemli dağlık yerler, birkaç gün boyunca uçaklarla yeniden bombalandı. Ancak bunlar, TC'nin çıkmazını daha çok göstermeden öteye bir sonuç vermedi.

Görünen o ki, gerilla ve serihildan karşısında önemli bir yenilgi alan özel savaş yönetimi, bu yenilgiden kurtulmak ve içinde bulunduğu çaresizliği aşmak için yoğun bir arayış içindedir. Hava kuvvetlerinin kullanılması ve Güney Kürdistan'a saldırılması, kendileri açısından hiçbir sonuç vermemiştir. Güney'deki işbirlikçi güçlerle PKK'ye karşı yapılan ittifak anlaşması başarı kazanamamıştır. Tersine, gelişen TC saldırıları karşısında, Kürdistanı Cephe diye adlandırılan güçler, Türk devletiyle yaptıkları ihanet anlaşmasını itiraf etmek zorunda kalmışlar ve böylece halk ve ilerici insanlık nezdinde daha çok teşhir olmuşlardır. PKK'ye içten dayatılmak istenen provokasyon hareketi yerlebir edilmiştir. Provokatörlerin ve işbirlikçilerin, TC'yi kurtarmaya güçlerinin yetmeyeceği artık iyice ortaya çıkmıştır. Büyük umutlar bağlanan köy koruculuğu, PKK'nin doğru politikaları ve etkin eylemleri karşısında çok büyük oranda işlemez hale gelmiştir. Havadan ve karadan yürütülen büyük askeri saldırılar, TC için bir çare olmamaktadır. Sürgün uygulaması, zaten yapılabacağı kadar yapılmıştır. Sürgün ve açık katliam uygulamaları, TC için başarılı sonuçlar vermediği gibi, iç ve dış kamuoyunda yoğun tepkiler toplamakta ve TC'ye daha da ağır yük olmaktadır. Kısaca, özel savaşın birçok taktiği boşa çıkarılmış ve yenilgiye uğratılmıştır.

Bu durum karşısında, özel savaş yönetiminin, yoğun bir biçimde yeni taktikler arayışı içinde olduğu görülmektedir. Sınırları ve stratejik yerleri kontrol altına almada kullanılacak daha modern askeri araçların alımı için yoğun çaba sürdürmektedirler. Bununla birlikte, sınır boylarındaki ve kırsal alanlardaki küçük karakolları geri çekip büyük askeri garnizonlarda birleştirmeye, yine kırsal alanlardaki jandarma kuvvetlerini geri çekip yerlerine komando birlikleri yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Özel savaş yönetimi, gerillanın gelişimine karşı bunları bir çare olarak görüyor. Ayrıca yaz başından beri tırmandırılan kontr-gerilla terörü geliştirilerek sürdürülüyor. İnsanlar, evlerinden, köylerinden alınıp katlediliyor, kaybediliyor. Kasım ayı içinde de böyle onlarca katliam olayı yaşandı; kadınlar, çocuklar, tüm sivil halk kontra terörünün hedefi oldu. Öyle anlaşıyor ki, bir çare olarak bu tür kontra terörünü gittikçe daha da artıracaklar. Çok büyük bir ihtimalle bunu, eski MHP türü terörle de besleyecekler. Önümüzdeki dönem, biraz da bu biçimde geliştirilen yoğun bir terör dönemi olacak.

Bu durum, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından son derece önemli bir durumdur. Uygun ve etkin devrimci taktiklerle bu durumun karşılanması ve güçlü bir uygulamayla boşa çıkarılması gerekmektedir. Kontra terörüne karşı en etkin mücadele yolunun, halkın öz savunma güçlerinin örgütlenmesi ve geliştirilmesi olduğu açıktır. Köylerde ve mahallelerde öz savunma birliklerinin yaygın bir biçimde örgütlenmesi, halkın yaşamının ve örgütlülüğünün buna göre düzenlenmesi, içinde bulunduğumuz dönemin en önemli devrimci görevlerinden biridir. Böyle bir örgütlenme ve mücadele durumu geliştirilmeden, kontr-gerilla terörünü etkisiz hale getirmek ve özel savaşın bu taktiğini yenilgiye uğratmak mümkün değildir. Bu görev, kuşkusuz tüm gerilla güçlerimizin ve örgüt çalışanlarımızın önünde olan bir görevdir ve zaten uzun bir süreden beri yerine getirilmeye çalışılmaktadır. Ancak düşmanın yaygın olarak geliştirdiği saldırılar karşısında sadece bununla yetinmemek gerekir. Her görevin yerine getirilmesi, gerilladan veya parti birimlerinden beklenmemelidir. Öz savunma güçlerinin örgütlenmesi, köylerde ve mahallelerde yurtsever güçler tarafından da rahatlıkla başarılabilir ve kontra terörüne karşı yurtsever kitleler kendilerini örgütleyebilirler. Gün, düşman saldırılarına karşı örgütlenmek ve mücadele etmek günüdür. Yoksa "demokrasinin olmadığını" veya "kontr-gerilla katliamlarının olduğunu" söyleyerek yakınmanın hiçbir değeri ve vereceği hiçbir sonuç yoktur. Hiç kimse bu terörden bizi korumaz ve kurtaramaz. Halkımız ancak kendini örgütleyerek, hızla örgütlenerek, kendi gücüyle kontra terörünü yenilgiye uğratabilir ve kendini koruyup kurtarabilir.

Öz savunma gücünü örgütleyip harekete geçirebilmek için, köylerde ve mahallelerde işbirlikçi, ajan, hain, korucu, vb. güçleri hızla temiz-

lemek gerekir. Gelişen mücadele koşullarında ve gerillanın da desteğini alarak bunu yapmak artık zor değildir. Bir kez bu tür güçler temizlenip düşmanın gözü ve kulağı köylerde ve mahallelerde yok edildikten sonra, hem düşman saldırı geliştirmekte zorlanır, hem de örgütlenme kolaylaşır. Bu durumda, eli silah tutan güçleri beşer-onar kişilik silahlı gruplar biçiminde düzenlemek, özellikle geceleri olmak üzere günün yirmidört saatinde köyün veya mahallenin uygun yerlerinde nöbet tutup denetimi sağlamak ve dönüşümlü bir biçimde bunu yaparak kimseyi işinden alıkoymamak mümkündür. Böyle yapılsa, kontra güçlerinin gizleden ve habersizce köylere ve evlere girmesinin olanağı kalmaz. En azından gelen saldırıdan önceden haberdar olunur ve halk haberdar kılınarak korunma önlemleri alınabilir. Bir köye üç-beş kişilik silahlı tim giriyor, bir evden bir veya birkaç kişiyi alıp katlediyor, fakat bundan köylülerin haberi bile olmuyor! Bu, anlaşılır ve kabul edilir bir durum değildir. Kendini düşmanın insafına bu kadar terketmek insanlığa yakışmaz. Gelişen bu denli yoğun mücadele ve savaş ortamında artık tüm insanlarımız bunu anlamalı ve kendini sömürgeci düşmana karşı savaşır konuma getirmelidir. Bütün köylerimiz ve mahallelerimiz öz savunma konumuna geçmeli, kendi güvenliğini ve yaşamını kendisi düzenlemelidir. Eğer böyle yapılsa, o zaman köye insan kaçırmak ve kaybetmek için gelenleri tutup kaybetmek, ava gelenleri avlamak mümkün olur. Kendilerine "ölüm mangaları" diyen kontra güçlerini ezmek ve onların katliamlarına olanak vermemek imkanı dahiline girer. Üç kişinin gelip beşyüz, bin kişi içinden birini alıp öldüreceğine, bu beşyüz veya bin kişinin üç kişiyi haklaması gerekir. Bu vahşi düşman karşısında bundan başka da yapacak çaremiz yoktur. Bu çareyi iyi anlayalım ve iyi uygulayalım.

Hatalı yaklaşımları aşalım, halk devriminin zaferini birlikte hazırlayalım

20 Ekim seçimlerinin sonuçları ve bunun ne anlam ifade ettiği, Türkiye'de geniş çevreler içinde hala yoğun olarak tartışılıyor. Özellikle oyların sağ düzen partilerine akmasının, sosyaldemokratların büyük bir çöküş yaşamasının ve sosyalist solun bir varlık gösterememesinin nedenleri araştırılıyor. On yılı aşkın bir süre devam eden bir askeri yönetim ortamında ve bu ortamda yaratılan gediklerin, çatlakların var olduğu bir dönemde yapılan seçimlerde, kendisine genel olarak sol denen kesimin bu denli zayıf düşmesi gerçekten de büyük bir biçimde araştırılması gerekir. Bizce bunun en temel nedeni bir cümle ile şöyle ifade edilebilir: Faşist-askeri rejime karşı direnen, savaşan, kitleler üzerindeki faşist baskıya devrimci mücadeleyle her koşulda karşı koyan solculuk, devrimcilik, sosyalistlik seçimde de kazanmış, faşizme karşı savaşmayan, direnmeyen, ezilen ve sadece yakınmalarla yetinen solculuk, devrimcilik, sosyalistlik kaybetmiştir. Bu da son derece doğal bir sonuçtur. 20 Ekim seçimlerinde Türkiye ve Kürdistan'da ortaya çıkan farklı ve birbirine taban tabana ters olan durumun en gerçekçi değerlendirilmesi budur. Ortaya çıkan sonuç, bunu çok açık bir biçimde göstermektedir. Türkiye devrimci ve sosyalist güçlerinin buradan çıkaracağı çok önemli sonuçlar olmalıdır.

20 Ekim seçimlerine ilişkin Türkiye'de yapılan değerlendirmelerin ortak konusu ve önemli bir noktası HEP'in eleştirilmesi olmaktadır. Öyle ki, adeta bir modaymışçasına herkes HEP'i eleştiriyor, sağla sol bu noktada, içerikleri çok farklı da olsa HEP'in eleştirilmesi konusunda adeta bir birlik oluşturuyor. Sağ düzen güçleri, Ecevit dahil tüm ırkçı-faşist çevreler, en bayağı sözlerle HEP'i suçlamaya devam ediyor. SHP, neredeyse aldığı yenilginin en temel nedeni olarak HEP'i görüyor. Kendisine sosyalist ve devrimci diyen güçlerin bir kısmı HEP'in "milliyetçi olduğunu" söylüyor, bir kısmı HEP-SHP ittifakını "ilkesiz olduğu için" eleştiriyor, bir kısmı ise HEP'in, "bittiğini ve bir hiç olduğunu" iddia ediyor. Bunlara bakılınca, HEP'in Türkiye siyasal ortamında ne denli etkili bir güç haline geldiği görülmüyor. Meğer HEP'le ilgilenen ve ondan bir şeyler umut eden ne kadar çok çevre varmış! Meğer Kürdistan'daki devrimci savaşın yarattığı kitle tabanında gözü olan ne kadar çok güç varmış! Bu noktada da kısaca şunlar söylenebilir: Tüm ırkçı-faşist güçlerin HEP'e yönelik suçlamaları anlamlıdır; çünkü HEP, seçimde aldığı sonuçla yetmiş yıllık TC'yi temellerinden sarsmıştır. SHP içinde yükselen HEP'e yönelik eleştiri ve suçlamalar da anlamlıdır; çünkü SHP, bir bakıma ava giderken avlanmıştır, hesapları tutmamıştır. Fakat, HEP elime-

saymış çok daha kötü bir çöküntü alacağı da kesinmiş. Yani HEP'i eleştiren değerlendirmeleri doğru değildir. Ancak bunlar dışında kendisine devrimci ve sosyalist diyen güçlerin HEP'e yönelik eleştirileri anlamsızdır. HEP'in birtakım yetersizlikleri olabilir ve bunlar eleştirilebilir. Fakat bunlar asla temel hususlar ve öne çıkarılacak konular değildir. HEP, temelde doğru hareket etmiş ve başarılı sonuç da almıştır. Peki HEP'i eleştiren sol çevreler hangi başarıyı sağlamışlar ve hangi sonucu elde etmişlerdir? Yani biraz gerçekçi olmak, temel noktaları saptırmamak ve biraz da kendine bakmak, yani insaflı olmak gerekiyor.

Burada yeniden seçim taktiği konusuna geliyoruz. PKK, yıllar önceden tüm sosyalist ve demokratik güçlere blok çağrısı yapmıştı; ancak bu çağrıya olumlu karşılık verilmedi. Dayatan seçimin öngününde de, tüm sosyalist güçlere, ortak blok oluşturma ve bu temelde sosyaldemokrat güçlerle bir seçim ittifakına gitme önerisinde bulundu. Bu öneri, mevcut siyasal ortamın kapsamlı ve doğru bir analizinden çıkıyordu. Ancak bu öneriye de olumlu karşılık alamadı. Bunun sonucunda, ortaya SHP-HEP ittifakı çıkınca, bu ittifakın desteklenmesinin doğru olduğunu açıkladı ve desteklenmesi çağrısında bulundu. Bunun karşısında, diğer güçlerin taktikleri ne oldu? Birçok sol çevre "boykot" kararı aldı ve bunun doğru devrimci taktik olduğunu savundu. Peki bu "taktik" ortaya hangi sonucu çıkardı? Boykot taktiği, kitlelerin başka bir devrimci eyleme yöneltilebildiği ve o eylemle seçimlerin üzerine yürünüp sonuç alınabildiği koşullarda başvurulacak bir taktiktir. Boykot böyle uygulanırsa bir anlamı olur, yoksa başvurulacak bir taktik değildir. Türkiye'deki boykotçuluk ise, gerçek anlamda politikadan ve taktikten kaçmak olmaktadır, politik arenaya girmek istemeyen çocukluk anlamına gelmektedir. Mevcut koşullarda, sözde "bağımsız adaylarla seçime katılmak" da bunun bir benzeri olmuştur. Bu tutumu izleyen güçler dikkate alınırsa, yapılanın bir taktik değil, gerçekte çaresizlik içinde bir günah savma olduğu görülecektir. Bunların dışında, bir de Sosyalist Parti'nin izlediği, ittifakları reddetme ve mutlaka kendi partisi olarak seçime girme taktiği vardır. Bunun için gösterilen "bağımsız propaganda" nedeni fazla gerçekçi ve geçerli bir neden değildir. Bu taktik, bir siyasal parti olarak rüşünü ispatlama biçiminde ileri sürülebilir. Ancak bu ispatın daha önceden yapılması gerekiyordu, ayrıca ittifak yapmak da buna engel değildir. Ekim 1991 Türkiye'sinin koşulları dikkate alındığında, SP'nin izlediği taktiğin pek akıllı bir taktik olmadığı görülecektir. Ayrıca bu partinin, kendi politikası doğrultusunda hareket etmedikleri için başka siyasal güçleri suçlar duruma düşmesi, kendisi açısından bir talihsizlik ve de politik çocukluk olmuştur. Bu noktada Türkiye devrimci ve sosyalist güçleri için şu söylenebilir: Bu güçler, gerillaya gelmiyorlar, serihildana gelmiyorlar, seçime de "boykot" diyorlar. Peki günde kırk kez sözünü ettikleri devrimi nasıl, hangi taktiklerle ve ne tür bir politik mücadeleyle yapacaklar? Belli ki biraz daha somut ve gerçekçi olmak, hatalı ve subjektif yaklaşımları aşmak, politikadan ve taktikten kaçış durumuna bir son vermek gerekiyor.

Ekim 1991 Türkiye'sinin koşulları dikkate alındığında, sadece doğru devrimci taktik değil, izlenmesi gereken tek devrimci taktik, SHP'yi iktidara almak, bu doğrul-

tuda ittifaka zorlamak ve ittifakı kabul edince de bundan kaçmamak olmalıydı. Çünkü, hem daha elverişli devrimci çalışma ortamının elde edilmesi, hem de SHP'nin kitleler nezdinde bir alternatif olmaktan çıkartılması bununla mümkündü. 12 Eylül rejimi de, saği iktidar ve sosyaldemokrasiye de muhalefet etme biçiminde düzenlenmişti ve SHP de buna uyuyordu; bu oyunu boşa çıkarmak da bununla mümkündü. Hem marksist teoriye uygunluk ve hem de devrimci politikacılığın gereği yine böyle bir taktik izlemeyi gerektiriyordu. Bu taktik, Türkiye solu için geçerli olması gereken tek taktikti. Böyle bir taktiği Kürdistan devrimci güçlerinin izlemesi, çok zor ve de tehlikeli bir işti. Buna rağmen, PKK, bu zor kararı alma ve savunma gücünü ve kararlılığını gösterdi. Ve bu taktik, pratik politikada çok önemli bir sonuç da verdi.

Her şeye rağmen, Türkiye sosyalist ve devrimci güçlerinin hatalarına ve etkisizliklerine rağmen, doğru devrimci taktik izlenmiş ve başarı da kazanılmıştır. Ortada çok önemli bir kazanım vardır. Bu, sonuç itibarıyla Türkiye devrimci-demokratik hareketinin de bir kazanımıdır. Elde edilene bu biçimde bakmak ve önümüzdeki dönemde ortak bir kazanım olarak değerlendirmesini bilmek gerekir. Hiç olmazsa bu dönemde hatalı yaklaşımları aşarak, doğru devrimci politik mücadeleyi birlikte ve güçlü bir dayanışma içinde yürütmeyi sağlamak gerekir. Türkiye siyasal ortamı, sosyalist politik çalışma için biraz daha elverişli hale gelmektedir. Sadece SHP'nin iktidara itilmesi başarılmakla kalmamış; Özal, Demirel ve İnönü'nün ortak yönetimi zorlanarak, şimdiye kadar ortaya çıkarılan düzen içi sahte muhalefet de ortadan kaldırılmıştır. Bu, düzenin alternatifi olarak devrimin gelişmesi ve devrimin büyük kitlesel güç haline gelmesi için son derece elverişli bir ortamdır. Bu ortamın iyi kullanılması ve bu ortama bir Devrimci-Demokratik Halk Cephesi ile karşılık verilmesi doğrultusunda PKK'nin, tüm sosyalist ve demokratik güçlere yönelik açık önerileri ve çağrıları vardır. Gazetemizin bu sayısında yer alan Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın değerlendirmesi, bu konuda son derece somut ve açık veriler içermektedir. Tüm sosyalist ve demokratik güçlerin, PKK'nin bu öneri ve çağrılarını dikkatle inceleyeceğine, bunlara büyük bir sorumluluk ve duyarlılıkla yaklaşacağına, devrimci-demokratik güçlerin birliğini ve etkin mücadelesini yaratma yolunda üzerine düşen görevleri yerine getireceğini umut etmekte ve istemekteyiz.

Eğer önümüzdeki dönem, geçmişin hata ve yanlışları aşılarak, doğru bir teorik ve politik anlayış benimsenerek karşılanırsa, devrimci-demokratik halk güçlerinin ortak bir cephesi yaratılır ve çok çeşitli taktiklerle devrimci mücadele etkin bir biçimde yürütülürse, emekçi halk kitleleri karşısına olgun ve etkin bir siyasal güç olarak çıkılırsa ve olanaklar çok iyi ve yerinde kullanılırsa, bütün bunlar başarıyla yapılsa, önümüzdeki dönemde rejimi yenilgiye götürmek, DYP-SHP hükümetiyle birlikte özel savaş rejimini tümüyle alaşağı etmek, yeni hükümeti rejimin son hükümeti durumuna düşürmek ve halk devrimini zafere ulaştırmak mümkündür. Bu, önümüzdeki dönemin güçlü olasılıklarıdır. Bu görev, tüm sosyalist, devrimci ve demokratik güçlerin önünde duran bir görevdir. Hepimizin görevidir. Görevlerimiz samimiyetle sahip çıkalım! Halk devriminin zaferini birlikte hazırlayalım ve yaratalım.

PKK, 14. yılına yaygın gerilla ve kitle eylemleriyle girdi

1- 2 Ekim 1991. Çolamerg(Hak-kari)'in Qilaban(Uludere) ilçesine bağlı Kaşûriler mintikasında ARGK gerillaları tarafından bir düşman askeri birliğine karşı düzenlenen saldırıda 2 düşman askeri öldürüldü. Ayrıca düşmana ait 1 adet lav silahı, 1 adet telsiz ve 2 adet G-3 piyade tüfeği ele geçirildi.

2- 15 Ekim 1991. Basan(Güçlü-konak)'a bağlı Dilopkê(Damlabaşı) köyü çetelerine yönelik bir gerilla eyleminde çetelere ait 10 adet G-3 piyade tüfeği ile 1 adet kalaşnikof marka silaha el konuldu.

3- 16 Ekim 1991. Mişarê'nin Çiyayê Reş mintikasında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada düşman birliklerinden 1 asteğmen, 1 assubay, 1 çavuş ve 2 onbaşı öldürüldü, 1 asteğmen ile 3 er de ağır yaralandı. Aynı çarpışmada beş ARGK gerillası da şehit düştü.

4- 17 Ekim 1991. Dih(Eruh)'in Xorsk(Bolmuşlar) köyü çetelerine yardıma gelen sömürgeci ordu birliğine ARGK gerillaları tarafından kurulan pusuda 2 asker öldürüldü, 2'si de ağır yaralandı.

5- 19 Ekim 1991. Dersim'in Pilûr(Ovacık) ilçesi yakınlarında çıkan bir çarpışmada 4 düşman askeri öldürüldü, on dolayında asker de yaralandı. Çarpışmada bir ARGK gerillası da şehit düştü.

6- Ekim ayının ikinci yarısında Dersim merkeze bağlı İksor(Gözen) köyünde bulunan bir şantiye ARGK gerillaları ile DABK'çılar tarafından ortaklaşa basıldı. Şantiyede bulunan tüm araçlar ateşe verilerek imha edildi.

7- 20 Ekim 1991. Amed'in Piran(Dicle) ilçesine bağlı Tıraşman ve Tosrak köyleri arasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan bir çarpışmada 5 düşman askeri öldürüldü, 8'i de yaralandı. Çarpışmada iki ARGK gerillası da hafif yaralandı.

8- 20 Ekim 1991. Bêdlis(Bitlis)'in Motki(Mutki) ilçesine bağlı Kolanis(Geyikpınar) bucağının Hêrsan(Kayran) köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Düşmanın kayıpları konusunda somut bilgi

edinilemedi.

9- 20 Ekim 1991. Berwari(Per-vari)'nin Tal(Kovanağzı) köyü yakınlarında ARGK gerillalarınca pusuya düşürülen bir düşman askeri konvoyundakilerden 4 asker öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

10- 22 Ekim 1991. Dih'e bağlı Aval(Tünekpınar) köyü yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman ordu birliğinden 3 assubay ile 9 er öldürüldü, birçoğu da yaralandı.

11- 27 Ekim 1991. Berwari'nin Tal köyü karakoluna yönelik gerilla saldırısında en az 15 düşman askeri öldürüldü. Ayrıca karakolda bulunan cephaneye de gerillalar tarafından el konuldu. Gerillalar tarafından ele geçirilen silahlar arasında 1 adet MG-3, 1 adet G-3, 1 adet telsiz ve 46 sandık mermi de bulunmaktadır. Baskın sırasında bir ARGK gerillası da şehit düştü.

12- 28 Ekim 1991. Şirnex'e bağlı Derşevê(Alkemer) köyü karakoluna yönelik gerilla saldırısında 2 düşman askeri öldürüldü, 3'ü de ağır yaralandı.

13- 30 Ekim 1991. Şirnex-Dih karayolunda ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman askeri konvoyundakilerden 15 düşman askeri öldürüldü, birçoğu da yaralandı. Eylem sırasında bir ARGK gerillası da şehit düştü.

14- 30 Ekim 1991. Dih'in Reşenê(Dikboğaz) köyünü basan ARGK gerillaları, köy karakolunda bulunan 70 dolayındaki askerle 40 çeteyi bir süre esir aldıktan sonra, onlara ait tüm silahlara el koyarak hepsini serbest bıraktı.

15- 30 Ekim 1991. Êlih(Batman) il merkezine yerleşen 3 çetenin evleri halk milisleri tarafından yakıldı.

16- 30 Ekim 1991. Dih'e bağlı Hesinkar(Özlüpelit) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köy toplantısından sonra çetelere ait tüm silahlara el koydu.

17- Ekim ayının son haftasında Motki'nin Killêreş mevkisinde düşman karakoluna baskın düzenleyen ARGK gerillaları, karakol binasını taradıktan sonra ateşe vererek yak-tılar. Sömürgecilerin kayıpları konu-

sunda somut bilgi edinilemedi.

18- 30 Ekim 1991. İdir(İğdır)'in Panik köyünde Cihangir adlı bir ajan cezalandırıldı.

19- 1 Kasım 1991. Erzingan(Erzincan)'a bağlı Kemah ilçesi yakınlarında karayolunu denetim altına alan ARGK gerillaları, yol güzergahında bulunan arabalarda kimlik kontrolü ve yolculara yönelik propaganda konuşmaları yaptılar. Yoldan geçmekte olan TEK'e ait pikap ile karayollarına ait 2 araç da yakıldı.

20- 2 Kasım 1991. Sêrt'in Misric(Kurtalan) ilçe merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı. Sömürgecilere ait askeri ve idari binalara yönelik gerilla saldırıları sonucunda binalarda büyük hasar meydana geldi. Düşmanın kayıpları konusunda da kesin bilgiler alınmadı.

Misric baskını gerçekleştirilen gerilla birliği geri çekildikten sonra Beykent yolu üzerinde yeni yapılmakta olan jandarma komando birliği binasını da roketleyerek imha etti.

21- 2 Kasım 1991. Misric'e bağlı Zoqeyd(Kayabağlar) köyü karakoluna ARGK gerillalarının düzenlediği saldırı sonucunda 4 düşman askeri öldürüldü.

22- 3 Kasım 1991. Dilûk(Antep) şehir merkezinde bir eve baskın düzenleyen sömürgeci-faşist güçler ARGK gerillası Zübeyde SÖNMEZ (Hanım)'ı katlettiler.

23- 5 Kasım 1991. Bêdlis şehir merkezinde Motkili bir muhtarın oğlu olan Ramazan ... adlı işbirlikçi ajan ölümle cezalandırıldı.

24- Aynı günlerde Norşin(Güroymak) ilçe merkezinde, Xîzêrlî(Şirvan) bir çete ölümle cezalandırıldı.

25- 6 Kasım 1991. Xelat(Ahlat) ilçe merkezinde gerillalarca taranan polis otosunda bulunan polislerden 1'i öldü, 1 bekçi de yaralandı.

26- 6 Kasım 1991. Dep(Karakoçan) ile Gexî(Kiği) ilçeleri arasında bulunan bir karayolları bakimevi ARGK gerillaları tarafından basıldıktan sonra orada bulunan araçların tümü imha edildi. Bu arada orada çalışan işçilerle de bir toplantı yapıldı.

27- 6 Kasım 1991. Girgê Amo (Silopi)'ya bağlı Habur Sınır Kapısı yakınlarındaki "Şehit Üsteğmen Mesut" ve "Evren" karakolları ARGK gerillaları tarafından basıldı. Gerilla saldırılarında karakol binaları ağır

hasara uğrarken, sadece karakolların birinde 5 düşman askeri öldürüldü. Diğer karakoldaki düşman kayıpları ise kesin olarak saptanamadı.

28- 7 Kasım 1991. Çolamerg ile Çel(Çukurca) arasındaki Şinê mintikasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı, 1 düşman helikopteri de düşürüldü. Düşman, kayıplarını 1 üsteğmen ve 1 er olarak verdi.

29- 7 Kasım 1991. Girgê Amo yakınlarındaki Cûdî Dağı'nda ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada çok sayıda düşman askeri öldürüldü ve yaralandı, 1 helikopter de düşürüldü.

30- 7 Kasım 1991. Elbistan ilçesine bağlı Ambar köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, köyde bulunan özel tim karargahına dönüşürülen ilkökul binasına saldırı düzenlediler. Gerilla saldırısında binada büyük hasar meydana gelirken, düşmanın kayıpları kesin olarak öğrenilemedi.

31- 7 Kasım 1991. Amed'in Hezro(Hazro) ilçesi yakınlarında ARGK gerillalarıyla sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 1 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

32- 7 Kasım 1991. Çewlik(Bingöl)'in Gexî ilçesine bağlı Seter (Dalbasan) köyünün Şarîvang mezarası yakınlarında ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman birliğinden 4 düşman askeri öldürüldü, bazıları da yaralandı.

33- 7 Kasım 1991. Dih'e bağlı Baraşan(Oymaklıç) köyü karakoluna baskın düzenleyen ARGK gerillaları karakolun içine kadar girerek, düşmana ait çok sayıda cephaneye el koydular. Karakolda görevli askerlerin bir kısmı ölür ve yaralanırken, bazıları da köydeki evlere sığınmaya çalıştılar.

34- 7 Kasım 1991. Sêrt şehir merkezindeki Çakmak Mahallesi'nde ARGK şehir timlerince taranan bir polis otosunda bulunan 1 polis ağır yaralandı.

35- 7 Kasım 1991. TC parlamentosunda yeni seçilen milletvekillerinin yemin töreni sırasında Amed milletvekilleri Leyla Zana ile Hatip Dicle'nin konuşmaları ve tav-

rını televizyondan izleyen Cizira Botan halkı, büyük bir coşkuyla sokaklara döküldü. Kısa sürede sömürgeciliği ve ırkçılığı protesto gösterisine dönüşen kutlamalara tahammül edemeyen sömürgeci güçler halkın üzerine ateş açtı. Düşmanın ateş açması sonucu halktan bir kişi öldü, biri kadın iki kişi de ağır yaralandı. Düşmanın bilinçli katlettiği kişi **Faysal Aydın**'dır. Yaralanan **Emine Oral** ile soyadı öğrenilemeyen **Mehmet** adlı yurtsever Diyarbakır Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırıldılar.

36- 7 Kasım 1991. Dih'e bağlı Barazo köyü karakolu ARGK gerillalarınca basıldı. Gerilla baskınında düşmana ne kadar kayıp verildiği kesin olarak saptanamadı.

37- 8 Kasım 1991. Çewlik'in Dara Hênê(Genç) ilçesine bağlı Avnik(Göztepe) köyü karakoluna ARGK gerillalarının düzenlediği saldırı sonucunda, karakolda bulunan askerlerden 9'u yaralandı, binada büyük hasar meydana geldi.

38- Aynı günlerde Dara Hênê ilçesine bağlı Sarê(Yazılı) köyündeki 60 çetenin başı işbirlikçi ajan Fahrettin Baysal gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

39- 8 Kasım 1991. Wan(Van) şehir merkezinde yeni seçilen DYP milletvekili Mustafa Kaçmaz'ın evi bombalandı.

40- 8 Kasım 1991. Dih'in Lorik köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, kendilerini görünce kaçan çetelerden 3'ünü yakalayarak silahlarına el koydu.

41- Gabar Dağı üzerindeki Gîlindor(Kemerli) köyü çetelerine yönelik bir gerilla saldırısında 3 çete öldürüldü, 1'i de ağır yaralandı.

42- Şirnex'e bağlı Spîvyan(Karageçit) köyündeki elektrik direkleri ARGK gerillaları tarafından devrilererek yakıldı. Olay yerine gerillanın kurduğu mayınlı tuzağa düşen sömürgeci askerlerden de 1'i öldü, 2'si de yaralandı.

43- Şirnex'e bağlı Qesrik köyündeki şantiyeyi basan ARGK gerillaları, 2 dozer, 1 kepçe, 3 kamyon ve 2 taş kırma makinası, 2 jeneratör ve 2 prefabrik barakayı yakarak imha etti.

44- 8 Kasım 1991. Şirnex-Qilaban arasındaki yol üzerinde ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çarpışmada 5 düşman askeri öldürüldü, bir ARGK gerillası da şehit düştü.

45- 9 Kasım 1991. Dep ile Nazmiye(Nazimiye) arasında bulunan Perî Suyu üzerindeki Çelekas(Balcalı) köprüsünde ARGK gerillalarının kurduğu pusuya düşen düşman güçlerinden 5 asker öldü, 2'si de ağır yaralandı. Ayrıca gerilla ateşi karşısında kendilerini suya atan askerlerden ölen olup olmadığı kesin olarak bilinmiyor.

46- 9 Kasım 1991. Motki ilçesi ile Mamendî(Bağarası) köyü arasındaki karayolunu denetleyen ARGK birliği, korucuları taşıyan bir aracı durdurarak içindeki 10 çetenin silahlarına el koydu ve bir daha çetelik yapmamaları için uyardı. Bu çetelerden 7'sini serbest bırakan gerillalar, diğer 3 çeteyi de birlikte götürdüler.

47- 10 Kasım 1991. Çolamerg'in Elk(Beytüşşebap) ilçesine bağlı Çemaskî(Pirinçli) köyüne baskın düzenleyen ARGK gerillaları, ünlü işbirlikçi çetebası Alihan Tatar'ın çetelerinden 1'ini öldürdüler. Bu çeteye ait 1 adet G-3 silahına da el koydular.

48- 10 Kasım 1991. Kerboran(Dargeçit)'a bağlı Emaran(Temelli) köyü karakoluna yönelik geril-

Eskişehir vahşetini protesto ve savaş esirleriyle dayanışma eylemliliği

Ankara, Bartın, Bursa, Ceyhan, Nazilli, Aydın, Dilûk(Antep), Mele-di(Malatya) cezaevlerinden toplam 225 politik tutuklu ve savaş esirinin Eskişehir Özel L Tipi Cezaevi'ne, daha doğru bir deyimle tabutluklara konulması ve yoğun işkencelerden geçirilmesini protesto amacıyla hem zindanlarda ve hem de Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli kentlerinde binlerce kişinin katıldığı kitlesel açlık grevleri ve protesto gösterileri yapıldı. Vahşi işkenceler sonucunda sakat kalan, konuşamayacak kadar fiziki güçten düşürülen savaş esirlerinin hemen başlattıkları süresiz açlık grevleri dalga dalga diğer zindanlara, Kürdistan ve Türkiye'ye yayıldı.

Başta Eskişehir Özel L Tipi Zindanında bulunan savaş esirleri ve politik tutuklular olmak üzere, Ceyhan E Tipi Cezaevi, Malatya E Tipi Cezaevi, Diyarbakır 1 Nolu E Tipi Cezaevi ve 2 Nolu Sivil Cezaevi, Antep Merkez Kapalı Cezaevi, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi, Bartın Cezaevi, Kayseri Cezaevi ve Buca Cezaevi'nde bulunan politik tutuklu ve savaş esirleri açlık grevleri yaptılar.

Sürgünleri, tabutlukları ve işkenceleri protesto etmek amacıyla Kürdistan ve Türkiye'nin çeşitli kentlerinde de kitlesel açlık grevleri yapıldı, savaş esirleriyle dayanışmada bulunuldu. Açlık grevlerinin yapıldığı şehirler şunlar: Pirrîn(Adıyaman), Adana, Ankara, Antalya, Êlih(Batman), Heweng(Bozova), Bismil, Cizira Botan, Amed, Extenî(Ergani), Hezro(Hazro), İskenderun, İstanbul, Hezex(İdil), Kerboran, Misric(Kurtalan), Licê, Mûş, Farqin, Sêrt, Şirnex, Riha(Urfa) ve Wan.

Ayrıca çok sayıda demokratik kitle örgütü ve İnsan Hakları Dernekleri ile Uluslararası Af Örgütü vd. uluslararası kurum ve kuruluşlar sömürgeci-faşist Türk devletinin bu vahşetine büyük tepki göstererek tabutluklara konulan tüm savaş esirlerinin ve politik tutukluların acilen oradan çıkarılması, gerekli tedavilerinin yapılması, tabutluklarla dolu Eskişehir Özel L Tipi Cezaevi'nin hemen kapatılması ve bir daha asla kullanılmaması çağrısında bulundular.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN voldaşın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü vesilesiyle düzenlenen kutlama gecelerine sunduğu mesaj:

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKI VE DEĞERLİ DOSTLARI

“Önümüzdeki yıl kendi öz meclisimizi mutlaka kuracağız”

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlemiş olduğunuz gecenizi selamlar, sevgi ve saygılarımı sunarım.

Büyük bir coşkuyla ve kendini bağımsız ve özgür temelde yeniden yaratmanın kıvancıyla bu gecenizi kutlarken, sizlere partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşının ve büyük sosyalizm kavgasının gerçeğini belirtmek isterim.

Gerçekten bir halk olarak yeniden diriliyor; gözümüzü yaşama açıyor ve bunu en bağımsız, özgür ve sosyalist temellerde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Böylesine bir gelişmeye yol açmış bir partinin 13. yılını kutlamak, bir 14. yılı giriş yapmak sadece sizleri; Kürdistan halkını ve dostlarını değil, insanlığı da ilgilendirir. Biz, bu geçen yıllarda büyük bir acımasızlık, bunun arkasındaki, tarihin tanıdığı en barbar ve yegane politika olarak da soykırımdan başka bir şey düşünmeyen bir yok etme gücüne karşı, bu partinin temellerini atarken hiç de bugünle geleceğimizi, bugünlere kavuşacağımızı düşünmüyorduk bile. Yapmak istediğimiz, sadece ve sadece biraz da olsa namusu kurtarmaktı. Herkes bir türlü namusu kurtarmak ister, biz de böyle bir partinin, çok cılız da olsa temellerini atarak kurtarmak istedik. Gerçekten arkasından bir sınıf, bir ulus ve hatta dürüst birkaç arkadaşın bile zorbela bulunduğu, bulunanın da birkaç ay sonra ortalıktan tüy olduğu bir biçimde biz bu partinin ilk adımlarını attık.

Bugün yaşadığınız bu coşku, zafer coşkusu önemlidir ama, en önemlisi de bunun temelini nasıl atıldığıdır. Tarihini bilememek, bir anlamda geleceğini de bilememektir. En önemlisi, bir halk olarak tarihsizleştirildiğimizi ve bunun bir sonucu olarak da kimliğimizin yok edildiğini anlamazsak, partimizin tarihini de iyi incelemesek halkımızın yakın gelecekteki zaferi konusunda kendimizi sakatlamış oluruz.

Bu geçen yıllar müthiş yıllar! Mutlaka bunu anlamak ve bu anlam içinde kendini yeniden yeniden yapmak, her “yurtseverim” diyenin, “yaşama bu temellerde bağlıyım” diyenin vazgeçemeyeceği bir insanlık görevidir. Çünkü bizde –Kürdistan'da– insanlık biraz da PKK ile başlar. Sadece öyle de değil; günümüzün insanı eğer biraz insan olamazsa savaşması gereken çok şey vardır –ki, insanlıkdışı, yaşamı tehdit eden birçok gelişme vardır. Bir nükleer tehlike, çevre tehlikesi dünyanın sonunu getirmeye daha şimdiden açık hale gelmiş tehlikelerdir. Partimiz, bu tehlikelere kökünden kapalıdır. Öylesine yüce bir harekettir de.

Kendimizi insan olarak yeniden yapıyoruz. Yurtsever insan olarak yeniden şekillendiriyoruz. Bir yurda bağlanıyoruz ve bunu özgürce yapıyoruz. Bu ekmek ve sudan da değerlidir. Bu, yaşamın temelidir. Siz bunu bugün biraz daha iyi anlamış ve bunun kıvancıyla dolusunuz. Bu duygularınız yerinde, haklı ve doğrudur ve sonuna kadar da götürülmelidir. Sadece zafere kadar değil, yeryüzünde insanlık yaşayacaksa bunlar bir daha asla terkedilmemelidir –ki bu insanlığın bir parçası da Kürdistan'da yaşayan halk ise, çok lanetli olanı, çok kötü olanı, zulüm ve sömürünün birinci planda kendisi olanı, yaşayan halkımız adeta geçmişinden intikam alırcasına insani değerlerini, yurtseverlik ve öz-

gürlük değerlerini bütün halklardan daha fazla yaşamak görevi ile karşı karşıyadır. Bunun zorunluluğu içindedir. Ve aynı zamanda bunun büyük coşkusuyla amansız isteklisidir.

Biz sadece cephede savaşan bir düşmanla savaşmıyoruz. Muazzam güç dengesizliği içinde, bütün dünyayı arkasına almış, bütün bir gerici tarihi arkasına almış bir düşmanla boğuşmuyoruz. Ondan daha fazla ve daha tehlikelisi, içimizdeki büyük düşmandır. Her şeyi ile düşmana hizmet eden, kendisi olmaktan bin defa çıkmış olan, soyuna ve insan-

gerçeğinde en onurlu hakikatlerden birisidir. İnsanlık bundan çok şey alacaktır.

Değerli halkımız ve dostları!

Sizlere, gerçekten bugün yaşadığınız ve merak ettiğiniz savaş cephesinden, onun günlük gelişmesinden ve yakın gelecekte olup biteceklerden sözetsen yeridir.

Her şeyden önce, iyi durumda olduğumuzu belirtmeliyim. Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bir

görünmedi, ona bakma gereği bile duymadım. Ama onunla savaşması gerekenlerin “oynayamam”, “gelemem” biçiminde ortaya çıkan tutum ve davranışlarına bütün yılmışlıklarına, güçten düşürmelerine, oyunlarına ve taktiklerine rağmen bu iş olacak; yürüyeceksiniz! Bunun dışında yaşam haram!

Bugün Serhed'den turalım Antep'e, Dersim'den turalım Sülemaniye'ye kadar, Kürdistan'ın kuzeyi, güneyi, batısı, doğusu gerillanın diriltici ve örgütleyici gücü sayesinde ayakta. Güç alıyor, cesaret alıyor.

liğına, onun sevilip sayılmasına yarayacak ne varsa hepsine son verdirilmiş bir halk olarak yaşadığımızı unutamayız. PKK'siz bir yaşam, bu anlamda bir halk değildir. Bunu sona erdiriyoruz. Bu temelde çok lanetli bir halk ve ulus olmaktan çıkıp, çok özgür, özgürlüğünü tamamen, en kutsal özgürlük kelimeleriyle, eylemleriyle kazanan ve her halktan daha fazla kendini özgürlük ateşi içinde yeniden yaratan bir halk olmanın kıvancıyla da bugünleri kutluyoruz ve bu PKK ile başlar.

PKK'yi, eğer derin bakmazsak, “güç-bela kendini örgütleyip biraz çaba harcayan insanlar topluluğu olarak” adlandırabiliriz, “çoğu da hastalıklı insan” diyebiliriz. Bir yönüyle böyle olabiliriz, ama PKK'de atan müşterek yürek, ona azıcık bir katkıda bulunmak isteyenlerin verdikleri bir ufak destek, bir damla kan, bir kuruş para, bir nefes, bir eylem, bir küçük örgüt; bütün bunlar birleşip bugün herkesin “inanılmaz!”, “mucizevi!” olarak gördüğü bir gerçek olup çıkar. Önemli olan da burasıdır. Zayıflıklarımız büyük bir güçte dönüştürülmüştür. Lanetli durumumuz büyük bir yaşam kıvancına, onuruna dönüşmüştür. Devrimin büyük yaratıcılığı da böylece bir kez daha kanıtlanmıştır. Dünyamızın tahakkümcü güçleri emperyalist sömürgeciler, “Sosyalizm yıkılıyor, komünizm yıkılıyor” diye yaygara koparıırken ve dünyayı bir daha ellerinden çıkırmamacasına pençeleri altına almayı, büyük düşürken biz, tam tersine, bugün her zamankinden daha fazla güçlü ve inançlı bir biçimde diyoruz ki, bu dünya sosyalizmsiz olamaz. Ve bu da partimizin

gelişmenin içindeyiz. Zor inanabileceğiniz gelişmeler vardır. Her şeyden önce, gerilla cephesi sağlamdır. O kendine en çok güvenen, böbürlenen ve birçok halkı soykırımdan geçirmiş olan Türk egemen ordusuna karşı ayakta ve asla yıkılacağı düşünülemez. Bu büyük bir gelişmedir; böylesine zorba bir güce karşı, insanlığın azmanı, insanlığın yokedici gücüne karşı böylesi bir günde böylesi bir gerilla ile ayakta durmak bile büyük bir başarıdır. Ama bu sağlanmıştır, sağlama alınmıştır.

Size bunun tarihini uzun uzadıya anlatacak değilim. Benim son yıllardaki en büyük çabam en büyük tutkum, amansızca bunu sağlama alma olmuştur. Karşıdaki düşmandan daha fazla, içtekiler ve hatta sizin zayıflıklarınızla uğraşmıştır. “Bu iş olamaz, ben buna gelemem, birkaç ay ömrümüz var, hayatımızı yaşamalıyız” diyenler, ödle ve zayıf insanlardır. Ölüme vardılar ama, böylesine yüce ve soylu, yaşamsal değerlerdeki gelişmelere yoksunlar! Bunu bize büyük bir inatla dayatanlara karşı, bugün görüyoruz ki bu iş çok sağlama alınmıştır.

Büyük inadımız, büyük kavgamız, işlere amansızca yüklenmemiz yerindeydi, gerekliydi. Bugün bunu iyi anlıyor ve candan bağlanıyorsunuz ve fakat bu mücadelenin bir hikayesi var ki, her anı anılmaya değer. Her günü, her haftası, her ayı ve her yılı mutlaka en derinliğine insan yüreğine işlenmeli ve eğer beynimiz bağımsızlaşacaksa o değerleri bu temelde düşünmeliyiz. Biz bu yılları bir anlamda tek başımıza savaşarak kazandık. Düşman gözüne fazla

Serihildanlara kalkıyor! Bu serihildanlar her gün ülkeyi boydan boya kapsıyor. Düşman son günlerde karakollarını topluyor. Geceleri dışarı hiç çıkamaz. Gündüzleri de çok az çıkar. Biz belki devlet kurmadık ama, onun kadar bir gelişmedir bu! Gerillamız hemen hemen ülkemizin bütün dağlarında boy gösteriyor. Serihildan ve gerilla iç içe geliyor ve her geçen gün biraz daha büyüyor.

Ülkemizin güneyini tamamen gerillamızın güçlü sesi haline getirdik. Güney Kürdistan –ki, üzerinde çok oyunlar oynanan bir toprak parçasıdır. 40 yıldır ihanet edilen, en ucuz ticaret metası haline getirilen Güney Kürdistan'daki halkımıza, gerilla şimdi bir kurtuluş gücü olarak yol gösteriyor, ses veriyor, örgütüyor, ayağa kaldırıyor. Gerillamız burdaki halkımızın üzerinde oynanan ve oynanacak olan bütün oyunları rahatlıkla boşa çıkartacak sağlam güçtedir. Bu nedenle hiçbir emperyalist oyun ve katliamcı girişim sonuca ulaşamayacaktır. Bundan emin olabilirsiniz.

Kürdistan'ın kuzeyinde Ağrı-Kars, Muş-Dersim, Siirt-Bitlis alanları gerillanın denetimindedir. Diyarbakır tamamen gerillanın etkisi, hakimiyeti altında. Mardin hakeza öyle. Botan neredeyse kurtarılmış bölge gibidir. Malatya-Maraş-Adıyaman-Urfa gerillasız değildir. Ve evet, binlerce gerillanın boydan boya katettiği ve yeniden bağımsız ve özgür vatan toprakları haline getirmek için kanter döktüğü bu topraklar şimdi yaşamaya değer, görülmeye değer. Onun için, uluslararası alanda çeşitli kişiler, kurum ve güçler, her gün geliyor. Bu konuda çok dikkatli ve

duyarlı davranıyorlar. Ve sizler geliyorsunuz, güç alıyorsunuz, yeniden diriliyorsunuz! Bu, silahların sayesinde olmuştur. Yaşamın diriltici gücü diyorum, her şeyi var eden en soylu çabamızdır. Buna her zamankinden daha fazla değer biçiyoruz ve inanıyoruz ki, önümüzdeki günlerde biz bunu daha geniş ulusal halk ordusuna dönüştüreceğiz.

Gerillamız büyüyor, gerillamız bütün ülkeyi kaplıyor. Bu bir ulusal ordulaşmadır. Ulusal ordulaşmamız hız kazanıyor. Bu arada küçük bir görevi hatırlatayım: Her bir Kürt ailesi, Kürdistan ailesi gerilla ordusuna bir nefer vermeyi görev bilmelidir. Sizin ulusal ordulaşma çabalarına verebileceğiniz en iyi karşılık, “her aile bu ulusal orduya bir fert verir” ilkesini hayata geçirmedir. Daha şimdiden bu göreve başlanmıştır. Kürdistan'da her aile şahsında bu göreve bir karşılık verilecektir.

Değerli halkımız, değerli dostlar!

Serihildanlar da geliyor, daha dün, inkarın-ihanetin içinde boğulan şehirlerde zulmün kalesi bir Diyarbakır'da serihildan yapıldı ve bu çok değişikliklere yol açtı. Ülkemizin güneyinde, kuzeyinde, her tarafında peşpeşe serihildanlar yapıldı. Bu 13 yılda bütün Kürdistan bununla çalkalandı. Ve gerilla kırdı, serihildan şehirde, el ele, aynı partinin, PKK'nin öncülüğünde ayağa kalktı, ölüm kefenini yırttı! Halk olarak bağımsız ve özgür gelişmenin yoluna girdiler. Bu 13. yıl bir zafer yılıdır! 1991 yılı tarihimizde her zaman şöyle anılacaktır: Kırsal ve şehir alanındaki bütün halk için kefenin yırtıldığı, yaşamın kesin olarak bağımsız ve özgür temelde garantiye alındığı yıl! Bu kesindir.

Önümüzdeki yılda serihildanlar daha da gelişecek. Bir ulusal halk ayaklanmasına doğru gidiyoruz. Ulusal halk ayaklanması şehirde-köyde, silahlı-silahsız, büyük-küçük, çocuklu-ihyarlı, kadınlı-erkekli, fakir-zengin ezici bir halk çoğunluğunu bağrıra alacak, nihai zaferi sağlamayı esas alan bir tarzda gelişme gösterecek ve başaracaktır. Bunun bütün temelleri sağlam atılmıştır. Hazırlıklar durdurulamaz bir biçimde yürütülmektedir; kendisi de adım adım gerçekleşiyor.

Gün, bunun derin bilinciyle, coşkusuyla, görev anlayışıyla kendi öz savaşınıza girmek, kendi ulusal halk ayaklanmanıza, serihildanlarınıza girmek günü ve kaderini tam bağımsızlaştırma, özgürleştirme günüdür. Bu temelde ne mutlu size ki, böyle bir günü yakaladınız! Sadece ölüm kefenini yırtmakla kalmıyor, zafer şansını da yakalamış oluyorsunuz!

Ve bizi boğmak için, bizi dışalamak için, sinsice bir 20 Ekim seçimi yapıldı. Türk sömürgeciliğinin çok hızlı hareket etmeye ihtiyacı vardı. Çünkü Kürdistan halkı uyanıyordu. Sesini onun parlamentosuna da taşıracaktı. Bunun önüne geçmek için erken seçime gittiler. Birisi (ANAP) halkımızın iradesinin seçime yansımalarını yasakladı, diğeri (SHP) kapıyı açtı; “Gelin içimize, sizinle birlik bütünlüğü sağlayalım” dediler. Biz ne yaptık? Sizlerin sesini; halkımızın, milyonların sesini bunların bu oyunlarına, entrikalarına karşı dayattık ve sonuçta bildiğiniz gibi, o köhnemiş beyinlerine ve şoven yüreklerine rağmen

parlamentolarına girdik. "Anayasanız zorbadır, bu yemini irademizle okumuyoruz. Bu baskıyla birlikte biz buraya geldik. Biz Kürt halkının temsilcileriyiz" sesi oraya yansıdı. Kıyameti kopardılar ama, boş! Bizim bunların parlamentosuna ihtiyacımız yok. Biz sadece bir gerçeği göstermek için oraya gittik. Seçilen Kürt milletvekilleri şunu da söylediler: "Kardeşlik istiyorsanız bunun andını içelim." Evet, böyle dediler. Bu doğru bir sestir. Maalesef karşılık yoktu. Faşist sürüsü gibi hepsi çullandılar. "İki kelime Kürtçe konuşamazsın", "Üç rengi bir arada taşıyamazsın" türünden yasaklar koydular. Yeryüzünde bunun başka örneği yoktur. Bu kadar kardeşlikten ve ortak yaşamaktan uzak, şoven bir sürü oldukları ispatlandı. Bu seçimle, Türkiye halkına da kendi temsilcilerini doğru tanımasını anlattık. Türkiye halkı kardeşlik temelinde bir dostluk istiyorsa, bütün bunlara doğru sahip çıkması gerekir. Bunu çok iyi gösterdik. Bu yeterdir.

Şimdi, daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır. Bizde de Kürdistan Büyük Millet Meclisi olmalı. Bunu artık her Kürdistanlı iliklerine kadar duyuyor. Kendimize çok görmeyelim. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu dersi çok iyi öğrendik ve partimiz 13 yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacaktır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serihildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir ulusal meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında, Kürdistan Ulusal Kongresi, büyük millet meclisi toplanacaktır! Bunu sadece bir haber, bir çağrı olarak söylemiyorum, çoktan bunun arzusu, tutkusu, kararı halkımızda oluşmuştur. Buna dayanarak söylüyorum. Halkımız köyde-şehirden artık kendi temsilcilerini çıkarabilmelidir. Kendi halk temsilcilerini çıkarabilmelidir.

Bir daha yanılmayalım. M. Kemal, Erzurum ve Sivas Kongrelerini topladığında Kürt halkının temsilcilerini de çağırıyordu. Fakat M. Kemal, onları aldatı. Onların kardeşlik, birlik, bütünlük özelemlerine ihanet etti. Başlangıçta meclisi bir Türk ve Kürt meclisiydi; kardeşlik esasına dayalı olduğu söyleniyordu. Fakat zor dönemden kurtuldu, devleti ele geçirdi ve sonra Kürt ortadan yok oldu. Halkın o dönemde temsilcileri birer işbirlikçi, birer kukla olmanın öteye gitmediler. Biz şimdi bunu da değiştireceğiz. Soyumuzu, kimliğimizi, özgürlüğümüzü sadece inkar etmekle kalmayan, özel savaşa, kontr-gerillaya sonuna kadar destek veren böyle bir meclise karşı, ancak ve ancak ulusal meclisimizi çıkararak cevap verebiliriz. Bunlar günümüzde de kardeşlikten anlamıyorlar, bizim yok olduğumuzu sanıyor. O bizim parlamentoda iki kelime kardeşlik sözü bile etmemize yer olmadığını söylüyor. Biz bu kadar umutsuz değiliz. 30 milyon aşkın bir ulus bu kadar aşağılanmaya tahammül edemez. Kendi meclisine doğru mutlaka yol alır. Biz geçmişte aldatıldık ve hain işbirlikçilikle, uşaklar tarafından da kullanıldık -kullanıldınız-, buna bir son verin. Önümüzdeki yıl, çok zayıf da

olsa, çok yetersiz de olsa, kendi meclisimize koşacağız ve onu mutlaka gerçekleştireceğiz. Biz bütün gücümüzle buna büyük hizmet yapacağız. Gerillamız bunun için tüm gücünü kullanacaktır. Partimiz elinden geldiğince çaba harcayacak; bütün dostları seferber edeceğiz. Halkımıza, Kürdistan'ın en ücra köşesinden tutalım, en gelişkin şehirlere kadar kendi doğal temsilcilerini çıkarması yönünde çağrı yapacağız; siz de meclisinizi gerçek-

leştirileceksiniz.

İnsanlık, günümüzde bizi biraz daha iyi anlayacaktır. Biz gerçekten soylu yurtseverlik kavgası vermekle birlikte, derin bir insanlık sevgisi içindeyiz de. İnsanlık, hiçbir halkı inkar etmediği kadar bizi inkar ettiler! Üzerimizde uygulanan bütün baskı ve sömürüyü, tarihinde bilinen talih-sizliğinden ötürü normal ve meşru kabul etti. Bugün bu yırtılıyor. En başta tarihte kader birliği içinde olduğumuza inandığımız ve böyle olması gereken Türk halkıyla ilişkileri yeniden düzenlemek istiyoruz. Bizim, Türk halkına, hatta Türk ulusuna karşı olma diye bir derdimiz, bir sorunuz yoktur. Biz Türk ulusu adına, Türk halkı adına, bir halkı, bir ulusu soykırıma uğratmayı esas politikaları haline getiren politikacılara, onun faşist paşalarına, baskı güçlerine karşıyız. Bu çok iyi anlaşılmalıdır. Ve çok iyi bilinmelidir ki, Türk halkını gerektiğinde bunlardan da kurtararak, doğru, eşit ve özgür temeldeki kardeşliği kuracağız. Bunun için önümüzdeki dönemlerde daha çok işler yapacağız. Geçmiş yıllarda çok iş yaptık. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi, devrimci direniş birliği kurmak için büyük çabalarımız oldu. Lakin Türkiye halkının temsilcileri bizden de zayıf! Kendi egemenlerinin zorba ve aşırı sömürü politikalarına alet olmaktan kurtulamadılar. Oysa biz TC'nin faşist gücünü sınırlandırıyoruz.

Bugün yeni bir hükümet kuruldu. "Demokratik devrim" yaptıklarından söz ediyorlar. İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) koşullarına göre işçi haklarından, Paris Şartı'na göre insan haklarından dem vuruyorlar. Bunlar parti sayesinde oldu. Demirel'i, Ecevit'i, Erbakan'ı, Türkeş'i 12 Eylül'e yediren biz olduğumuz gibi, 12 Eylül'ü de bunlara yediren PKK'dir. Tarihin garip bir cilvesi ama, gerçek! Öldürdük; tekrar dirilttik. 12 Eylül bize dayanarak zafere ulaşmak istedi, ama biz ona karşı direndik. Şimdi, kalıntılarını da süpürdük. Evet, yenileri de bize karşı, eskiden de karşıtlarımızdı; ama biz bir şey ispatladık. Birilerini birilerine vurdurduk, yıpratık. Kendi bağımsız ve özgür çıkışımızı onların programına da aldırarak kadar, onların partilerine, meclislerine girdirecek kadar gözlerinin içine kadar soktuk. Bu basite alınacak küçük bir gelişme değildir. Bu büyük bir gelişmedir; zafere kadar önemlidir! Buradan hareketle diyoruz ki, Türk halkının üzerindeki yükü oldukça

hafiflettik. Kendi zorba sömürücü güçleri sınırlandırıldı. Özel savaşı durdurmakla onlara en büyük yardımı sunduk. Onlara dolaylı da olsa demokratik bir ortam armağan ediyoruz. Onlar bunun da kıymetini bilmeliler. Özellikle demokrat-sosyalist-devrimci geçinenler bu büyük gelişmeye saygı duymalı, hiç olmazsa bundan sonra üzerine düşeni yapmalıdır. İlan ettiğimiz, çağrısını yaptığımız, birlikte bir demokratik cephe çalışmasına yol almalıdırlar.

Türkiyeli bütün kişi, kuruluş ve partileri hiç olmasa bundan sonra Kürdistan halkıyla doğru, eşit ve özgür temelde birliği aralayan, kendisi için de kalıcı bir demokrasiye, bağımsızlığa ve özgürlüğe yol almaya götüren cephemizi kurmaya, bu temelde, gerçekten çok köhnemiş TC'ye, Türkiye halkını da, ülkemizi de çok ucuzca satan onun işbirlikçi rejimlerine bir son vermeye, onları ya tutarlı demokrat olmaya zorlamaya ya da demokratik bir düzen kurmayı başaramazlarsa alaşağı etmeye ve kendimizin demokratik halk cumhuriyetini kurmaya çağırıyoruz.

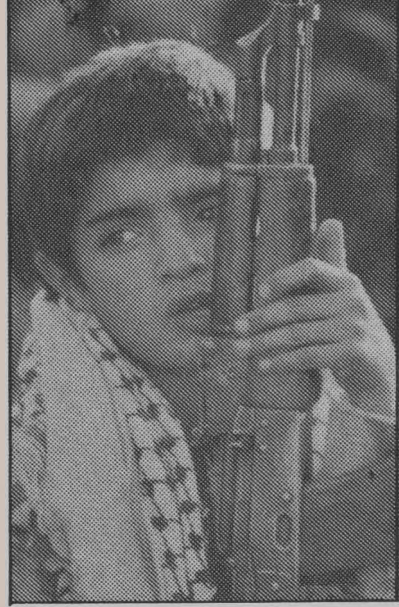
Türkiyeli tüm devrimci, demokratik güçler; sizleri kendi parlamentonuz bu temelde bir yön vermeye, demokratik bir parlamentoya, demokratik bir hükümete yol almaya ve bunun için Kürdistan halkının mücadelecileri güçleriyle birlikte yol almaya, PKK ile omuz omuza ortak mücadeleye çağırıyoruz. Hiç olmasa bundan sonrasını mutlaka başarın. 2000'li yıllara doğru giderken, yeniden halkların eşitliği ve özgürlüğünü esas alan, kendinizin de bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas alan bir cumhuriyete doğru yol alın ve mutlaka başarın diyoruz.

Ortadoğu'nun diğer mazlum halkları!

Arap ve İran halklarıyla bağımsız ve özgür temellerde ilişkiye yol alma çağrımız var. PKK bir Ortadoğu devrimci gücüdür. Özellikle Ortadoğu'ya dayatılan emperyalizmin son "yeni dünya düzeni" politikasına karşı halkların bağımsız, özgür ve eşit ilişkilerine dayalı, Ortadoğu halklarının konfederasyonuna çağırıyoruz. Bu çağrımız daha şimdiden ilgi görüyor. Devletler, kişiler, kuruluşlar partimizin Ortadoğu'da temel bir güç olduğuna, onun demokratik dönüşüme ve bağımsız gelişmeye fırsat tanıdığına, imkan sağladığına inanıyorlar; iyi bir ittifakçı güç olarak dayanışma içinde bulunma isteklerini belirtiyorlar. Biz her zaman buna açık olduğumuzu söyledik. Partimizin kuruluşunda yer alan, onun gerçekten değerli enternasyonalist militanı **Kemal PİR** yoldaşımız "Biz, Ortadoğu'da halkların konfederasyonundan yanayız" derken bir gerçeği iyi ifade ediyordu. Bunun giderek daha pratik adımlarını atma, gerçekleştirmeye aşamasındayız. Ne emperyalizmin "yeni düzen", ne ortaçağ karanlığının statükoculuğu bizi **Ortadoğu halklarının özgür ve kardeş-**

çe temelde kurulacak yeni birliğinden, büyük ittifakından alıkoyamaz!

Bu temelde insanlık alemine de vereceğimiz çok şey olduğunu söylüyoruz. Dünyamızda "sosyalizm yıkılıyor" dedikleri şu anda biz de, gerçek sosyalizm insanlığı kurtaracaktır, diyoruz. Reel sosyalizm -gerçekleşen sosyalizm- yıkıldı; yıkılıyor. Bu bir sosyalizm sapmasıydı. Yıkılmasa kötü olurdu! Yıkılmasa sosyalizm zarar görürdü. Bunu PKK'nin 13. yılında görmek, onun

sadece ve sadece büyüklüğünü gösterir. Tarih eğer bize sosyalizmin temsilciliği gibi bir görevi daha şimdiden vermişse biz bundan sadece kıvanç duyarız. "Sosyalizm yıkıldı, komünizm yıkıldı" diyenlere en iyi cevap olarak; tam tersine, sosyalizmin en güçlüsü, en doğrusu, en yücesi PKK'de gerçekleşmiştir, diyoruz. Nitekim bunu da çok iyi bildikleri için, "Dünyada en başta gelen terör odağı PKK'dir" diye lanse etmeye çalışıyorlar. Desinler. Bir dönemlerin Avrupa'sında komünizmin temsilcilerinden duydukları korkuyu, Bolşeviklerden duydukları korkuyu, tarihin herhangi bir döneminde devrimci gelişmelerden duydukları korkuyu bir de PKK'nin ve onun önderlik ettiği devrimden duyunsunlar; bu sadece ve sadece partimizin yüceliğini gösterir.

Değerli halkımız ve dostlar!

14. yıla bu temel gerçeklerin başarılı yürüyüşü altında giriyoruz. Şanlı bir yürüyüştür! Bu yürüyüşümüz önünde açlık, susuzluk kâr etmiyor. Zulüm, imha, işkence bu yürüyüşümüzü asla durduramıyor. Ve sizler gerçekten daha düne kadar vatani çok kötü bir biçimde terk ettiniz. Sizleri suçlamak için söylemiyorum. Mecburiyet altındaydınız. Baskıyla, açlıkla bu durumlara düşürüldünüz ve böylece vatandan ucuz kopartıldınız. Kopuş sadece fiziki varlığınızın bulunduğunuz yerden, köyünüzden alınıp Avrupa'lara veya dünyanın şurasına, burasına savrulması değildir. Yüreğiniz de koptu! İnsanlığı, dünyanın o cennet olarak tabir edilen ülkesinden yüreğiniz de koptu! Beyniniz de koptu! Bir söz vardır: Bir kuş bile yuvasını böyle kolay terketmez. Siz kuşlardan daha kolay vatanınızı, yuvanızı terk ettiniz! Ben bunu şunun için söylüyorum: Vatana doğru bağlanmalısınız. Yüreğiniz her şeyden önce büyük bir vatanseverlik ile dolu olmalıdır. Beyniniz artık bunu düşünmelidir. Gün bu temelde yeniden ana kaynağa dönüş günüdür.

Ve şimdi görüyorum ki yürekleriniz coşku ile çarpıyor, yüreklerinizin derinliklerinde vatana bağlanmanın ateşi içindedir. Bununla adeta diriliyorsunuz. Bu sizleri bu duruma düşürenlere verdiğiniz en büyük cevaptır. Hiç şüphesiz bu daha da dalga dalga yayılacaktır. Sadece siz, yurtdışındaki emekçilerimiz için değil, binlerce yıldır kendi evinde,

kendi köyünde olan ama, yüreği kurumuş, beyni bitmiş olanların da yeniden vatana, yeniden özgürlüğe dönüş günüdür! Dağdaki çobanın da türküsü artık bağımsızlık türküsüdür; sizlerin türküsü artık bağımsızlık türküsüdür! Ve bunlar iyi türkülerdir. Yeni seslerdir, diriltici seslerdir.

Bu temelde biz yeni bir yıla daha giriyoruz. Partimiz bu yılı da, bu gerçeklere sadakatle yürütecektir. Onun bütün savaşanları, başta gerillası olmak üzere temsilcileri, her sahada bunun derin bilinciyle hareket edecek ve özellikle de çok eleştirdiğimiz ve hatta düşmandan daha tehlikeli gördüğümüz hatalarıyla, yanlışlıklarıyla ve eksiklikleriyle savaşarak iyi bir öncü örgüt olmanın savaşını bu yıl her zamankinden daha fazla başarılı bir biçimde gerçekleştireceklerdir. Zafer bununla mümkündür. Ve zaferin gerçekleşmesi için ne lazımsa onu yapacak; karşı gücün yürüttüğü savaş kadar bir savaş yürütebilecek ve bu savaş tam başarıyla bu yıl da götürecektir. Partimizin bütün militanları, savaşçıları bu gerçeğin bilinciyle kendilerine yeniden düzen verecek ve kendilerini parti çizgisine, partinin uygulama esaslarına uygun hale getireceklerdir. Bunlar olmadan PKK içinde yaşanamayacağını her zamankinden daha fazla önümüzdeki yıl içinde görececek ve mutlaka başaracaklardır.

Ben bu gerçeklerin büyük coşkusunu ile bugünlere kadar geldim. Kişi olarak kendimi çok iyi tanırım. Cesur değildim, fedakarlıkta da ahım-şahım değildim. Ama böyle bir mücadelenin temposuna, coşkusuna kendimi kaptırdıktan beri sınırsız bir güçle ve düşmanı bile göz önüne getirme gereği duymadan bu işlere yüklendik, bugüne kadar getirdik. Sizler gibi büyük coşkuyla, büyük gelişmeye uğrayan bir halk kadar bu en azgın bir faşist sömürgeci orduya karşı da bir anlamda tek başımıza gelebildik. Kendim için korkum yoktur. En büyük korkum, bize dayanarak hatalarını sürekli kılanlardır; korkum sizler de değilsiniz, halkımız da değil, korkum, kendini bizim adımıza ucuz yaşatmak isteyenlerdir; bizi kötü kullanmak isteyenlerdir. Kendi kişiliğimde en büyük savaş da bunlara karşı veriyorum. Kendime bir ahtım var: Kimseyi ucuz kullanmayacak ve kullandırmayacağım, kendimizi aldatmayacak, kimseyi de aldatmayacak ve aldatırmayacağız. Buna bağlı kalınmıştır. Halkımızı bir direnme savaşı için gerekirse en son ferdine kadar kullanırız, gerektiğinde o yapılır. Ama bir tek damla kanı bile yersiz kullandırmayız. Kullanamazlar! Bunun amansız sorumluluğu içindeyiz. Kendimizin de emeklerine ucuz konmaya, onu istismar etmeye ve bir parça kuru ekmek de olsa bizden çalmalarına asla izin vermeyeceğiz. Bunun çok derin bilinci, sorumluluğu ve kıskançlığı içindeyim. Biz bu temelde mücadeleyi bugünlere getirdik. Bu temelde sizlerle böyle büyük bir coşku ile kutlayabileceğiniz bir güne kavuşabildik.

Ben tekrar bu temelde bütün coşkuyla, sizlerin, halkımızın kutlama gecelerini ve bundan sonraki mücadelelerini coşku ile selamlarken, yine diyorum ki, PKK sosyalizmin de günümüzde en gerçek temsilcisidir. Ekim Devrimi bu ayda, bu yılda bizde kutlanmadı ama, PKK'ye dayanarak söylüyorum ki, bu dünya sosyalizmsiz olamaz; yaşanamaz ve yine bu temelde diyoruz ki:

- Yaşasın Partimiz PKK!
- Yaşasın PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü!
- Yaşasın PKK'nin yüce enternasyonalist savaşı!

PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü kutlama mesajlarından...

PKK Ortadoğu Temsilciliğine,

Yoldaşlar,

Partinizi 14. kuruluş yılına girenken devrimci coşku ve başarı dileklerimizle selamlarız.

Dünyada emperyalizmin "yeni düzen"lemesi doğrultusunda, tüm devrimci değerlere yönelik saldırıların en yoğun olduğu bu dönemde partinizin giderek yükselen devrimci mücadele grafiği sadece Kürt halkının değil, bölgede ve dünyada ezilen, sömürülen tüm halkların moral kaynağıdır.

Bölgemiz Ortadoğu'ya yönelik yeni emperyalist planların yapıldığı bu günlerde, bölgedeki devrimci güçlerin her zamankinden daha fazla birliğe ihtiyaçları olduğu bir gerçektir. Bu gerçeklik bölge halkları ve devrimci güçler arasındaki enternasyonalist dayanışmanın önemini bir kat daha artırmaktadır.

İşbirlikçi, sömürgeci-faşist iktidarın giderek derinleşen ekonomik, sosyal ve siyasal bunalımları, devrimden başka çözümü olmayan aşamaya gelmiştir. Ne özel savaş yöntemleri, ne de göstermelik reform girişimleri sorunları çözmeye yetmediği gibi bunalımı daha da derinleştirmiştir. Bir yandan 141-142 gibi anayasa maddelerini kaldırıp, diğer yandan "Anti Terör" adı altında devlet terörünün yasallaş-

tırılması, 2932 gibi bazı yasaları değiştirip, Kürtçe ve Kürt kültürü üzerindeki asimilasyoncu politikasında önemli değişiklikler yaptığını iddia ederken, diğer taraftan Güney Kürdistan'a yönelik askeri saldırılarla da kitle katliamlarına yönelmeleri, seçimlerde her gün demokrasi adına ahkam,kestikten sonra, mecliste Kürt milletvekillerine idama varan cezalar istemeleri vb. her şey onların çürüyen sistemleri gibi politikalarının da iflas ettiğinin bir göstergesidir.

Buna karşın Kürdistan'da serihildanlar giderek silahlı halk ayaklanmasına dönüşürken, İstanbul, Ankara, Zonguldak gibi merkezlerde yığınsal işçi direnişleri gelişmekte, gecekondu direnişleri, köylü eylemleri, memur hareketi ve gençliğin eylemleri mücadeleye yeni boyutlar kazandırmaktadır.

İşte bu noktada bizlere düşen görev halklarımızın mücadelesini her alanda yükseltirken, birlikte adım atabilmenin de zeminlerini yaratmaktır.

Partiniz 14. mücadele yılına girerken, devrim bayrağını elinden düşürmeden kanının son damlasına kadar savaşan ve bu uğurda canını feda eden tüm şehitlerinizi saygıyla anıyoruz.

- *Kahrolsun faşizm ve sömürgecilik!*
- *Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci mücadele birliği!*
- *Yaşasın Kürdistan ulusal demokratik devrimi!*
- *Yaşasın sosyalizm!*

Türkiye Komünist Partisi (Birlik) Ortadoğu Temsilciliği

Dostlar,

Revizyonizmin teslim bayrağını çektiği, emperyalizmin dünya halklarına karşı saldırılarını daha da yoğunlaştırdığı, bu anlamda Ortadoğu'da "barış" adı altında denetimini mutlak kılmak istediği, emperyalizmin kuklası durumunda olan ülkemizdeki egemen güçlerin devrimcilere, yurtseverlere, ilericilere karşı pervasızca katliamlar düzenlediği koşullarda, dostumuz PKK'nın anti-emperyalist, anti-faşist yurtsever mücadelesi, ısrarla ve inatla yürüttüğü, serihildanlar yaratan silahlı savaşı bizce çok anlamlıdır.

"Bütün Dünya Halkları Kardeş-

tir" ilkesini benimsemiş, bölgedeki Türk, Kürt, Arap halklarının dayanışmasının daha da önemli hale geldiği koşullarda biz DEVRİMCİ SOL hareketi, Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesi ve örgütlenmesinin önemini bir kez daha, Kürdistan dağlarındaki gerilla savaşını ve şehirlerdeki serihildanları destekleyerek belirtiyoruz.

Destegimizi Kürdistan'da süren iç savaşı adım adım ülke sathına yaygınlaştırarak, silahlı mücadelenin boyutunu yükselterek veriyoruz.

PKK'nin kuruluş yıldönümünde dostlarımıza başarılar diler, onları kutlarken bir kez daha haykırıyoruz:

- *Selam olsun elde silah özgürlük için toprağa düşenlere!*
- *Yaşasın halkların birlik ve dayanışması!*
- *Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi!*
- *Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri!*
- *Kürdistan Kürt halkınındır!*
- *Halkınız kazanacaktır!*

29.11.1991

Devrimci Sol Ortadoğu Temsilciliği

Parti Önderliği'ne,

Halkımızı ulusal yokoluş sürecinden kurtararak vahşi düşmana karşı ayağa kaldıran Partimizin 14. mücadele yılını büyük bir coşku ve gururla kutluyoruz. Binlerce yıllık karanlık tarihi boyunca adı parçalanmışlık ve örgütsüzlükle özdeşleşen halkımızın, bugün PKK önderliğinde Kürdistan Ulusal Kongresi gibi tarihi ve yüce bir zirveye doğru hızla yol alması, partimizin kısa mücadele tarihine hangi gelişme ve kazanım-

ları sıgırdığının ifadesidir.

Geçmiş tarihlerini doğru bilince çıkarmayanların geleceğe sağlam ve emin adımlarla yürüyemeyeceklerini biliyoruz. Partimizin mücadele tarihine baktığımızda, içte ve dışta en olumsuz koşullarda ve çok yönlü düşman saldırılarına karşı göğüs gererken Parti Önderliği'nin gösterdiği büyük azim, kararlılık ve yüksek öngörünün büyük anlamını daha derinden kavramakta, Kürdistan'da neyin nasıl kazanıldığını ve korunduğunu bilince çıkarmaktayız.

Daha dün kimliğinin bilincinde

olmayan, kendisine yabancılaşmış bir konumda tarihin ve çağın dışına itilen Kürdistan halkı, bugün, sömürgeciliğin üzerine tesis edildiği bütün zeminleri derinden sarsıyor ve ölümün eşğine getiriyorsa, dünyanın yüzyıllardan beri görmek istemediği bir sorunu oldukça reddedilmez bir biçimde uluslararası gündeme sokuyorsa, bu gelişmelerin altında Parti Önderliği'nin yaratıcı çabaları ve yüksek sorumluluğunun yattığını daha iyi görmek ve çizginin şaşmadan uygulayıcısı olmak tümümüz için kaçınılmaz olmaktadır.

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri olarak, binlerce şehidimizi canlı anılarıyla dolu merkez oku-

- *Yaşasın PKK'nin 14. savaş yılı!*
- *Botan-Behdînan Savaş Hükümeti için görev başına!*
- *Yaşasın Ulusal Önderimiz Başkan APO!*
- *Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve yerli gericilik!*

27 Kasım 1991

Mahsum Korkmaz Akademisi Öğrencileri

Partimiz PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü nedeniyle Botan'dan gelen kutlama mesajı

Partimizin kurucusu ve büyük önderi, Başkomutanımız Abdullah ÖCALAN yoldaş!

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Tüm partililer ve savaşanlar!

Mücadeleci Kürdistan halkı ve dünya ilerici insanlığı!

Partimizin kuruluşunun ondördüncü yılına girerken, taşıdığınız büyük inanç, kararlılık, coşku ve mutluluğu paylaşıyor, ülkemizin kalbi Botan savaş merkezinden hepimizi saygıyla yürekten selamlıyoruz.

İnsanlık, Kürt ulusal gerçekliği ve sosyalizm adına hiçbir şeyin yeşerme, büyüme şansının olmadığına inanılan, bu bakımdan çorak toprak olarak tanımlanan Kürdistan gerçeğinde, büyük bir inanç, azim ve kararlılıkla tarif edilmesi güç imkansızlıklar, güçlükler ve zorluklarla boğuşularak kurtuluş adımları atılan ve adım adım inşası geliştirilen partimiz PKK, 14. kuruluş yılına, başlangıçta yeşerme şansı tanınmayan büyük insanlık değerlerinin somutlaşmış bir abidesi, sarsılmaz bir temsilcisi ve kararlı bir önderi olarak giriyor. Büyüklüğün, şaşmaz doğruluğun ve insanlığa hasredilmiş eşsiz değerdeki emeğin temsilcisi olduğu bugün çok daha net ve kesin bir biçimde anlaşılan değerli Başkanımız büyük önder APO'nun komutası altındaki partimizin 14. kuruluş yılında, Başkanımız Abdullah ÖCALAN yoldaşı ve siz, Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencilerini büyük inanç, kararlılık ve savaş azmiyle selamlıyor; tarihi anlama yüklü bu gün tüm partililer ve savaşanlara kutlu olsun, diyoruz.

Değerli Başkanımız!

İdeolojik-politik, örgütsel komutanız altında, hiçbir diriliş emaresinin olmadığına inanılan bir halkın tarih ve ruh derinliklerinde saklı cevheri yakalayıp, büyük inanç, azim ve kararlılığınızla temelini attığınız; içten ve dıştan kaynaklanan her türlü imha, provokasyon ve komploların yanında, ölgün, inançsız, tükenişe onay veren tutum ve davranışlarla bilinçli, cesaretli ve kesin sonuç alıcı bir mücadeleyle zorlu badirelerden geçerek inşa ettiğiniz ve bugünkü büyük otoritenin temsilcisi düzeyine vardığınız partimiz PKK'nin, 14. yaşına bastığı bugün, komutanız altında özgür geleceğe yürüyen tüm partili-

lumuzda Parti Önderliği'nin büyük sosyalist emeğinin ürünü olan olanaklardan yararlanırken, şu anda parti ve halk kurtuluş mücadelemizin en büyük beklentisi olan dönemin emrettiği taktik önderlik vasıflarına ulaşmanın gereklerini asla unutmayacağız. Tarihi görevlerimizi üstlenirken, tüm gücümüzle, içten ve dıştan, kimden gelirse gelsin, en yüksek temsilini Parti Önderliği'nin şahsında bulan PKK'nin bilimsel sosyalist çizgisini korumak için çalışacağımızı ve kanımızın son damlasına kadar bu sözüme bağlı kalacağımızı belirtir, Parti Önderliği'ne devrimci selam ve saygılarımızı sunarız.

sinde zafer kazanmanın mümkün olmayacağını bilinciyle, partimizin ideolojik, politik, örgütsel birliğini koruma, geliştirme ve sağlamlaştırmanın her şeyin üstünde önem taşıdığına inanarak, içten ve dıştan gelecek her türlü saldırı, tehlike, provokasyon ve sapmaya karşı, çizdiğiniz doğrultuda ve komutanız altında mücadele etme, kazanma ve ölünmesi gereken yerde ölme kararlılığındayız.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nin değerli öğrencileri!

Tüm eğitimciler ve çalışanlar!

Bu genç-sorumlu önderimiz PKK'nin resmen kuruluşunun 14. yıldönümünde sizlere sesleniyoruz!

Ortak inançlı erdemlerimizin, savaş ve yaşam ruhumuzun ifadesi olan, insanlığın, halkımızın büyük tutkusunda saklı bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve özgürlük değerlerinin öncüsü ve temsilcisi partimiz PKK, zorlu ve çetin geçen 13 yıllık mücadele sürecini geride bırakırken, her zamankinden daha güçlü, kararlı, savaşkan ve zaferi garantileyen bir güç olarak, yeni bir mücadele yılına adım atıyor.

Bugüne, büyük inançsızlıklar ortamında kördüğüm olmuş tarihi, ulusal, toplumsal sorunların çok zor olan çözümleri gerçekleştirilerek, yüzlerce değerli partili ve savaşçının şahadeti, halkımızın acı dolu, tutarlı ve güçlü çabalarıyla ulaşıldı. Büyük emeklerle eşsiz değerler, büyük insanlık değerleri yaratıldı. Tüm bunların sağlanmasında bize yol gösteren, ruh, inanç ve cesaret veren büyük önder Başkan APO'nun komutası altında, daha kararlı bir şekilde partinin ideolojik-politik-örgütsel birliği içerisinde eriyerek militanlaşmak ve dönemin emrettiği görevleri başarmaktan başka seçeneğiniz ve tercihiniz olamaz.

PKK'nin büyük komutası altında, militanlık görevlerinizi yerine getirirken, partinin ideolojik, politik, örgütsel birliğini korumanın her şeyin üstünde bir değeri ve önemi olduğunu bilerek hareket etmek, kişisel ve ailesel sorunları bu gerçeğin önüne çıkarmadan partili olmanın büyük sorumluluğuyla geleceğe yönelmek, zaferi kazanmak açısından tarihi bir önem taşımaktadır.

Daha dün, TC Parlamentosu'nda dile getirilen sıradan bir sloganı silahlı başkaldırının nedeni haline getiren, büyük bir cesaretle düşmanın üzerine atılan Cizre halkının, bunu yaparken hiçbir kişisel tereddüt taşımadığını bilerek, halkımızın beklentilerine öncülük düzeyinde kol-kanat germenin ne anlama geldiğini kavramak durumundayız.

Partimizin tarihsel gelişim gerçekliğiyle sıkı bağ içinde, geleceğin daha emin yürüme, her partininin şaşmaz hedefidir. Öyle bir inançla, sizlerle bugünün derin anlam ve mutluluğunu paylaşıyoruz

Sıcak savaş merkezimiz Botan'da ve Kürdistan'da düşmana vurulan ezici darbeler, kazanılan muharebeler böylesi anlamlı bir günde sunacağımız en değerli armağandır. Botan'ın ve Kürdistan'ın direniş dorukları, sizleri karşılamaya, sizlerin büyük savaş azminize, kararlılık ve yiğitliğinize de sahne olmaya hazırlanıyor. Bu halk, her zamankinden daha çok kurtarılmaya, özgürleştirilmeye adaydır. Zafer, yakın bir gelecekte halkımızın insanlığa sunacağı somut bir armağandır.

14.kuruluş yıldönümüne giren şanlı önderimiz PKK ve bağımsız Devamı 31. sayfada

Parti 3. Kongresi'nin beşinci yılında PKK önderlik çizgisi, tarihi zaferini dünyaya kanıtlıyor

Tarihin bilinçli yaratılmasına yön veren hazırlık ve kararların toplum ve bireyler tarafından bütün yönleriyle kavranıp bilince çıkarılması ve güncel olarak an be an bilinçli bir biçimde yaşanması toplumlar tarihinde görülmüş bir durum değildir. Hele bu hazırlık ve kararların önemini kavramak toplumun düşünce ve yorum gücünü sınırlayan atmosferin tamamen dışında, ulaşılması güç bir düzeyde ise, yaşanılmakta olan dönemin gelecekle bağlantısını kestirmek daha da zorlaşır. Toplumlar tarihsel geleceğe yön veren, geleceği belirleyen çıkışların anlam ve önemini yaşadıkları dönemde değil, bu çıkışları somut sonuçlarına ulaştıktan sonra gerçek boyutlarıyla kavrarlar. Fakat mevcut ilişki ve çelişkilerin somut sonuçlarını ve geleceğin biçimlenişini önceden görenler, en yakın çevreleri tarafından bile anlaşılamamanın yarattığı zorluk ve yalnızlıklara rağmen, kavgalarını büyük bir cesaret ve azimle sürdürürler. İnsanlığın en yüce eylemi olan toplumsal devrimlere komuta eden önderliklere büyük değer veren de bu büyük sabır, azim ve öngörüdür.

Tarih nedir, nasıl anlaşılmalı, nasıl yorumlanmalıdır? Söz konusu olan, en yüce yaratık insanın insanlaştırılması ise, tarihsel önemi olanla olmayan çaba ve kazanımları birbirinden ayırdetmek gerekir. Doğru bir tarih bilincine sahip olmak demek, çağ ile çağın gerisinde kalmış olanın yaşadığı sorunları gerçek boyutlarıyla bilmek, bunların ağırlığını hissetmek, kendi özgül koşullarına uygun ölçülerle ölçüp harcanan çabanın hakkını vermek demektir. Tarihsel gelişme ve kazanımları tarihsel önemi olmayan nicel ölçülerle ele almak, bazı matematiksel kavramlarla ifade etmeye çalışmak tarih bilincine sahip olanların değil, ekonomi uzmanlarının ve teknisyenlerin işidir. İnsanın insan, toplumun toplum, ulusun ulus olma bilincine varması, bunun için tarihsel-toplumsal bir eyleme girişmesi, etrafındaki dalga dalga ölüm çemberlerini muazzam güç dengesizliği ve son derece olumsuz koşullara rağmen bir bir kırmayı başarması tek başına ne ideolojik, ne siyasi, ne de bir askeri faaliyetlilikle izah edilebilir. Söz konusu olan Kürdistan toplumu ise ve bu toplumun durumu tarihin gerisinde kalmaktan da öte tarihin dışından gelmekle ifade edilebiliyorsa, alışlagelmiş ölçülerden uzak durmak ve konu üzerinde daha da düşünmek, büyük önem taşır. Aynı ölçüde bu durum Kürdistan gerçekliğini, Kürdistan devrimini, bu devrimin kurmay gücü olan PKK'yı ve onun önderliğini tanıyıp anlamak açısından hayatidir.

İnsanlığın ve halkların tarihinde zor yıllar, zor dönemler vardır. Varlıkla yokluk, ölümle kalım arasında mücadele edilerek yaşanan yıllar... Bizim halk ve devrim tarihiyle özdeşleşmiş parti tarihimizde de zor yıllar vardır. Fakat bu zor yıllar bilinden çok daha farklı zor yıllardır. Dünya halklarının yaşadığı zor yıllardan farklı olarak, bir kere kaybedildi mi ikinci bir umudun asla varolamayacağı zor yıllar. Bir kere kaybedildi mi sadece umudu değil, umudun üzerinde yeşerdiği zemini de alıp götürebilecek zor yıllar. Evet, bizim zor yıllarımızın ayırdedici özelliği, kaybedildiği zaman sadece umudu değil, umudun üzerinde yeşerdiği toprağı da alıp götürmesi tehlikesini bağrında taşıması olmasaydı.

Parti 3. Kongresi'nin üzerinden beş yıl geçti. Bu beş yıl bağrında neleri taşıdı? Nelere sahne oldu? Burada tarihe doğru yaklaşımın yanında zamana doğru yaklaşmanın da büyük önemi var. Zaman madde-nin hareket halidir. Olaylar, gelişmeler ve değişmeler olmayınca zaman da bir mefhum olarak farkedilemez. Bu beş yılı ölüme doğru akıp giden uzun ve karanlık tarihimizden ayıran, bağrında taşıdığı önemli gelişmeler ve kazanımlardır. Dahası, bu beş yılın önemini belirleyen sadece bu yıllara sığdırılan kazanımlar değil, bu kazanımların hangi emek ve çabanın sonucu olarak kazanıldığıdır. Bu beş yılın önemi sadece içten ve dıştan gelen azgın saldırıların varlığı değil, bu saldırılara kimin hangi güçle ve hangi şartlarda karşı çıktığıdır. Gerçekte doğru bir tarih bilincine sahip olmak sadece bunu bilmekle değil, daha çok yaşamakla mümkündür.

Partimizin 3. Kongresi içinden geçtiği dönem itibarıyla, parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizde geçmişle gelecek arasında kurulan bir köprüdür. "Çözülen bir an değil, tarihtir; kişi değil, sınıftır" sözünde en anlamlı ifadesini bulan, tarihin ve toplumun bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildiği 3. Kongre, geçmiş mücadelenin sunduğu güçlü bir mirası esas almıştır. 3. Kongre'ye gelindiğinde, parti mücadelemiz birçok aşamadan geçmiş, ideolojik-politik hattını 15 Ağustos gibi görkemli bir askeri çıkışla doruğa çıkarmış ve bunu izleyen yıllarda sürdürülen silahlı savaşım pratiği gelecekle ilgili en önemli karar ve belirlemelerin çıktığı zirveye temel teşkil etmiştir. Parti 3. Kongresi, yaşanan mücadele pratiği sonunda partimizin doğru devrimci çizgisini ve bununla bütünleşen halk desteğini geleceği inşa etmede tayin edici bir güç olarak ele alır. Yüzlerce şehidi mahşetene karşı yükseltilen zindan direnişi, halkımızın yüce ve soylu desteği devrimimizin bilinen özelliklerini daha da güçlendirerek ortaya koymuştur. "3. Kongremizin bu ana gelişmelerin bilançosu üzerinde yükseldiğini biliyoruz. 3. Kongremiz, bu dönemin hesabının yapıldığı bir kongredir. Yani, hareketimizin rüşünü ispatladığı, kitlemize umudunu sarsılmaz biçimde aşıladığı, uluslararası kamuoyuna halkımızın haklarının mutlaka elde edileceğini ilan edildiği, öncüye gerçek bir taktik ustalıklı savaşılmasını dayattığı ve böylelikle de tarihsel ve güncel gerçekliğimizi, hem de 12 Eylül faşizmi biçiminde kendisini yenilemiş Türk hakim faşist yönetimi ve işbirlikçilerini karşı yeni bir tarihin de çizilebileceğini, halk direniş tarihinin, Kürdistan halkının gerçek yaşama tarihinin ne olabileceğini ortaya koyan, bu tarihi dayatan, eskiden adı bile söylenmek istenmeyen, faşist ordu, jandarma, şoven birçok gücün karşısında varlığını bile kanıtlayamayan, varlığını bile tanıtmakta güçlü çeken bu gerçeklik soylu bir özgürlük gücü olarak gündeme giriyor, saygınlığını artırıyor ve böylelikle tarihin daha değişik söylenilip yazılıp yürüyebileceğini kanıtıyor. İşte 3. Kongre'nin platformu bu temelde ortaya çıkmıştır". (Parti Önderliği'nin 18/1/1987 tarihli talimatından)

Parti 3. Kongresi'nin geçmişle gelecek arasında kurulan bir köprü olduğunu söyledik. Ne var ki bu köprüyü yaşatmak ve sağlamlaştı-

mak isteyenle dinamitlemek isteyenlerin çok geniş bir sahada ve sayısız yöntemlerle amansız bir savaş yürüttüğünü belirtmek gerekir. Bu kavgada olumsuz oynayanlar daha düşüncenin filiz vermeye başladığı dönemde imhayı dayatmışlardı. Mücadelemizin düşünce düzeyinde ortaya çıkmasıyla birlikte içten ve dıştan dayatılan yıkıcılık mücadelenin gelişmesine paralel, dönemin özelliklerine göre biçimler alarak sürdü. Bu mücadele her geçen gün iki çizgiyi daha da netleştirip devrimle karşı-devrimi herkesin görebileceği somut olgular haline getirirken, yaşama hakkı olanla olmayana da kesin çizgilerle birbirinden ayırıyordu. Her geçen gün klasik, alışlagelmiş "düşman" tanımı aşıyor, her olgu haklı olarak sadece geçmiş konumuyla değil, bunun yanısıra özgür geleceğin

"...Bugün PKK'de somutlaşan bilimsel sosyalizm, bunun yaratıcı ve sonuç alıcı özelliği, dünyadaki karşı-devrim odaklarının insanlığın kurtuluşu olan umutlarını kırmak, insanlığı teslim almak için kopardıkları 'sosyalizm öldü' yaygalarını boşa çıkarmakta, mahkum etmekte ve devrimden çıkarı olan sınıf ve halklara büyük bir cesaret vermektedir. Bu durum sosyalizme ulaşmak isterken, sırtını halkların sorun ve gerçeklerine dönen, insanın yaratıcı özelliğine inanmayan, sosyalizmi bireyin ve toplumun devrimci dinamiğini ortaya çıkarıp harekete geçirmede değil de, gökte arayanların sahteliklerine bir darbe olmuştur. PKK Önderliği'nin bu çaba içinde ortaya çıkardığı bir gerçek de budur..."

inşası karşısında takındığı tutumuyla da yerli yerine konuluyordu. Bu gerçekler, toplum ve bireylerin daha önce düşünüp tasavvur edemedikleri yeni olgulardı. Çünkü toplum devrim sürecine yeni sokulmuştu. Parti Önderliği, daha işin başından itibaren sürecin içinden geçtiği ve geçeceği aşamaları önceden görmekte, gerekli tedbir ve hazırlıkları kendi tempo ve ölçülerine göre geliştirmekteydi. Fakat aynı ölçülerin bütün militan yapısına dayatılması için belirli bir sürecin yaşanması, parti yapısının ve toplumun o ana kadar bilincine varamadığı gerçekleri bizzat paratık yaşamdan ortaya çıkan sonuçlara bakarak kabullenmesi gerekiyordu. 3. Kongre'ye gelindiğinde bu süreç devrimci faaliyetlerin hemen hemen her alanında çizginin gücünü, doğruluğunu ve biricik çözüm yolu olduğunu maddi kanıtlarla ortaya koymuştu. Artık an ile kişi herkesin gözleri önünde çözülmüş ve geçmişin suçluları gibi, geleceğin dinamik güçleri de bütün yönleriyle ortaya çıkmıştı. Ulaşılan bu tarihi sonuçlar, aslında başla-

na bir devrim niteliğindeydi. Her şeyin üzerindeki sis perdesi kalkmıştı. Her şey kendisini objektif ölçülere vurarak eski ile yeni karşılarındaki durumunun ne olduğunu ispatlamak zorundaydı. Kürdistan toplumuna dayatılan devrim, toplumu iliklerine kadar sarsıyor, statükoyu bozuyor, herkesi kendisini gizlemeye fırsat vermeden tavir belirlemeye zorluyor ve bunu yaparken de eskiden olduğu gibi bir başka maske takmaya meydan vermiyordu. Ulaşılan bu tarihsel gelişim düzeyinin adı PKK 3. Kongresi'ydi ve PKK 3. Kongresi sadece geçmiş devrimci pratiğin bir sonucu olarak kalmıyor, aynı zamanda geleceğe sağlam yürüyüşün başlangıcı oluyordu.

PKK 3. Kongresi'nin yapıldığı dönem, reel sosyalizmin SSCB cephesindeki çürüme ve yozlaşmanın SBKP'nin 27. Kongresi'yle birlikte hızlandığı ve kendisiyle birlikte dünyanın büyük bir bölümünde insanlığın yetmiş yıllık kazanımlarını tasfiye ettiği bir sürecin sonuca doğru gittiği dönemdir. Tarihin garip bir rastlantısı olsa gerek. Bir yanda sosyalizm adına yıkım ve tasfiye hızlanırken, diğer yanda bilimsel sosyalizm halkımızın pratiğinde insanlığa kurtuluş yolu ve yaşam biçimi olarak sunulur.

Parti 3. Kongresi'nin Kürdistan devrimi ve Türk sömürgeciliği açısından taşıdığı önem herkes tarafından bilinmektedir. Türk sömürgecileri kongrenin başarıya ulaşması için ellerinden geleni yapmaya çalışırlar. Yoğun propaganda ve psikolojik savaşın yanısıra, Parti Önderliği'ni karalama ve fiziki imha için yoğun kampanyalar sürdürülür. O dönemde Türk basını kongrenin saygınlığına gölge düşürmek ve başarılı biçimde gerçekleşmesini önlemek için her çalgınlığı yapar. Kongrenin başarılı biçimde sonuçlanmasının ardından girilecek yeni dönemin sömürgecilik ve emperyalizm açısından ölüm anlamına geleceği farkedilmiştir. "Apo yaralandı", "PKK'de iç çatışma" vb. haberlerin gazete sütunlarında bol bol yazıldığı sıralarda, ardarda Ortadoğu'ya gönderilen ajan ve ölüm mangaları da iş başındadırlar. Bu durum TC'nin ne kadar çaba harcadığının ve işi ne denli hayati önemde ele aldığının bir göstergesidir.

Geçmişle gelecek arasındaki köprü büyük bir titizlikle inşa edilirken, PKK içindeki gelişmeler ilgi çekicidir. Ne yazık ki parti yapısının ezici çoğunluğu nasıl bir dönemin içinden geçildiğinin ve kongreye hangi düzeyde yaklaşılması gerektiğinin farkında bile değildir. Devrim büyümüş, ölçüler değişmiş, yeni bir dönem başlamış, fakat yapının hemen hemen tümü daha kendi eski küçük dünyacıklarını yaşamaktadı. Burada insanın aklına Bismark'ın meşhur sözü gelmektedir: "Almanya'yı büyüttük ama Almanlar küçüldü." Bu söz aslında Kürdistan için söylenmeliydi. Tarihin benzer dönemlerinde süreci bilerek ve göreyerek yaşayanlar çektiği sıkıntıları ancak kendileri bilirler. Eskiye yaşamakta direnenlerin olumsuzluklarını kendileriyle sınırlı değildir. Kendi kişiliklerinde binlerce yılın karanlığını korumakta ve yeniye giden yolları tıkamaktadırlar. Savaşıkları düşmanlarını kendi içlerinde bile rek-bilmeyerek koruyanların tutuculukları ile devrim arasındaki çelişki müthiş boyutlardadır. Sömürgecilik, işbirlikçilik, sosyal-şovenizm devrimcilik adına devrim partisi içinde

yaşanılmakta ve buna sevdalanılmaktadır. Kadrolar kendi küçük dünyalarını koruyup onarmak isterken, kullandıkları tuğlaların parti etrafında örülmeye çalışılan sömürgecilik duvarını daha da yükselttiğinin farkında değildirler. Kongre süreci boyunca bu gerçekler anlatılıp kavratılmaya çalışılır. Devrimin doğum sancıları ağırdır. Dünyün iddiasız insanlarına çağın en görkemli devriminde dev adımlar attırmak, yüzyılların kayıplarını aylara hatta günlere sığdırmak dile kolay. Ama Kürdistan gerçeği, Kürdistan devrimi gerçeği de budur. Başka türlü bir yaklaşım ve tempo gelişme şurda kalsın, durumu kurtarmaya bile yetmez.

Burada çatışan iki çizginin nasıl mevzilendiklerini iyice anlamak gerekir. Bazıları hangi tarafta savaş-tıklarının farkında değildirler. Aslında bir kişi tarihle hesaplaşmaktadır. Bu durum, Kürdistan'daki ilişki ve çelişkilerin o ana kadar-ve daha sonra da-büyük ölçüde bir sis perdesinin altında varlığını sürdürmesinin bir sonucuydu. Bu sis perdesi silindikçe, görünen ve görünmeyen çemberlerin PKK Önderliği etrafında örüldüğü ortaya çıkar. Fakat sis perdesinin kalkması ve herkesin hangi çemberde yer aldığını kendisinin de net olarak görmesi için, bir hayli çaba ve gelişme lazımdır. Tarihsel gelişme burada iki gerçeği dev boyutlarıyla ortaya çıkarır. Sömürgecilik denilen ahtapotun derinliğine ve genişliğine nerelere kol attığını, yaşamı tümünden nasıl sardığını, tıpkı bir buzdağı gibi nasıl gövdesini su altında saklı tuttuğunu ortaya koyuyordu. Bu su altında görünmeyen dev gövde insanların beyinlerine, yüreklerine girmiş, her hücrede yer tutmuş, insanların doğal yapısının ve günlük yaşamının bir parçası olmuştu. Bu durum mücadele saflarında kişilik sorunu olarak ortaya çıkıyor ve parti 3. Kongresi'nde mutlaka aşılması gereken bir engel olarak kendisini dayatıyordu. Diğer yanda, bütün sorunlarla tek başına savaşmak zorunda kalan Parti Önderliği'nin dönemi kırtarmak, daha doğrusu tarihin gidişine yön vermek için gösterdiği yüksek çaba ve duyduğu sorumluluğun sis perdesi aralanınca bütün heybetiyle ortaya çıkması vardır. Kürdistan devrimi adına yüklenen tarihi misyonun PKK Önderliği olarak kurumlaşması ve geliştirilmesi toplumun geleceği için mutlaka başarılmaması gereken bir görevdir ve bu da Parti Önderliği'nin kendi çabalarının bir eseri olarak tarihteki yerini alır.

PKK 3. Kongresi'yle birlikte, Kürdistan devrimini zafere götürebilecek olan örgüt denilebilir ki esas şeklini alarak kurumlaşmıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu döneme gelindiğinde, düşünceden eyleme kadar devrimin tüm sorunlarının nasıl ele alınıp çözülebileceği ayrıntılarına dek netleştirilmiştir. Bu sonuçlara varılırken, her türlü kalıpcılıktan ve reçetecilikten kaçınılmış, iç ve dış dayatmalara karşı muazzam bir direniş sergilenerek özgür ve bağımsız Kürdistan politikası ve bilimsel sosyalizm yolundan taviz verilmemiştir. Özgür bireyle birlikte özgürlüğü ve bağımsızlığı an be an düşünceden eyleme kadar her alanda inşa eden parti bizzat Kürdistan devrimi koşullarında pratikte çelikleştirilmiştir. Öz güce dayanma ilkesi titizlikle korunarak reel sosyalizmin bütün dünya devrimci hareketleri üzerinde yarattığı tahribattan etkilanilmemeye büyük bir özen gös-

Ekim seçimi sonuçlarının Türkiye halk güçlerinin önüne koyduğu görevler ve bu görevlerin gerçekleştirilmesinde Kürdistan'daki kurtuluş savaşının oynayacağı rol

Baştarafı 1. sayfada

devinimini sözümona iktidar partisi veya ona karşı olan sözde muhalefet partileri yönlendirmektedir. Sözümona serbest pazar ekonomisinden söz edilmektedir. Burada yine devlet fideligi dahilinde bir serbest piyasa ekonomisinden söz edildiği çok açıktır ve ekonomik temelde hepsinin programı bu biçimdedir. Tabii sosyal, kültürel vb. alanlardaki politikalar da milimi milimine bu politikalara bağlıdır. İşte Türk halkının içinde devindiği politikalar bunlardır.

1980-90 yılları arasında, özel savaş güdümlü iktidar partisi tamamen devletin yönlendiriciliğinde bir rol icra ederken, sözümona muhalefet partileri de kitleyi başka bir biçimde özel savaş doğrultusunda yönlendirmekteydi. Türkiye'de oynanan özel savaş oyunu budur. Demirel'in sözde Özel Karşılığı, Erbakan'ın hepsine karşı olduğunu iddia etmesi ve İnönü'nün daha değişik oyun tarzı, bunların özel savaşın birer figüranı olmasından öteye bir

anlama sahip değildir. Bunların Türk halkının kendi gerçek çıkarlarını görmesini engellemek, devlet güdümünden ve özel savaşın etkisinden kurtulmasının önüne geçmek için, tamamen sahtekarlığa dayanan roller oynamaktan öteye bir anlamı yoktur. Bunlar seçimler öncesinde meydanları doldurdular, birbirleriyle vurdulu kırdılı oynadılar, birbirlerine yapmadıkları küfür ve hakaret kalmadı. Ama hepsi devlete ve devletin politikalarına amin diyerek bunu yaptılar. Dikkat edelim: Devletin faşist karakterinin belirgin olduğu ve faal bir özel savaş biçiminde saldırıda bulunduğu bir dönemde, bu particilik tarzı gerçekte özel savaşın muhalefet tarafından icra edilmesinden başka bir şey değildir. Evren-Özal klığı yıpranmıştı, Özal yıpranmıştı. Dolayısıyla kan tazelemek gerekiyordu. Özel savaş yönetimi gerçekten sıkışmıştı; halkı oyalaması ve aldatması gerekiyordu. Seçimin sözümona çelişkileri çözümleyeceği söylenerek, sahte

babalar ve sahte umutlar yaratılmak ve böylece mümkünse birkaç yıl daha idare edilmek istendi. Politika ve onun kurumlaşmış ifadesi olarak, Türk halkının üzerindeki particilik böyledir. Halk adına bu çok acı bir durumdur, ama gerçektir.

Türkiye ve Kürdistan halkı açısından seçimin ortaya çıkardığı gerçekler

Solun taktiği, "Seçim çare değildir, çare devrimdir" oldu. İyi, ama egemen güçlerin halk üzerindeki oyunu bu kadar devam eder ve devrim adına buna karşı doğru dü-rüst bir ses bile çıkarılamazsa, gerçekten bu yalnızca kocaman bir laftan ibaret kalır. Türk halkı üzerinde uygulanan politikanın sağ, faşist ve şoven bir politika olduğu ve ortalığı kasıp kavurduğu açıktır. Bazı sorulara rahatlıkla şu karşılığı vermek mümkündür: Kürdistan, kurumlaşmış olduğunu söylediğiniz faşizme ve özel savaşa karşı birazcık direndi, egemen politikada ve kemalizmde gedik açtı. Birazcık demokrat olduğu söylenen SHP ve hatta Ecevit şovenizme nasıl sarıldılar? "Sen misin PKK ve onun etkilediği bir partiyle birleşen?" diyerek, İnönü'yü cezalandırdılar. SHP aslında çok hainane bir biçimde HEP gerçeğini özümsemek ve kendi içinde eritmek istiyordu. Bu tamamen özel savaşın değişik bir taktiğiydi. Ama yine de affetmediler.

Bence bu durum Türkiye halkı üzerinde egemen olan faşizmi ve onun şovenizmini anlamak açısından çok öğreticidir. Bazıları şovenizme karşı olduklarını söylüyorlar. Ama şovenizm çok egemendir. Türkiye'de bazı partiler kendilerini demokrat sayıyorlardı. İnönü bile herhalde ortaya çıkan gerçeğe çok şaşmıştır. Bazıları SHP'nin kendi halk gerçeğini tanımadığını söylüyorlar. Bu doğrudur, SHP kendi halk gerçeğini tanımamıştır. Solun da kendi halk gerçeğini önemli oranda tanımadığını sanıyorum. Sol böyle zayıflayacağını beklemiyordu veya böyle bir sorunu olmadığına kendisini inandırmıştı. SHP'nin çöküşü demek, genelde kemalizmin kuyrukçusu olan Türkiye solunun ve demokratlığın çöküşü demektir. Bu çok önemlidir. İcazetli olan böyle bir sol, kemalizmden kopuşu tam sağlayamamıştır. Bu öyle bir demokratçılıktır ki, devlet güdümlü politikalarla bağlarını koparmamış, kendi halkıyla sağlam bağlantılar kuramamıştır. Bu demokratçılık yaşayamaz ve bunun gerçekten tutarlı bir demokratçılık olmadığı şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Sosyalistliği bir yana bırakalım, Türkiye'de demokratçılığın bile sınıfta kaldığı veya mevcut biçimiyle gerilediği, hiç sonuç almadığı ve bunun en silik biçimi olan sosyal-demokratçılığın bile sağ karşısında bir hiç olduğu açıklık kazanmıştır.

Şimdi Türkiye'de sağ iktidara karşı sağ muhalefetin olduğu ve bunun sözümona yeni bir Türkiye gerçeği olduğu söylenmektedir. Peki, bunun içyüzü nedir? Sanki şimdiye kadar Türkiye'de bir sağ ve bir de sol varmış da, şimdi artık sona ermiş gibi soruna yaklaşmaktadır. Bu acaba öyle midir? Her şeyden önce, Ecevit de içinde olmak üzere, CHP ve dolayısıyla SHP geleneğini bir sol gelenek olarak değerlendirmek doğru mudur? Sol, bunu en ö-

nemli bir soru olarak kendisine sormalıdır. Bu soruyu cevaplandırırken, Türkiye devletinin durumuna bakmak gerekmektedir. Türk devletin bir sol yanı var mıdır? Eğer Türk devletinde bir sol yan varsa, SHP'de ve Ecevit'te de bir sol yan vardır. Çünkü SHP ve Ecevit örneğin bir Erbakan ve partisinden çok daha devletçidir. Eğer Türk devletinde bir solculuk ve demokratlığın bulunmadığı ve faşizmin bu devlet içinde oldukça örgütlü olduğu söyleniyorsa, durum değişecektir. Türkiye'de bir ordu gerçeği vardır. Gerçekten sağın ve solun da ötesinde, ordu düzenin egemen gücü, egemen düzenin en vahşi vurucu gücüdür. Ekonomik güç odakları bellidir, egemen olanlar bunlardır. Öteki siyasi kuruluşlarla devletçi partiler egemendir. Böyle olunca, hiç kimsenin Türk devletinin solculuğu ve demokratlığından söz edebileceğini sanmıyorum.

Peki, Erbakan ile Türkeş arasındaki ittifak sağa karşı bir sağ muhalefet midir? Bu ittifakın bazı farklı çizgileri olabilir. Bu partilerce islamcı ve aşırı Türkçü yanlar benimsenmektedir. Bizce bu bir nüans farkıdır. Biraz Batı karşıtı bir islamcılık ve biraz da Turancılığa kaçan bir Türkçülük, Osmanlılardan beri her zaman Türk devletinin bazı çevrelerinde varolan ideolojik ve siyasal motiflerdir. Bu belki bugünkü ittifak temelinde biraz kitle gücü kazanmıştır. Ama bu olgu eskiden de Türk devletinin bünyesinde vardı. Bu, Os-

takımıdır; Türkiye'de ise tefeci-tüccar kesimidir. Türkeş'in Türkçülüğü dünya Türklerinin birliğini sağlama türünden son derece hayali ve ırkçı-şoven bir Türkçülüktür. Bu Türkçülük özellikle Anadolu'daki Türk halkının çıkarlarıyla hiç ilişkisi olmayan ve halka kan kusturacak olan bir devletin uç noktasıdır.

Buna karşılık, özellikle Demirel liderliğindeki DYP ve ANAP halis bir Batıcı kesilmekte, Batı sistemi içinde ve Batı'ya dayanarak Türk halkı üzerinde amansız bir baskı ve sömürüyü sürdürmeyi amaçlamaktadır. Dolayısıyla devlet bünyesindeki bu oluşumlara iktidar ve muhalefet adını vermek, halk açısından gerçeği biraz zorlamak olacaktır. Aslında halk adına herhangi bir muhalefet yoktur ve hatta devlet dışına taşmış bir muhalefet de söz konusu değildir. Devlet içinde ve devlete dayalı, devleti güçlendirmeyi ve devlet çarkını döndürmeyi esas alan, "Devleti en iyi biz işletiriz" felsefesine bağlı olarak birbirleriyle yarışan devletçi güçlerin veya devlet odaklarının birbirlerine karşıt hamleleri söz konusudur. Yani son tahlilde hepsi "Devleti en iyi biz temsil eder ve yönlendiririz" demektir. Bu anlamda hepsi özel savaşta halka en iyi kendilerinin yuturabileceğini iddia etmektedir. Özal ile Demirel veya ANAP ile DYP, Batı'nın yardımlarına dayanarak, halkı daha çok tatmin edip yönlendireceklerini belirtmektedir. Bir başkası şovenizme ve islamcılığa dayanarak

Türkiyeli tüm devrimci, demokratik güç ve kişilerel

Uluslararası planda sosyalizm, dünya gericiğinin saldırılarına uğrar ve itibardan düştüğü ilan edilirken, Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın tek kurtuluş umudu olarak yükseliyor. Bilimsel sosyalizme bağlılığın ve onun doğruluğunun kanıtı olan Kürdistan devrimi, karşı-devrimin sarıdığı tüm silahları işlemez hale getiren güçlü bir cevaptır. Başta ülkemiz Kürdistan olmak üzere Türkiye ve bölgemizin diğer yakın ülkeleri, bugün emperyalizm için ciddi bir tehdit ve korku kaynağı haline gelmiştir. Devrimin anahtarının halklarımızın elinde olduğu bugün çok daha net görülmektedir. Ancak, bu, başta öncü güçler olmak üzere devrimden yana tüm güç ve kişilerin tarih karşısında sorumlu kılınması anlamına gelmektedir.

Karşı-devrim güçleri kendi ittifaklarını değişen duruma uygun olarak yeniden biçimlendirmekte ve fiilen işlerlik de kazandırmaktadırlar. Bizleri en yakından ve dolaysız ilgilendiren Türk hakim sınıflarının kendi iç ve dış ilişkileriyle devleti yeniden biçimlendirme çabalarının tanığıyız. Devrimi durduramayacaklarını anlasalar bile, en azından devrimde Kürdistan-Türkiye dayanışma ve birliğini önlemek, bunları birbirinin karşısına çıkarmak, gericiği ayaklandırmak, her türlü teröre psikolojik ve sosyal zemin hazırlamak ve diğer birçok yolla ömürlerini uzatmaya çalışmaktadırlar. Onlar şimdi Özel Harp Dairesi'nin komutasında sıkı bir ittifakın içindedirler. Bu, tam bir karşı-devrim saldırısıdır ve sadece devrimci güçlere yönelik de değildir. Tüm ilerici ve demokratları, tüm ezilenleri pençeleri altına alma amacındadırlar. 20 Ekim seçimleri ardından oluşan durum, bir özel harp cephesi, diğeri devrim cephesi olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'ın iki kesin cepheye ayrıldığını göstermiştir.

Karşı-devrim kendi içinde en sıkı ve kirli ittifaklara ihtiyaç duyarken, kendi halklarının ve insanlığın geleceğini temsil etme iddiasındaki devrimci ve demokratların birlik ve mücadele için çok daha sıkı ittifaklara yönelmemeleri, tarihsel açıdan affedilemez bir hata olacaktır. Türkiyeli ve Kürdistanlı tüm devrimci ve demokratların devrim görevleri üzerinde bir araya gelmeleri, özel savaşa karşı halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını dayatmada ve başarılı kılmada öncü görevlerini yerine getirmeleri artık ertelenemezdir.

Partimiz PKK, Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki kopmaz bağın bilinciyle, bu bağ örgüt ve mücadelede somutlaştırmak amacıyla her dönem sorumluluklarını yerine getirmeye çalışmış, 1980 sonrası FKBDÇ için yapılan çağrılar da bunun örneği olmuştur. Geline aşamada dün tamamlanamamış görevlerin tamamlanması ve herkesin devrim karşısındaki sorumluluklarını mutlaka yerine getirmesi gerekmektedir. Tarihin dayattığı bu görevi bütün devrimci ve demokratların yüksek bir sorumlulukla karşılayacaklarına inanıyoruz. Tüm bu gerçeklerden hareketle partimiz, Türkiyeli devrimci ve demokrat tüm parti, örgüt, kitle kuruluşları ve kişileri günün dayattığı görevleri tartışma ve gerçekçi sonuçlara ulaşmada ciddi bir adım olacak girişimlere çağırılmaktadır. 1992 yılını birlik ve mücadele sorunlarının tartışılıp çözüme kavuşturulduğu toplantılarla karşılamak en anlamlı bir karşılama olacaktır. 1991 yılı Aralık ayı ortalarından itibaren tüm devrimci ve demokrat dostlarımızı tartışma platformumuzda göreceğimiz inancıyla saygı, selam ve başarı dileklerimiz ifade ediyoruz.

- Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!
- Yaşasın sosyalizm!
- Yaşasın Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği!
- En geniş devrim ve demokrasi cephesi için görev başına!

4.11.1991

PKK Ortadoğu Temsilciliği

"...1970'leri karakterize eden gerçek devrimci önderlerin tasfiye edilmelerinden sonra geride kalan ikinci elden kadrolar, aslında ciddi önderlik yetenekleri bulunmayan, toparlayıcılıktan uzak, 1970'lerin militan özelliklerini ve programatik gelişmeyi iyi kavrayamayan, toparlayıcı ve öncü örgüt düzeyinde bir rol oynamayı başaramayan, ideolojik düzeyleri ve militan konumları geri, habire bölünen, dolayısıyla ideolojik mücadele adı altında birbirini güçten düşürmekten öteye geçemeyen, çok anlamsız siyasal kördöğüşlere kadar giden, karşılarında duran özel savaş ve faşizmi unutan, birbirlerini vura vura, yaralaya yaralaya ve asli görevlerini görüp yerine getirmeye getirmeye 1980'lere kadar gelen, nicelik açısından daha fazla olmakla birlikte nitelik açısından geri olan ve başarı şansı bulunmayan, hatta bir anlamda 1970'lerin gerisinde kalan ve oportünist yanı oldukça ağır basan çok zayıf önderlerdi. Bu dönemde bilinen bunalımlar nedeniyle rejimin neredeyse yönetemez bir duruma düştüğü ve kargaşanın oldukça yoğunlaştığı, buna karşılık özellikle hazırlıktan yoksun olmaları yüzünden, devrimcilerin bu ortamı değerlendiremediği bilinmektedir..."

manlı devletinin son döneminde, Cumhuriyetin kuruluşunda ve zaman zaman diğer bütün dönemlerde de kendisini az çok ortaya çıkaran bir husustu.

İlle bir muhalefetten söz edilecekse, şu söylenebilir: Düzen içi sahte demokrat muhalefet Ecevit ve İnönü'nün şahsında çöktü. Batı yanlısı laik sağa karşı, Doğu Türklerini veya islamı kendisine dayanak yapan ve biraz Batı karşıtı olan bir sağ, siyasal düzeyde Türkiye gerçeğini ifade ediyor. Bunların Türkiye halkıyla ilişkisi yoktur. Bunlar hep Türk devletinin gerçeğini ifade etmektedir. Yani Erbakan-Türkeş ittifakı da halk gerçeği değil, bir devlet gerçeğidir. Bunlar devleti biraz payandalamak ve biraz daha güçlü oturtmak için islamı ve Türkçülüğü kullanmak istemektedir. Bunun halk gerçeğiyle ne ilgisi olabilir? İslamcı ideolojinin feodal niteliğinin egemen sınıfa ve feodal-kompradorlara hizmet ettiği çok açıktır. Gerçekten de Erbakan'ın temsil ettiği süniliğe dayalı islamcılığın Kürdistan'daki kalıntıları şeyh, ağa ve aşiret önderliği

halkı daha çok sürükleyebileceğini ve özel savaşta halka daha fazla kabul ettirebileceğini söylemektedir. Bunun içinde halkın değil devletin bulunduğu, devleti korumanın esas olduğu, halkın bu güçler tarafından aldatıldığı, devlete ve özel savaşa boyun eğmesinin sağlanmak istendiği ortadadır.

Kürdistan'daki durum bundan çok daha farklıdır. Kürdistan'da bu politikanın işbirlikçileri ve Türk devlet güdümlemesinin yansımaları vardır. Mevcut devletçi partilerin Kürdistan'daki yansımaları aşiret ve toprak ağalarıyla şeyh kesimlerinde bazı işbirlikçiler bulmuştur. Bunlar yüzyıllardan beri böyledir. Bu son seçimlerde büyük bir darbe yemelerine rağmen, bu kesimlerin çok geri yörelerde hala Türk devletine yarıdakçılık yaptıklarını ve onun en iri ajan kesimlerine dayandıklarını gördük. CHP'nin kalıntıları SHP tipi işbirlikçiler çöktü; Ecevit aşırı kemalist olduğu için tamamen çöktü. İnönü biraz demokrat geçinmek istiyordu, buna rağmen tamamen çökmekten kurtulamadı. Refah Par-

tisi, Kürt halkında varolan islami duyguları sömürmek istiyordu. SHP de alevi mezhebinden halk kesimlerinin duygularını sömürmeye çalışıyordu. Bence her ikisi de büyük darbe aldı. Örneğin Dersim'de CHP geleneğinin devamı olan SHP hala güçlüdür. Bu da buradaki halkın tamamen uyandırılmadığını göstermektedir. Halk kitleleri ulusal kurtuluş politikasına çekilememiştir. Bingöl'de ve Bitlis'te hala Refah Partisi büyük oy toplamaktadır. Bu da bu alanlarda orta çağ kalıntılarına dayalı inkarcı ve ihanetçi yapıların halk üzerinde hala etkili olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla bunlar güçlerini biraz korumuşlardır. Bu alanlar bizim yeterince sarsamadığımız yerlerdir. Bu alanlarda hala ajanlık temelinde devletin güdümlendirdiği ögeler, kişilikler ve ilişkiler vardır, ama büyük darbe almışlardır.

Bir kere Kürdistan illeri dediğimiz illerde bir referandum yapılmış olsaydı, bu seçimde bile çoğunluğu sağlamış olurdu. Hele hele biraz özgür olsaydı, bu referandum kesinlikle Kürt halkının **bağımsızlık, özgürlük ve eşitlik temelinde birlik** biçimindeki yönelimine ezici bir çoğunluk kazandıracaktı. Seçimlerin bu gerçeği tartışmasız bir biçimde kanıtladığı çok açıktır. Hem de en az çalıştığımız, özel savaşın amansız bir biçimde uygulandığı, birçok alanda halkın oy kullanmasının şiddetle engellendiği ve devletin büyük terör estirdiği bir ortamda referandum kazanılmıştır. Referandumun kime karşı kazanıldığını dikkat edelim. Özel savaşa karşı düşe-diş bir mücadele verilmiş; devletin ideolojik, siyasal, ekonomik, kültürel ve askeri bütün cephelerden yükselttiği saldırılara karşı, Kürdistan'da bir siyasallaşma, partileşme ve bunun sonucu olarak bir halk hareketi ortaya çıkmıştır. Bu tamamen devlet karşıtı olan bir harekettir. Türkiye halkı oyalanır, aldatılır ve bastırılırken, Kürdistan halkı devletin ve özel savaşın bütün politikalarını ezip geçmiş ve kendisini parlamentoya kadar sıçratmıştır.

Türk gerçeği ve Türkiye sol hareketinin durumu

Biz Türkçülüğün bütün varyasyonlarına, sahte islamcılığa, resmi ideolojiye, kemalizme ve onun bütün iç ve dış politikalarına karşı sınır tanımayan konumumuzla bir siyasal hareketlenme yarattık. Bu anlamda Türkiye kararırken, Kürdistan devrimle aydınlandı. 1970'lerde Türkiye'de bir devrimcilik geliyordu. Aslında Türkiyeli devrimciler halk adına çok çaba harcadılar. Amansız ve kahramanca eylemler yaptılar. Ama kanımca halkın bazı temel özelliklerini kavrayamadılar.

Bir kere Türk halkı nedir? Türk halkının gerçeği nedir ve tarihsel özellikleri nelerdir? Bu gerçeğin güncelliği neyi ifade etmektedir? Halk gerçeği ve güncellik bizim için çok farklıdır. Aynı şey Türk halkı için de geçerlidir. Türklerin aşağı yukarı dokuzyüz yıl önce, doğru dürüst bir halklaşmayı yaşamadan, at sırtında ve çeşitli boylar halinde, fetihçi islam ideolojisini kılavuz edinerek, aşiret ve boy beylikleri biçiminde Anadolu'ya ve Balkanlar'a nasıl girdiği ve bir bütün olarak Ortadoğu'da nasıl at koşturduğu göz önüne getirildiğinde, Türk halkının kesinlikle kendi egemen sınıfının fetih politikası içerisinde islamcı geçinen ve egemen resmi yönü bu olan bir savruluş içinde bulunduğu görülecektir. Bu fetih yıllarında Anadolu'da bir çekişmenin olduğu bilinmektedir. Türk boy beyleri Selçuklu-

"...12 Mart darbesinin esas itibarıyla böyle bir hareketlenmeye karşı bir temelde geliştiği bilinmektedir. Yine aynı dönemde THKO ve TKPML/TİKKO gibi güçler vardı. Bunlar da halkçı güçlerdi. Bunların adı orduydı; ama gerçekte ciddi bir ordu hazırlığı olmadan, daha değişik bir halk savaşıçılığı biçiminde ortamı değerlendirmek istediler. Halk adına gerçekten de soylu eylemler yaptılar. Yani Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya gibi devrimciler halka gerçekten inanıyorlardı. Devletçilikle fazla ilgileri yoktu. Devletçi ideoloji olan kemalizmden etkilenmiş olsalar da, eylemleri tamamen halk adınaydı ve ideolojik kılavuz olarak marksizm-leninizmi esas almışlardı. Ciddi bir örgütsel hazırlıkları olmamakla birlikte, büyük bir özveriyle halk önderliğine soyunmuşlardı..."

lar, Akkoyunlular, Karakoyunlular ve çeşitli Anadolu beylikleri biçiminde devletleşir ve en sonunda Osmanlı devleti gibi çok merkezli bir feodal devlete dönüşürken, bir sınıflaşma olayı yaşanmaktaydı.

Aslında sınıflaşmada bazı özellikler vardır. Sınıflaşma çetin geçer, bazı devletleşme dönemlerinde çeşitli isyanlar meydana gelir. Selçuklu devletinin oluşumunda da çelişkiler vardır. Özellikle Türkmenleşme denilen bir akım söz konusudur. Türkmenler kendi beyleriyle çelişki içinde olmuş ve daha çok dağlara sürülmüştür. Toroslarda ve Karadeniz'in dağ boylarında hala bunların kalıntıları vardır. Türkmenler resmi egemen ideolojiye ve devlete karşı isyanlara girişmişlerdir. Özellikle doğudaki İran Şahlığının şii ideolojisini kendilerine daha yakın bulmuşlardır. Daha doğrusu egemen sınıf islamın sünni yaklaşımını esas almıştır. İslamiyette sünnilik genel anlamıyla devlet haline gelmiş islamcılıktır. Sünnilik devlet haline gelmiş, devleti ele geçirmiş ve resmileşmiş islam koludur. Alevilik veya şiiilik ise, bu biçimde devletleşmiş ve resmileşmiş olan islam koluna karşı daha İmam Ali döneminden beri muhalefet etmiş ve birçok savaşlar vermiş, zaman zaman devleti fethetmesine rağmen devletten uzak düşmüş ve yüzyıllardan beri baskı altına alınmıştır. Dolayısıyla alevilik devlete ve onun resmi ideolojik ifadesi olan sünniliğe karşı olmuş; mezhep çatışmaları biçiminde geçen sınıf mücadeleleri sırasında, aleviliği benimseyen halk kesimleri zaman zaman dağlara ve resmi ideolojinin ulaşamadığı alanlara çekilmiştir. Özellikle İran'da islamın yayılmasına karşı kapsamlı direnişler gösteren Farslar, islamı şiiilik biçiminde kendi milli ideolojileri haline getirmişlerdir. Anadolu'da da özellikle Selçuklu ve Osmanlı sünniliğine karşı mücadelede ve beylerle keskinleşen çelişkilerinde, alevilik Türkmen kesiminin ideolojik yaklaşımı olmuştur. Bir anlamda feodalleşmeye, merkezi sultanlıklara dönüşme tarzındaki gelişmeye ve beyliklerin oluşmasına karşı olma, bunu mezhep çelişkileri biçiminde sürdürme ve İran'daki şiiiliği kendisine dayanak yapma olgusu günümüze kadar gelmiştir. Burada Türk halk gerçeğinin bazı ipuçları bulunabilir. A-

ma egemen olan ve devletleşen yan ve islamın da etkili olan kısmı, bu tarzda sünnilik tarafından icra edilen kısım olmaktadır. Dolayısıyla Türk-İslam Sentezi, eskiden devlete egemen olan ideolojik biçimi tekrar yürütmekten başka bir anlama sahip değildir.

Kemalizmin ve hatta onun dayandığı İttihat ve Terakki Hareketi'nin siyonizm ve masonluğun etkisiyle geleneksel islamıktaki gedik açtığını, bunun yerine Batı'nın değer yargılarını egemen kılmaya çalıştığını ve bu anlamda Batı'nın çıkarlarını da kollayan bir akım olarak geliştirildiğini biliyoruz. İttihat ve Terakki Osmanlı

İmparatorluğu döneminde sultanlığa karşı rol oynadı. Mustafa Kemal sultanlığı tamamen aştı, Osmanlı geleneği biçiminde kurulan hanedanlığı devirdi. Geleneksel ideolojik egemenliğe karşı laiklik ve milliyetçilik denilen yeni bir ideolojik yaklaşım egemen kılınmak istendi. Türkiye Cumhuriyeti bu temelde şekillendi. Devrim denilen olay da işte budur. Yani bu devrim, devletçi bir ideolojinin yerine bir başka devletçi ideolojinin konulmasıdır. Dolayısıyla laiklik ve milliyetçiliğin islamcılık ve Turancılık karşısında ilerici olarak sayılıp sayılamayacağı oldukça tartışmalıdır. Kemalist milliyetçiliğin faşizmi de içerdiği göz önüne getirildiğinde, bunun daha da tehlikeli bir gericilik olduğu görülecektir.

Mustafa Kemal deneyiminin o dönemde önemli ölçüde yükselen faşizmi esas aldığını biliyoruz. Şoven milliyetçilik o dönemde faşizmin esas aldığı bir silah olmuştur. Laiklik bir tür Batı işbirlikçiliğidir ve gerçekten Batı'nın çıkarlarını koruyan bir akımdır. Buradaki halk karşıtlığı açıktır. Dolayısıyla Cumhuriyet hareketini fazla ilerici bulmak mümkün değildir. Daha o dönemden beri Cumhuriyet'te halk karşıtlığı vardır. Bu dönemde **Yeşil Ordu, halk şuraları ve Komünist Partisi** gibi halkçı özelliklere sahip olan bazı oluşumlar mevcuttur. Ama bu oluşumların daha doğmadan kemalizm tarafından provokasyonlar ve katliamlarla nasıl boğduruldukları göz önüne getirilirse, kemalizmin halk karşıtlığı ve dolayısıyla anti-demokratlığı daha açık görülecektir.

Bu dönemde Osmanlılık zaten aşıyor, Osmanlı hanedanlığı çöküyordu. Ama kemalizmin esas yönü Osmanlı ve hanedanlık karşıtlığı değildi. Tersine Mustafa Kemal Osmanlı kalıntılarına arkasına almıştı. Kaldı ki kendisi bir Osmanlı paşasıydı. Anadolu'yu teftiş etmek için bizzat Sultan Vahdettin'den izin almış ve onun gücüyle harekete

geçmişti. Kurtuluş Savaşı adı verilen savaş da yine Osmanlı kolordularıyla başarmıştı. Gerillacılık yapmak istendiğinde ezmiş, şuralar kurulmak istendiğinde dağıtmış, Komünist Partisi kurulmak istendiğinde boğmuştu. Peki, o zaman halkçılık nerede kaldı? Kısacası kemalizmin esas yönü **halk güçlerine karşı savaştır**.

Osmanlı hanedanı gericiydi, ama 1920'lerde belirleyici gerçek değildi. Cumhuriyetin esas itibarıyla savaştığı gerçek Osmanlı gerçeği değildi. Tersine Osmanlı kalıntılarına dayanıyor, o dönemde dünya çapında demokratik bir temelde

gelişen halk hareketlerine ve ulusal kurtuluş savaşlarına karşı bir konumu ifade ediyordu. Kemalizm daha 1920'lerin başında Kürdistan'daki ulusal kurtuluş güçlerine karşı savaşmış, Koçgiri'de başlayıp Dersim'de bitirmişti. Kemalizm ulusal kurtuluş hareketine karşıdır ve bu

"...Biz de bu yılları yaşadık. Hatta devrimcilerin katledilmelerine karşı geliştirdiğimiz protesto eylemleri üzerine cezaevine düştük. O zaman yakıcı bir biçimde, 'Devrimciler ölür, devrimler sürer' deniliyordu. Ama devrimciler öldüğünde devrimin sürmesi için mutlaka başarılması gereken çok önemli görevlerin olduğu ve bunun yolunun da sürekliliği sağlayan bir örgütlenmenin yaratılmasından geçtiği belliydi. O zaman bu gerçek kendisini bize hayal meyal hissettiriyordu. 'Çekilen acıları öyle sürekli bir örgüte dönüştürelim ki, bir daha devrimci önderler aramızdan çekilip alındıklarında devrimci örgütlenme kesintiye uğramasın ve örgütün sürekliliği kesinlik kazansın' diyorduk. 1972'de bu temelde bir gruplaşmaya başladığımız bilinmektedir..."

temelde gericiydi. Yine 1920'lerde doğan komünist hareketi ve gerilla hareketini karşısına almış ve ezmiştir. Bu hareketlerin proleter veya köylü nitelikli hareketler olup olmaması o kadar önemli değildir. Ama halk güçleri sayabileceğimiz Türk halkının bu güçlerini ezen kemalizm bu ezme işini sürekli kılma, halklara

karşı soykırımlara ve komünistlere yönelik katliamlara girişmiş, kompolar ve provokasyonlarla sonuca gitmeye çalışmıştır. Dolayısıyla Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu sırasında bile, esas yönü ilerici güçlere ve halklara karşı gerici bir tutum olmuştur. Onun ideolojik ve politik ifadesi bu temelde **halk karşıtlığı** gibi bir anlama sahiptir. Kemalizmin kurumuş ifadesi olan CHP, CHP'den doğan DP, DP'den ortaya çıkan AP, sözümona biraz sola meyiletmiş Ecevit CHP'si ve Erdal İnönü'nün başında bulunduğu SHP bir bütün olarak devletin gerçekleşmiş bir resmi ifadesinden başka bir şey

değildir. Dolayısıyla bunların bünyesinde ilerici ve demokratlık yoktur. Tersine ilericiliğe ve devrimciliğe karşıtlık, bu resmi politikanın ve onun kurumsal ifadelerinin özünü teşkil etmektedir.

Türkiye halk güçleri olarak tabir edebileceğimiz sol ve komünist güçlerin 1920'lerdeki doğuşu bu tarzda boşa çıkarıldı ve boğduruldu. Geride kalan TKP'nin eritilmiş bir TKP olduğunu ve daha 1930'larda tasfiye edildiğini biliyoruz. TKP Genel Sekreteri olan **Vedat Nedim Tör**, parti arşivini kendi eliyle polise teslim etmiş ve polisin emrine girecek çalışmaya başlamıştır. Bazıları daha sonraki süreçte TKP'nin başına geçen **İsmail Bilen**'in "Moskova'nın Türkiye'deki komünist ajanı" olduğunu söylerler. Bence tam da bunun tersi geçerlidir. TKP, kemalizmin Moskova'daki ajan temsilciliğidir. İsmail Bilen'in TC'nin objektif ajanı olması veya subjektif ajanlık ilişkilerinin bulunması hiç bir şeyi değiştirmez.

Mustafa Kemal'in komünist hareketi kendi kontrolü altına almak için sahte komünist partisi kurduğunu biliyoruz. Gerçek TKP'nin bir kesimi bu biçimde altdıldı. Birazcık direnen diğer kesimi ise, 1925-27 yılları arasında teslim alındı. Kalıntıları Moskova'da TC'nin çıkarlarını kollayan ve Sovyetler Birliği nezdinde gerçek bir sınıfsal ve ulusal hareketin doğmaması için çaba harcayan bir büro rolünü oynadı; ajan TKP olmanın ötesine geçemedi. TKP'nin 1960'larda 'revizyonist' diye saldırdığı bir **TİP Hareketi** vardı. O zaman Türkiye'de gerçekten özlü devrimci çıkışlar söz konusuydu. Bu, 27 Mayıs darbesinin oluşturduğu yeni ortamı ve Anayasayı değerlendiren bir çıkıştı. Aslında özlüydü; sosyalizme ve halka ulaşmak istiyordu. Bu konuda değerli çabalar mevcuttu. TİP'te özellikle 1965'te devrimci tutum başarıya götürülmek istendi. Devrimci gençlik TİP'i ele geçir-

meye, bu temelde sınırlı da olsa parlamentoya yansımaya ve halk adına bazı sonuçlar almaya çalıştı. Parlamentoya giren onbeşe yakın milletvekilinden bir kesimi sosyalizmin propagandasını yaptı. Ama çok sönüktü. Zaten TİP ardından parlamentarizm batağına saplandı. Gerilaya, devrimci şiddete ve halk savaşı formülüne karşı çıktı.

Bilindiği gibi devrimci militanlar buna karşı tavır aldılar. Buna reformizm ve parlamentarizm adı verildi. 1960'lı yılların sonlarına doğru gelindiğinde, **DEV-GENÇ** biçimindeki bir gençlik hareketiyle TİP arasında ayrışma oldu. Burada TKP'den eski ögeler, hatta revizyonizme ve özellikle dış büroya karşı mücadele eden **Mihri Belli** gibi devrimciler vardı. Aslında bunlar yeni sola ve devrimciliğe açık olmakla birlikte, fazla ileri bir gelişme kaydedemediler. 1960'ların sonlarında daha gelişmiş hareketler doğdu. Bu konuda **THKP-C** o dönemde **marksizm-leninizmi gerçek devrimci temellerde Türkiye koşullarına uygulama** biçiminde bir iddiayla ortaya çıktı. Çok acele ve doğru dürüst bir hazırlığa dayanmadan, partileşme ve cepheleşmeyi ilan etti ve bazı hızlı eylemler yaptı.

12 Mart darbesinin esas itibarıyla böyle bir hareketlenmeye karşı bir temelde geliştiği bilinmektedir. Yine aynı dönemde **THKO** ve **TKP-ML/TIKKO** gibi güçler vardı. Bunlar da halkçı güçlerdi. Bunların adı orduydı; ama gerçekte ciddi bir ordu hazırlığı olmadan, daha değişik bir halk savaşıllığı biçiminde ortamı değerlendirmek istediler. Halk adına gerçekten de soylu eylemler yaptılar. Yani **Deniz Gezmiş** ve **İbrahim Kaypakkaya** gibi devrimciler halka gerçekten inanıyorlardı. Devletçilikle fazla ilgileri yoktu. Devletçi ideoloji olan kemalizmden etkilenmiş olsalar da, eylemleri tamamen halk adınaydı ve ideolojik kılavuz olarak marksizm-leninizmi esas almışlardı. Ciddi bir örgütsel hazırlıklı olmamakla birlikte, büyük bir özveriyle halk önderliğine soyunmuşlardı.

Bu anlamda 1970'ler önemlidir. Bunlar Türkiye'de ilk kez Türk halkı -buna Kürt halkını da katmak gerekir- için iş yaptıklarına, devrimci eylem gerçekleştirdiklerine ve başkaldırdıklarına inanan, bunu en değerli varlıkları olan canlarını ortaya koyarak gerçekleştirmeye çalışan ve bu biçimde kendilerini kanıtlayan önderlikler oluyordu. **Mahir Çayan** ve arkadaşları bunu daha güçlü bir siyasal programla gerçekleştirmek istediler. Ama genelde gençlik hareketi olmaktan öteye gidemediler ve ciddi bir parti hareketi haline gelemediler. 12 Mart darbesi esas olarak bu devrimci hareketlere karşı saldırıya geçti. Bu devrimcilerden bazılarının ömrü çok kısa oldu. Bu anlamda 12 Mart faşizmi kemalizmin 1920'lerin başında yaptıklarına benzer bir biçimde, saldırılar ve provokasyonlarla halkın bu yeni öncülerine karşı sonuca gitti. Yani kemalizmin 1920-25 yılları arasında halk güçlerine, gerilla hareketine ve komünist güçlere karşı yürüttüğü sindirme, katletme ve provokasyonların bir benzerini de 12 Mart faşizmi gerçekleştirdi. 12 Mart faşizmi de provokasyon, devrimci saflara sızma, işkenceler ve katliamlarla bu yeni halk hareketini doğmadan boğdu. **Mustafa Suphi** ve yoldaşlarının katledilmeleriyle **Kızıldere Katliamı** birbirine çok benzemektedir. TKP'nin kuruluşu ile THKP-C'nin kuruluşu arasında oldukça benzer yanlar vardır. **Çerkez Ethem**'in gerillacılığı ile **Deniz Gezmiş** ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın gerillacılığı, değişik zaman ve koşullarda da olsa birbirine benzemekte-

dir. Ama Türkiye Cumhuriyeti daha tecrübeli ve Osmanlı geleneği oldukça güçlü olduğu için, bu hareketler kolayca ezilmiştir.

1970'lerin yakıcılığını biz de yaşadık. Özellikle ben bu yılların bütün sıcaklığını duydum. 1970'lerin başlangıcından itibaren olan dönem canalcı eylem dönemiydi. Biz de biraz yaşanan olayların içinde bulunuyor, özellikle gelişmelerin sıcaklığını duyuyorduk. Bu dönemin devrimcileri biraz ideolojik hazırlık ve biraz da eylem hazırlığı yaparak,

ise biraz bilinçsizdi ve biraz da resmi ideolojinin etkisi altındaydı. Biz bu durumu yakından gördük. Dolayısıyla ulusal sorunu çözme ve Kürt ulusal gerçeğini devrimci saflarda rayına oturtma görevi, çok önemli bir görev olarak önümüzde duruyordu. Biz PKK hareketinin oluşumunu esas olarak bu görevin başarılmasına dayandırdık. Bir anlamda Türk halk gerçeğini kendi açımızdan ikinci plana attık. Çok güçlü olan Türkiye devrimciliğinin bu görevi başaracağını düşündük.

çeği olarak ortaya çıktı.

Bu dönemde egemen sınıfların halk üzerindeki yüzyıllara dayanan denetimi gerçekten yıkılıyordu. Ortada yönetilemez bir durum vardı. Ama halkın kendisini yönetme durumu söz konusu değildi, bir öncü örgüt yoktu. Elbette ortaya çıkan bu boşluğu yıpranmamış ordu gücü dolduracaktı ve nitekim öyle oldu. Örgütlenmeyen ve kendisini mevzilelendirmeyen devrimcilik ezilmeye mahkumdu. Son derece dağınık ve gerçekten nefes alamaz durumdaki

modeliydi ve bu model tuttu. Generaller Milliyetçi Demokrasi Partisi'ni işbaşına getirmek istediler, ama yine askerlerin kendileri bunu uygun bulmadılar. Sunalp'ın önderliğindeki bu parti, aslında orduya karşı tepki geliştirecekti. Ama Özal'ın seçilmesi, bu tepkiyi orduya karşı olmaktan çıkardı, hatta onu eski politikacılara, yani 12 Eylül rejiminin ezdiği güçlere karşıtık biçimine dönüştürdü. Türk halkının 12 Eylül rejimine ve orduya duyduğu tepki ANAP içinde eritildi. Sonuçta sekiz yıllık bir ANAP iktidarı ortaya çıktı.

Aslında bu sekiz yıl 12 Eylül faşizmine karşı tepkilerin ardarda gelişmesi gereken yıllardı. Ama ANAP "dört görüş"ü birleştirdiğini söyleyerek, ihanet eden bütün solcuları, sağcıları, bir kesim eski MHP'li ve MSP'lileri ve sosyal-demokratların bir bölümünü kendi içine aldı. Bu, halkla bağlantıları olan birçok kişinin devletin dağıttığı ulufeler ve çıkarlar karşılığında satın alınması demekti. Dolayısıyla bu durum, orduya karşı tepkinin sekiz yıl boyunca frenlenmesi anlamına geliyordu. Bu, halkın tepkisinin halkın çıkarları temelinde bir karar kazanması, bir siyasal ifadeye kavuşması ve bir hareket haline gelmesinin engellenmesi ve bu anlamda halkın kaybetmesi anlamını taşıyordu.

ANAP, 12 Eylül rejimine karşı geliştirilmesi gereken büyük tepkiyi frenlemek anlamında başarılı olmuştur. Dikkat edilirse, 12 Mart faşizmine karşı daha 1973'lerde büyük bir halk patlaması oldu. Bu dönemde devrimci hareketin çığ gibi büyümesi söz konusuydu. 12 Eylül rejimi bundan ders aldı. 1983 yılından başlayarak geri çekilirken, 1973 sonrasına benzer bir durum doğmaması için önlemler geliştirdi. Rejimin almış olduğu bu önlem ANAP'tı. Rejim bu işi ANAP'ta organize etti ve yürüttü. Özal'ın ustalığından söz edilecekse şunları söylemek gerekir: Özal CIA, MİT ve özel savaşla bağlantılı bir ögedir. Bu anlamda Özal rejimi iyi örgütledi.

"...PKK gerçeğinin anlaşılması için yeniden belirtmeliyim: Eğer PKK 1970-80 arasındaki dönem açısından neyi ifade eder diye sorulursa, her şeyden önce, PKK'nin sosyalizmin kılavuzluğunda Türkiye'nin el atılan sorunlarında çok ciddi önemi olan ve eksik bırakılan bir soruna el attığını söylemek gerekir. Bugün hemen herkes, 'Türkiye'de demokrasi olacaksa, Kürt sorununun çözülmesi gerekir' demektedir. Bu sorunun ilkin teorik düzeyde ele alınması ve giderek bir gruplaşmaya kavuşturulması amacıyla yola çıkan PKK, en az Türkiye devrimciliği kadar ciddi, tutarlı ve kendisini devrime veren bir oluşum olarak değerlendirilmelidir. İster ideolojik düzeyde, ister gruplaşma ve giderek siyasal eylemlilik açısından olsun, PKK bu yılları böyle değerlendirmiştir. PKK, Türkiye sosyalist hareketinin gerekeni yapmaması, bir halkın gerçeğini görmemesi, görse bile onu örgütlenme ve eyleme kavuşturmaması gibi büyük bir eksikliği görmüş, kendisini bu eksikliği gidermekle görevli hissetmiş, teorik çözümlemeleriyle birlikte gruplaşmasını buna göre ayarlamış, 1975'lere kadar daha çok ideolojik yanı ağır basan bir çalışma yürütmüş, 1975-80 yılları arasındaki dönemde bu çalışmanın sonuçlarını Kürdistan gençliğine ve halk kitlelerine taşımış, sağlam bir doğuş yapmış, bu doğuşla birlikte kendisini ezdirmeyecek bir flizlenme yaratmış ve toplumun derinliklerine kök salmak için yoğun çaba harcamıştır..."

hızla mücadele ortamına girdiler. Bunu 1990'ı biraz değerlendirmek için söylüyorum. Anıları hala bellegimizdedir. Bu devrimciler, arkadaşlarımızın mevcut düzeyine göre çok daha geri ve yetersiz bir hazırlıklı, ama çok daha gözükara ve coşkuyla, hızla yürüyerek düşmana saldırma psikolojisiyle hareket ediyorlardı. Marksizm-leninizmi çok hızlı bir biçimde birkaç formüle indirgeyerek, "Gerçek marksizm-leninizm budur" diyor ve onu inançlı bir biçimde savunuyorlardı. Yine politikadaki reformizm çok hızlı bir biçimde değerlendirilip suçlanıyor ve işinin bitirildiği söyleniyordu. Tabii kadrolaşma ve örgütlenme tam bir fırtına biçiminde ele alınıyordu. Kişilik çözümlemesi yapılmadan, ciddi bir teorik ve pratik eğitimden geçmeden, eylemlerde artış sağlanıyordu. Ama karşıdaki devlet sinsiydi; ordu içinde MİT'in ve özel savaşın kurumlaşması vardı. Devrimcileri adım adım izlemiş, içlerine sızmış ve önlerini kesmişti. Bu dönem, başkaldırının kahramanlığı kadar, siyasal yönden özel savaşın çok güçlü olacağı ve devrimci hareketi ezeceğinin açık olduğu bir dönemdi. Daha sonraları devrimci hareketin önderlerinin imha edildiği, birinci elden kadroların yitirildiği, geride öncü düzeyinde fazla devrimcinin kalmadığı ve kumandasız kaldığı çok açık bir biçimde görüldü.

Biz de bu yılları yaşadık. Hatta devrimcilerin katledilmelerine karşı geliştirdiğimiz protesto eylemleri üzerine cezaevine düştük. O zaman yakıcı bir biçimde, "Devrimciler ölür, devrimler sürer" deniliyordu. Ama devrimciler öldüğünde devrimin sürmesi için mutlaka başarılması gereken çok önemli görevlerin olduğu ve bunun yolunun da sürekliliği sağlayan bir örgütlenmenin yaratılmasından geçtiği belliydi. O zaman bu gerçek kendisini bize hayal meyal hissettiriyordu. "Çekilen acılayla öyle sürekli bir örgüte dönüş-türelim ki, bir daha devrimci önderler aramızdan çekilip alındıklarında devrimci örgütlenme kesintiye uğramasın ve örgütün sürekliliği kesinlik kazansın" diyorduk. 1972'de bu temelde bir gruplaşmaya başladığımız bilinmektedir.

Bazı ideolojik eleştirilerimiz ve Kürt halkının gerçeğine ilişkin mevcut ifadeler vardı. Bu önderlerin ulusal sorunun ciddi bir sorun olarak işlenmesi gerektiğine ilişkin saptamaları mevcuttu. Ancak ömürleri buna yetmedi. Geriye kalanlar

Türkiye devrimciliği kadrolar ve olanaklar açısından bizden kat be kat güçlüydü. Biz parasız pulsuz ve doğru dürüst bir otobüs parası bile bulamayan birkaç gençten ibarettik. Ama mütevazı bir göreve soyunmuştuk.

Kısacası devrimci hareketin ilk büyük başkaldırısının ezilmesi ardından, bir örgütsel boşluk ve önderler boşluğu vardı. Bu boşluğu doldurmak için bazı grupların ortaya çıktığını biliyoruz. Dev-Yol, Dev-Sol, THKP-C Acilciler, Kurtuluş, THKP-C Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği gibi gruplar doğdu. THKO'dan Halkın Kurtuluşu ortaya çıktı. TKP-ML/TIKKO birkaç gruba ayrıldı ve başka gruplar oluştu. TKP dış bürosu iç büro haline geldi. TİP zayıf temelerde yeniden kuruldu. Bunların izdüşümü olan örgütler oluştu.

1970'leri karakterize eden gerçek devrimci önderlerin tasfiye edilmelerinden sonra geride kalan ikinci elden kadrolar, aslında ciddi önderlik yetenekleri bulunmayan, toparlayıcılıktan uzak, 1970'lerin militan özelliklerini ve programatik gelişmeyi iyi kavrayamayan, toparlayıcı ve öncü örgüt düzeyinde bir rol oynamayı başaramayan, ideolojik düzeyleri ve militan konumları geri, habire bölünen, dolayısıyla ideolojik mücadele adı altında birbirini güçten düşürmekten öteye geçemeyen, çok anlamsız siyasal kördöğüşlere kadar giden, karşılarında duran özel savaş ve faşizmi unutan, birbirlerini vura vura, yaralaya yaralaya ve asli görevlerini görüp yerine getirmeye getirmeye 1980'lere kadar gelen, nicelik açısından daha fazla olmakla birlikte nitelik açısından geri olan ve başarı şansı bulunmayan, hatta bir anlamda 1970'lerin gerisinde kalan ve oportünist yanı oldukça ağır basan çok zayıf önderlerdi. Bu dönemde bilinen bunalmılar nedeniyle rejimin neredeyse yönetemez bir duruma düştüğü ve kargaşanın oldukça yoğunlaştığı, buna karşılık özellikle hazırlıktan yoksun olmaları yüzünden, devrimcilerin bu ortamı değerlendiremediği bilinmektedir. Bu sakat düzenin ya da devletin kendi içinde yıpranan faşist klik ve hatta oligarşi yerine yıpranmayan ordu kliğini hazırladığı, artık toplumu yönetemez duruma düşünce, ordu faşizmiyle toplumun yönetici gücü olmaya çalıştığı görüldü. Daha önce gizli olan ve el altından özel savaş yönetimi, bu kez doğrudan ve açık bir yönetim ger-

bir devrimcilik, ne denli bireysel atılımlar yaparsa yapsın, durumu kurtaramayacak ve ezilecekti. 1980'lerin başında bütün bu gruplar birkaç darbeye büyük güç kaybettiler ve ezildiler. Pek çok devrimci katledildi. Binlerce ve hatta onbinlercesi zindanlara dolduruldu. 1984'lere gelindiğinde hepsi baskı ve işkenceyle tasfiye edildi. Bence düzenin daha sonraki zindan politikası iyi bir **rehabilitasyon ve düzenle bütüleştirme** oldu. Bu anlamda 1980-90 yılları arasındaki süreçte, Türkiye kesiminde 1970-80 yıllarının devrimci kabarışını boğma, ezilmesi gerekenleri ezme ve geriye kalanların düzenle bütüleştirmeyi tamamen başarma gibi bir durumla karşı karşıya gelindi. Bu anlamda 12 Eylül faşizmi başarılı oldu.

"...Özal'ın ve ANAP'ın hazırlanışı yirmibeş yıla ayarlanmıştır. Tabii biz devrimciler bunu kabul edemezdik. Çok isabetli bir kararla devrimci çalışmalara yüklendik. Genel siyasal ortamı, neye karşı çıkıldığını, çıkışımızın amaçlarını, planını ve yöntemlerini bilmek gerekir. Atılımımızın anlamını bilmek çok önemlidir. Bu hareketin içinde yer alan arkadaşlar ve hatta komuta düzeyi bile çıkışımızın anlamını yeterince idrak edemediler. Komuta düzeyi bu adım karşısında ürkek ve yüreksiz davrandı. Bir günü bile ne ölçüde kurtarabileceğinden emin değildi. Biz geliştirilmek istenen rejimin niteliğini ve bu rejime karşı çıkışımızın anlamını genel hatlarıyla biliyorduk. Bu adım bu anlama gelmektedir. Dayatılmak istenen büyük stabilizasyon hareketine ve faal egemenliğe karşı, Kürdistan'a dayalı bir sosyalist çıkışı dayattık. Aslında bu büyük bir olaydı. Gerçekten bunun sonu getirilebilirse, bu çıkış halkların tarihinin en büyük ijmelerinden biri olurdu. Bu atılımı başardık. Başarmamış olsaydık, sonuç tümüyle olumsuz olacaktı..."

Kürdistan gerçeği, PKK hareketi ve silahlı direniş

Özal olayının ön plana çıkmasını tamamen ordunun kendisini fazla yıpratmak istememesine, yine emperyalist Batı'nın sivil kliğe daha fazla itibar göstermesine, özellikle 12 Eylül faşizmi ve generallerinin Milli Güvenlik Konseyi'nin halk nezdindeki tepkisini boşa çıkarmak için, sahte bir temelde orduya karşı Özal'ın sivilliğini öne sürmesine ve siyasal boşluğu "dört görüşü birleştiren" ANAP'la doldurmasına bağlayabiliriz. Bu aslında çok zayıf bir sivilliktir. Rejim, esas olarak orduya duyulan tepkiyi, orduyla kitleleri karşı karşıya getirmeden frenlemek ve bu tepkiyi ANAP'ta eritmek istedi. ANAP çok sinsi bir özel savaş

Televizyonu, sporu, kültürü ve özellikle parayı çokça kullandı. Toplumu satın almak için muazzam para kaynaklarını harekete geçirdi. Spora oldukça yatırım yaptı. Bu dönemde stadyumlarda avaz avaz bağırarak görülmedik bir kitlenin oluştuğunu biliyoruz. Yine şu festivaller politikasını ve en önemlisi de din politikasını müthiş kullandı. Bu kokuşmuş tarikatçılık politikasıyla Kürdistan'ın herhangi bir kesiminde ellibin genç insanın tarikat üyesi haline getirilmesi işten bile değildi. Bunların hepsi ANAP'ın icadiydı. Bunların hepsi özel savaşın 12 Eylül faşizmine karşı gelişen tepkileri eritme yöntemiymi. ANAP'ın aşırı baskı ve işkenceler sonucunda zindanlarda rehabilitasyon uygulayarak eski devrimcileri yavaş yavaş düzenle birleştirme konusunda da çok somut politikaları vardı.

açığının olacağını sanıyorum. Bu TC için gerçekten çok zor bir dönem olacaktır. Banknot matbaası çalışıyor, banknotlar henüz ıslakken dağıtılıyor. Böyle bir ekonomi ne-reye kadar dayanabilir? Yüzde 70 enflasyonun önümüzdeki yılda hızla yüzde 120'ye tırmanması bekleniyor. Borçlar nasıl ödenecektir? Yatırımlar nasıl yapılacaktır? Yatırımları bir yana bırakalım, kemer sıkma ve işsizlik daha şimdiden vardır. İşsizlik hızla büyüyecek, işsizler ordusu artacak, yatırımlar daha da duracaktır. Öte yandan yurtdışına işçi akını da durmuş, hatta işçilerin geri dönüşü başlamıştır.

Türkiye'nin iş yapabilir bir tek turizm sektörü vardır, o da ancak şimdiki kadar işletilebilir. Tarım tamamen durmuştur. TC sanayideki kapasitesini yüzde 90'a kadar çalıştırdı. Yeni sanayileşme emareleri yoktur. Türkiye'nin sosyal yapısına bakalım: Bir milyona yakın fahişe vardır, kadını ve erkeğiyle bu duruma düşürülmüş aileler vardır. Ahlaki değer diye bir şey kalmamıştır. Her şey 'köşeyi dönme' felsefesine göre ayarlanmıştır. Köşeyi dönmek ve gemiyi kurtarmak için satılmadık değer kalmamıştır. Bunların hepsi mübah sayılmıştır. Bu son derece ciddi bir **ahlaki çöküş**tür. Din kullanılmış, spor kullanılmış, kültür kullanılmıştır. Sonuçta tükenişe varılmıştır. Sosyal bağlar gerçekten çözülmüş, toplum direnmesiz bırakılmıştır. Toplum geleneklerini savunacak yeteneklerden bile yoksun duruma düşürülmüştür. Özel savaşı karıksamış bir toplum yaratılmıştır. Bu toplumun daha da bozulması söz konusu olamaz. **Böylesi bozulmuş bir sosyal yapıya, ancak büyük bir sosyal devrim karşılık verebilir.**

Siyasal yapıyı değerlendirdik. Anayasa zaten bitiktir. Kendileri de itiraf ediyor, 12 Eylül rejimiyle birlikte bu anayasanın da öldüğünü söylüyorlar. Aslında şu anda anayasa yoktur. Anayasayı, siyasal partiler ve seçim yasalarını yeniden oluştur-

bile, devleti rahat bırakmayacağı-mızı belirtebiliriz.

Kısacası, Türkiye'nin iç politikasındaki olası gelişmeler restorasyonu getirirse bile, bunun başarıyla sürdürülmesi çok zordur. Bu, her an önemli kıpırdanmalara ve başkaldırlara son derece açık bir dönemin içine girildiğini göstermektedir.

Halk cephesinde yakın gelecekteki olası gelişmeler

Halk cephesinde yakın geleceğin olası gelişmeleri nelerdir? Türkiye halkı açısından bir halk cephesi gelişebilir mi? Bizim bu konuda bazı değerlendirmelerimiz, öngörülerimiz ve perspektiflerimiz vardır. Hat-

dar gelindi. 1970'lerde bu beton kırıldı, kapak patlatıldı. Ama çok kısa bir süre sonra, kırılan bu beton faşizmle tekrar onarılmak istendi. Bu onarım 12 Eylül faşizmiyle daha da geliştirilmeye çalışıldı. Devrimci gelişme tamamen bastırılarak stabilize edilmek istenmekle birlikte, 1990'lara gelindiğinde, özellikle Kürdistan'da yükselen büyük direniş, silahlı mücadele ve kitle hareketiyle devrimci harekete dayatılan yenilgiye ve stabilizasyona son verildi. Türkiye halkı, şimdi kendi eseri olmayan bir direnme temelinde, kendisine dayatılan karşı-devrimin yenilgisiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Türkiye halkı bunu görebilecek ve Türkiye solu bunu değerlendirebilecek midir? Şimdi en önemli sorun budur.

Bunun için bize katılmışlardı ve mücadele etmek istiyorlardı. Ama kendi ülkelerinin devrimci pratiğinde fazla umut görmüyorlardı. Bizim devrimsel gelişmemizde daha anlamlı ve coşkulu özellikler bulup katılmışlardı. Sözleri hala aklımdadır ve bunlar doğrulandı. Yani biz Türkiye devriminin zayıflık PKK önderlikli devrimi kapatmak veya gidermek, uğradığı yenilgiyi yengiye çevirmek ve bu anlamda Türkiye devrimini sürdürmek gibi bir konum içinde bulunuyoruz.

Devrim Batı'da zayıfladı ve yenildi, Doğu'da gelişti ve başarıya ulaştı. Bunun içinde her iki halkın kadrosu vardır, savaşı, inananı ve şehit düşeni vardır. Bu anlamda PKK önderlikli devrimi sadece bir Kürt devrimi olarak değerlendirmek gerekir. Bu bir anlamda da Türk halk devrimidir; kendi anısını, mesajını, cesaretini ve direncini PKK'de devam ettirmiştir. Bu, PKK'nin taktik ve hatta stratejik bir başarısıdır. Devrimi birlikte ve omuz omuza yapmak istedik, ama ortak çabalarımız pek yürümedi veya bir anlamda iflas etti. Yenildi ve ezildi, direnerek ya da tasfiye olarak ezildi. Direnişi kahramanca veya pasifçeydi, ancak başarısı sınırlıydı. Bu anlamda bir gerileme ve birçok cephede yenilme söz konusudur, ancak bunun yanı sıra kendisini sürdüren bir devrim gerçeği vardır. Bu doğru bir saptamadır. Türkiye'de bu olguyu görmeyen bir sol hareket fazla gerçekçi olamaz.

PKK önderliğindeki devrimi sadece bir Kürt devrimi, sadece milliyetçi bir devrim olarak görmek ve yargılamak, içine düşülebilecek en büyük gaflet ve siyasal körlüktür. Bu konuda özellikle Sosyalist Parti'nin ve Doğu Perinçek'in bir değerlendirmesine tanık oldum. Perinçek, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da bir milliyetçi kutuplaşmanın geliştiğini söylüyordu. Bu son derece yanlış ve oldukça reformizm kokan bir değerlendirmedir. Kürdistan'da milliyetçilik gelişmedi. Biz Kürdistan'da Özal yönetimi ve 12 Eylül faşizmi ile anlaşabilecek kadar çılgınlaşan Barzanilerin ilkel milliyetçiliğine öldürücü bir darbe vurduk. Kürdistan'da milliyetçiliği daha doğmadan öldürdük. I-KDP bugün kıyameti koparıyor. Yekiti bizde küçük-burjuva milliyetçiliğin, I-KDP ise ilkel milliyetçiliğin önder gücüdür. Bunlar her gün Ankara'da ve Diyarbakır'da Kaya Toperi ve Olağanüstü Hal Bölgesi Yetkilileriyle geziler yapmaktadır. Aralarındaki ilişkiler

ve ulaşım hattını bir hayli geliştirmişlerdir. Bütün bunlar PKK'nin ezilmesi içindir. PKK'nin tutarlı enternasyonalizmine karşı, Kürt milliyetçiliğinin aşırı veya şoven Türk milliyetçiliğiyle birleşmesi hangi anlamda gelmektedir? Bu ne demektir? Özal kimdir? Özal aşırı Türk milliyetçisidir, şoven Türk milliyetçisidir. İlkel milliyetçilik ve Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği ile aşırı Türk milliyetçiliği birleşerek, PKK'nin önderlik ettiği yüce enternasyonalist ve yurtsever devrimi tasfiye etmek istemektedir. Bu çok açık bir gerçektir. Bu anlamda, **PKK'nin enternasyonalizmi Türkiye devriminin sürdürülmesiyle özdeş**tir diyorum.

Kısacası Türkiye'nin tutarlı ve yeni bir atılımla yüzyüze olan devrimcileri, biçimde kendi devrimleri yenilmiş gibi görünse de, bu devrimin özünde PKK ile devam ettiğini iyi görmelidir. Hem teorik düzeyde ve hem de siyasal değerlendirme düzeyinde, bu böyledir. Bu anlamda Türkiye devrimcilerinin direnişinin boşa gitmediğini görüyoruz. Türkiyeli devrimciler bunu yeterince anlamayabilir ve yorum getirmeyebilirler. Ama biz Türkiye devrimcilerinin kanını da yerde bırakmadığımızı söylüyoruz. Biz Türkiye direnişçiliğini adsız bırakmadık ve sürekli kıldık; örgütsüz bırakmadık ve örgütlü hale getirdik. Kürdistan devriminin gücü şimdi Türkiye'ye de taşırılmıştır. İstesek kadrosu, militanı ve silahıyla gücümüzün yarısını Türkiye'ye taşıyabiliriz. Bu gücümüz hala yedekte bekliyor. Bunu başa-rabiliriz.

O zaman bu hangi anlama geliyor? Türkiye devriminin yenilgisi ve geri çekilişi PKK tarafından hızla aşıyor. Bu anlamda **devrim sürdürülüyor**. Bu, biz Türkiye devriminin dört dörtlük öncü gücü olacağız anlamına gelebilir mi? Hayır, bu geçici bir durumdur. Bu bir dönemin ve eksikliğin aşılması durumudur. Bizim böylesi oldukça yüklü bir görevi yüklenmemiz çok zordur. Türkiye devrimine destek oluruz, ama bu rolün ta kendisini icra edemeyiz. Üzerinde biraz durduğumuz gibi, bu Türk halkının tarihsel ve güncel durumunu ve olası yakın geleceğini sağlam bir değerlendirmeye tabi tutmaya, bunun üzerinde bir programlaşmaya gitmeye, daha da önemlisi örgütlenmeye ve en önemlisi de sağlam güncel taktiklerle yol almaya bağlıdır. Kendi halkına sahip çıkmak ve bunu belirleyici olarak yürütmek isteyen ve bu konuda PKK'nin de yardımına ihtiyaç duyan devrimcilerin, Türkiye halkının devrimci-demokratik mücadelesinin öncülüğünü başarmak konusunda yetersiz kalmaları, geçmişin eksiklikleri, yanlışlıkları ve yetersizliklerini aşamamaları, devrimin örgütlülüğünü ve sürekliliğini sağlayamamaları, çok ciddi eksiklik noktaları olarak ortaya çıkmakta ve bedeli ağır ödenmektedir. Ben bu eksiklikleri çok eskiden de görüyordum.

Geçmişte yapılamayanı yapmak, güçlü bir örgütlenme yaratmak, bunun dayandığı güçlü bir ideolojik ve politik temel oluşturmak, yine örgütlenme için biraz kadro eğitime girişmek ve bunu eylemlilik içinde gerçekleştirmek, bunu kentlerde yaparken mutlaka kıra da yansıtmak, bunun siyasal yanı ile askeri yanını iç içe döşemek: Bütün bunlar 1970'lerin ve '80'lerin görevleriydi ve hatta şimdi '90'ların da görevleridir. Bu görevler her zaman yerine getirilmeyi bekler. Bu görevlerin gerilmesi, siyasal faaliyeti ve komuta merkezi olmalıdır. Ama bunlar olmadığı için, istenen başarı gelmemektedir. Yalnızca kentler değil, kırlar da düşünülmelidir. Tabii yalnız kır diye tutturmak da olmaz, kentleri de düşünmek gerekir. Yani her ikisi iç

"...Türkiye solu ne 1970'lere ne de 1980'lere bakmalıdır. Kuşkusuz 1970'ler ve 1980'lerden de ders alınacaktır. Ama Türkiye solunun bu dönemlerdeki yenilgisi, 12 Eylül faşizminin Kürdistan somutunda uğradığı yenilgiyle yenilere ödetirilmiştir. Türkiye solunun bunu görmesi gerekir. Bu anlamda Türkiye devriminin yenilmediğini söylüyorum. Çünkü Kürdistan'daki devrim bir anlamda Türkiye devrimidir. Yine PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyle, Türkiye'de yenilen devrim Kürdistan'da sürdürülmüştür. Bu çok önemli bir saptamadır. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı sorulduğunda, mümkündür diye cevap vereceğiz. Çünkü biz devrimi Türkiye'den Kürdistan'a taşırdık. Başlangıçtaki gruplaşmamızı anlattım. Bu noktada Haki KARER ve Kemal PİR yoldaşları bir kez daha anmak gerekir. Bu iki yoldaşımız da Türktü. Bana 'Sizin devriminizi geliştirmek, bizim devrimimizi geliştirmemiz anlamına gelir' diyorlardı. Bunun için bize katılmışlardı ve mücadele etmek istiyorlardı. Ama kendi ülkelerinin devrimci pratiğinde fazla umut görmüyorlardı. Bizim devrimsel gelişmemizde daha anlamlı ve coşkulu özellikler bulup katılmışlardı. Sözleri hala aklımdadır ve bunlar doğrulandı. Yani biz Türkiye devriminin zayıflıklarını ve eksikliklerini kapatmak veya gidermek, uğradığı yenilgiyi yengiye çevirmek ve bu anlamda Türkiye devrimini sürdürmek gibi bir konum içinde bulunuyoruz..."

mak isteyeceklerdir. Bunlar siyasal sisteme ilişkin sorunlardır. Bu konuda neler olacağı belli değildir. Bu iki yıl içinde neler yapacaklarını göreceğiz. Devletin iç ekonomik, sosyal ve siyasal politikasında tam bir tıkanma ve yenilme vardır. Bütün bunların restorasyonu kolay değildir. Bunun başarılması zordur. Daha önce de belirttiğimiz gibi, ancak bir sosyal devrim gerçekleşirse bu tablo değişebilir. Yoksa bunun değiştirilmesi mümkün değildir. Olsa olsa egemen sınıfların bir zamanlar Japonya, Güney Kore ve Almanya'da görüldüğü gibi, devrimci görevlere sahip çıkmayan ve her bakımdan düzene hizmet eden bir toplum yaratmaları, aç karınla çalıştırmaları, toplumun bütün değer yargılarını yıkarak kendilerine alet etmeleri ve direnmesiz ve tepkisiz bir toplum meydana getirmeleri halinde, restorasyonu biraz ilerletebilirler. Ama Türkiye ortamında bunun zor olacağı ortadadır. Hiç bir devrimci çalışmasa ve sadece biz çalışsak

ta bu konuda planlama yapma ve destek sunmamız söz konusudur. 12 Mart darbesi döneminde Türkiyeli devrimcilerle birtakım çalışmalar yapmak istedik. Birlikte parti, cephe, dernek vb. kurma çalışmalarımız vardır. THKP-C'den Acilciler'e kadar çeşitli güçlerle ortak çalışmalarımız oldu. **Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi** (FKBDC)'ni kurduk. Bugün rejime karşı **Devrimci Birlik** faaliyeti hala devam ediyor. Kör topal da olsa bu yönlü çalışmaları yürütmeye çalışıyoruz.

Demek istiyorum ki, biz Türkiye halkının devrimci ve demokratik hareketinden uzak değiliz, onunla oldukça ilgili ve ilişkiliyiz. Bunlar bizim destek çalışmalarımızdır. Esas olarak Türkiyeli devrimcilerin ne yapması gerekir veya kendilerinin neler yapması önemlidir? 1920'lerden söz ettik. Türkiye halkının anti-emperyalist mücadelesi gelişebilecekti, ama boğuldu. Anti-demokratizm egemen oldu. Çok sert bir statüko altında 1920'lerden 1970'lere ka-

Türkiye solu ne 1970'lere ne de 1980'lere bakmalıdır. Kuşkusuz 1970'ler ve 1980'lerden de ders alınacaktır. Ama Türkiye solunun bu dönemlerdeki yenilgisi, 12 Eylül faşizminin Kürdistan somutunda uğradığı yenilgiyle yenilere ödetirilmiştir. Türkiye solunun bunu görmesi gerekir. Bu anlamda Türkiye devriminin yenilmediğini söylüyorum. Çünkü Kürdistan'daki devrim bir anlamda Türkiye devrimidir. Yine PKK'nin önderlik ettiği mücadeleyle, Türkiye'de yenilen devrim Kürdistan'da sürdürülmüştür. Bu çok önemli bir saptamadır. Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığı sorulduğunda, mümkündür diye cevap vereceğiz. Çünkü biz devrimi Türkiye'den Kürdistan'a taşırdık. Başlangıçtaki gruplaşmamızı anlattım. Bu noktada Haki KARER ve Kemal PİR yoldaşları bir kez daha anmak gerekir. Bu iki yoldaşımız da Türktü. Bana "Sizin devriminizi geliştirmek, bizim devrimimizi geliştirmemiz anlamına gelir" diyorlardı.

Kürt halkı yiğit, fedakar bir ARGK komutanını daha yüreğine gömmenin onurunu yaşıyor!

Kod adı: **Enver (Orhan, Halil, Şiyar)**

Adı ve soyadı: **Ahmet TEKME**

Doğum yeri ve tarihi: **Berwarî, Omyanus köyü, 1969**

Partiye katılış tarihi: **1984**

Faaliyet yürüttüğü alanlar: **Qilaban, Bestler, Cûdî, Garisan, Berwarî**
Bulunduğu faaliyetlerde aldığı görevler: **Manga, Takım ve Bölük komutanlıkları ve mîntika sorumluluğu**

En son görev alanı: **Garzan Eyaleti**
Akademiye geliş tarihi: **25 Şubat 1991**

Şehit olduğu tarih: **23 Ekim 1991, Herekol**

Şirnex iline bağlı Omyanus köyünün Herekol Dağı eteklerindeki eşsiz yaylalıklarda yoksul bir köylü ailesinin yedi çocuğundan biri olarak dünyaya gelen **Enver** yoldaş, Kürdistan'ın en güzel doğa parçasında büyümeye başlar. Daha küçük yaşta Bestler, Kato, Herekol, Garisan gibi Kürdistan'ın en yüce dağ doruklarına tırmanarak çobanlık etmeye ve böylelikle ailesinin geçimini katkıda bulunmaya başlar. Küçük yaşta başladığı çobanlık, bir yandan O'nu Kürdistan doğasına bağlı kıllarken, bir yandan da dağların özgür yaşamı iliklerine dek işleyerek sömürgecilikten uzak, kendi Kürt gerçekliğiyle içiçe bir yaşam sürdürür. Bir Kürt köylü geleneği olarak daha genç yaşta evlenir, ama bir yandan da kulağı, gelişmekte olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindedir. Sürü otlattığı dağlarda gözleri hep gerillalarla karşılaşmayı arar ve bunun özlemi içinde en sarp, en kuytu dağ köşelerine kadar dolaşır.

Nihayet 1984 yılında 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleşmesi ve Botan alanında gerilla savaşının alenileşmesiyle birlikte özlemleri de gerçekleştirerek gerillalara tanışma olanağı bulur. Yakın akrabası olan **Cemil Tunç (Edip)** yoldaşın vasıtasıyla hareketimize katılan **Enver** yoldaş, kısa sürede grup içerisinde öncülük görevi üstlenerek en zor günlerde gerilla yoldaşlarına arazi tanıma yeteneğiyle yardımcı olur. Onların depo, lojistik vb. ihtiyaçlarında fedakarca pratik görevler üstlenir. Daha sonra mücadele içerisinde pişerek gelişim kaydeder.

Her zaman akıllı hareket eden, soğukkanlı ve mücadelenin sorunlarını göğüslemekten asla kaçınmayan, hep pratik görevlere en zor anlarda bile büyük bir çalışkanlıkla koşan, yoldaşlarını seven-sayan ve kendisini de onlara dürüstlüğüyle sevdiren saydirmasını bilen, parti değerlerine, partiye, halkına ve ülkesinin doğasına büyük bağlılığı olan

değerli bir savaşçılığı, ileriki süreçte adım adım Manga Komutanlığı, Takım Komutanlığı ve Bölük Komutanlığı düzeyine kadar çıkartarak halkının kutsal savaşımında düşmana karşı amansızca direnilebileceğinin örneğini şahsında gösterebilmiştir.

Ordu saflarına katıldığı zaman evli olmasına rağmen, evliliğini çalışmalarının önüne asla koymadığını pratik savaşım yaşamından bildiğimiz **Enver** yoldaş, bu durumu ayrıca kendisi de şöyle belirtmektedir: *"Evliliğim, mücadeleye katılmamla birlikte yarıda kalmıştır. Mücadele içerisinde benim ve eşimin birçok akrabası şehit olmuştur. Ayrıca akrabalarından biri de karşı-devrimciydi, fakat onu cezalandırdık. Şimdiye kadar evlilik konusunda herhangi bir düşünce üretmedim, fakat mücadele içinde evlilik konusunu devrimcilerin kendilerine sorun yapmamaları gerekir."*

1984 yılından partimizin 4. Ulusal Kongre sürecine kadar Botan alanının çeşitli mîntikalarında ve kongre öncesinde Garisan mîntikasında sorumlu düzeyde görev yürüten **Enver** yoldaş, askeri-pratik kişiliğiyle partinin alana yerleşmesi, halkın kazanılması, düşmanın ve işbirlikçisi çetelerin alandan temizlenmesi için yoğun çabalar harcamıştır. Yine ordu saflarında, yer aldığı takımlarda bulunan savaş yoldaşlarının moral, savaş, disiplin ve diğer ihtiyaçlarının halledilmesi açısından elinden gelen katkıyı göstermiş, okul okumadığı halde mücadele içerisinde okuma-yazma öğrenerek arkadaşlarının sorunlarına ve eğitimine çözüm gücü olmaya çalışmıştır. Ülkemizin bir başka eşsiz doğa parçası olan Behdînan'da Aralık 1990'da gerçekleştirilen PKK 4. Ulusal Kongresi'ne katılma şansı bulan **Enver** yoldaş, kongrede dile gelen, geçmiş pratiğin eleştirisi ve sınıf-dışı anlayışların mahkum edilmesini sıcaklığına yaşayarak, bunu kendisine büyük bir eğitim olarak algılar ve bu temelde partiye daha da bağlanma, siyasi kişiliğe daha da ulaşma yönünde ileri adım atar. O'nda varolan bu gelişme zeminini değerlendiren Parti Önderliğimizin emir ve talimatı doğrultusunda kongre sonrasında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne alınarak ulusal kurtuluş savaşımımızın yeni dönemine denk bir siyasi-askeri formasyon kazanması, böylelikle parti siyasetinde, kişiliğinde gelişip güçlenerek halkına daha da verebileceği birçok özveri ve çabanın güçlendirilmesi hedeflenmiştir.

Akademi'de kaldığı süre içerisinde çalışmalarına candan katılan, kampın pratik sorunlarının çözümünde en önde koşan, disipline ve merkezeleşmeye büyük önem veren ve Parti Önderliği'nin çözümlemelerini kavrama-anlama yönünde büyük çaba harcayan, yoldaşlarına sürekli yardımcı olmayı ve onlarla bütünleşip kaynaşmayı esas alan **Enver** yoldaş, kendini sürekli ülke ve mücadele ruhuyla dopdolu tutar. Akademi'de geçirdiği bir eğitim devresinden sonra kaydettiği gelişmeler dikkate alınarak daha da gelişim kayddebilmesi amacıyla Akademi Yönetimi'ne alınan **Enver** yoldaş, pratik mücadele sahasında edindi-

ği komutanlık ve yönetim tecrübeleriyle Akademi eğitiminden aldığı deneyimleri birleştirerek, yönetimde olduğu gibi yönetim sanatında da oldukça gelişme kaydeder.

Enver yoldaş, Akademi alanında aldığı eğitimi bir raporunda şöyle değerlendirmektedir: *"Akademi'de gördüğüm eğitim, parti içinde kaldığım sürece benim için yakaladığım ilk fırsattır. Aynı zamanda, parti yaşamı ve devrimcilik açısından yeniden-sıfırdan devrimcileşme olgusunu bilince çıkartmış bulunuyorum. Parti Önderliği'nin en çok denetiminde bulunan bir eğitim devresi olması açısından yapılan çözümlemelerden oldukça yararlandık ve bilgi aldık... Bugüne kadar dar bir bakış açısına sahiptim... Bir insan, kendi ailesinin, halkının özelliklerini bilmezse, o insanın yurtseverlik duyguları da zayıftır. Ve aynı şekilde biz, bugüne kadar var-yok Botan'ın içerisinde şekillenip kalmışız. Ülkemizin diğer bölgeleri nasıldır? İnsanlarının durumu nasıldır? Bundan habersizdik. Devrimci bir insan, ülkesinin özelliklerini bilmelidir. Halkının özelliklerini bilmelidir. Bu da siyasi olmayı gerektirir. Fakat bugüne kadar bizim yaptığımız hep askeri açıdan bakmaktı. Şimdi de şunu görebiliyorum: Askerlik sanatını bilmek de siyasi olmaktan geçer. Eğitimde gördüklerimiz ile bunun bilincine vardık."*

Enver yoldaşın şahsında, bir halkın medeniyetten, insanlıktan, özgürlük ve bağımsızlıktan, ülke ve toplum gerçekliğinden uzağa düşürülmüşlüğü ve bunun PKK ile yeniden adım adım, savaş içerisinde doku doku kazanılışını, düşmandan kıymık kıymık koparılışını ve yeni yaşama aktarılışını görmek mümkündür. O, erişilmez Botan dağlarında çobanlık yaparken, TC'nin sömürgeleştirdiği Kürdistan'da yaşamın nasıl zehir zemberek edildiğinden milyonlarca Kürt insanı gibi habersizdi, ama özgür yaşamın kurucusu gerillalarla tanışması ve PKK ile kazandıkları O'nda yeni bir yaşam, coşku ve yeniden insanlaşmayı yaratmıştır. PKK ile yaratılan yeniden insanlaşmayı **Enver** yoldaş şöyle dile getirmektedir: *"Eğitimde gördüklerimiz ile parti yaşamı, halka, yoldaşlara yaklaşımda pratikte yaptıklarımız, birbirinin tersidir. Pratikte şahsımız için yapıyorduk ki, bu da objektif olarak düşmana hizmettir. Özeleştiriler de yöntem ve yaklaşım bakımından kişiyi güçlendiriyor... Hem yoldaşlık ilişkilerinde, hem de askeri yaşam ile eğitime katılımda oldukça ilerlemeler olmuştur. Bu aşamadan sonrası benim için yeni bir doğuş demektir. Partiyi çeşitli yönleriyle bilince çıkarma açısından oldukça yol kattım. Partiye katıldığım ilk günde savaşıma karar kılmıştım, fakat şimdi ise, parti içinde yaptığım doğuşla savaşmaya karar kılıyorum. Pratikte düştüğüm hatalardan alınarak pratiğe yine amade olduğumu belirtiyorum."*

Akademi Yönetimi'nde yer aldığı süre zarfında kaydettiği gelişmeleri de **Enver** yoldaş Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporunda şöyle belirtmektedir: *"Akademi yaşamında birçok şey gördüm ve eski durumumu aşmak için verilenleri almaya çalıştım. Aldığım oranda da yenilenme yaşıyorum. Bu durum, yönetime girdiğimde daha da hızlanmıştır... Ayrıca bu sürede daha iyi anladığım bir husus da, örgüt yaşamında her bir arkadaşın nasıl yaklaşılır sorusuna duyarlıca yaklaşma özelliği oldu... Bu ortamdan ülkeden çok farklı birçok şey almamıştır. Özellikle or-*

ğüt yaşamında Akademi sistemin-den öğrendiğim birçok şey vardır. Eskiyle kıyaslıyorum. Bu son süreçte bu, daha da netleşiyor. Günden güne bir yenilenme ve değişme vardır. Bunu görüyorum ve yaşıyorum. Bütün bunlar, geleceğe yürüyüşte bana büyük güç veriyor. Önümüzdeki süreçte bu konuda daha da yeni şeyler öğreneceğimin bilinciyle hareket ediyorum." Partinin verdiği almaya ve bu temelde bir gelişmeye, yenilenmeye sürekli açık olan **Enver** yoldaş, güçlü askeri kişiliğini Akademi ortamında aldığı siyasi kişilikle bütünleştirerek PKK'nin militan kadrolaşmasını yakalama, bunu şahsında ve pratiğinde temsil etme doğrultusunda büyük çabaların ve gelişmelerin sahibi olarak yeniden kutsal ülke topraklarına, sıcak savaşıma yönelmeden önce bir devrimcinin olmazsa olmaz kabininden vermesi ve gereklerini mutlaka yerine getirmesi gereken kararlılık andını ve son sözünü şöyle dile getiriyordu: *"Bu devrede, Akademi'de gördüğüm eğitimle, pratiğimde ortaya çıkan olumsuzlukları aşarak, halk ordumuzun engin kültür birikimi, mücadelemizin yoğunlaşmış ifadesi olan ve bilimin süzgecinden geçirilmiş deney ve tecrübeleri alarak, tüm olumsuzlukları aşip yeni bir doğuşla, Partimizin 4. Ulusal Kongre çizgisi temelinde, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının ve Ortadoğu militan sosyalizminin yaratıcısı PKK'nin bir militan adayı olduğumu ve bu konuda pratiğe hazır olduğumu belirtirim."*

Akademi'den aldığı güç ve hamleyle, pratiğimde ortaya çıkan olumsuzlukları, sıfırdan başlayarak ve yeniden devrimcileşmem olgusundan hareket ederek aşacağıma dair inancım tamdır. Bunun göstergesi pratiğim olacaktır. Bu temelde partiye, Parti Önderliği'ne, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, mazlum Kürdistan halkına ve hazırda bulunan yoldaşlara devrimci onurum üzerine söz veriyorum."

Bu söz ve kararlılıkla ülkesinin dağ doruklarına, zafer hamlesiyle

giden **Enver** yoldaş, Garzan Eyaleti'nde faaliyet yürütmekle sorumlu kılınmıştı. Bir an önce bu alana gidebilmenin ve Botan'da yürüttüğü savaşımından dersler çıkararak ülkesinin bu hiç görmediği, ama görmesi gerektiğini bilincine çıkardığı doğa kesiminde de düşmana karşı amansız bir savaşım yürütme ve halkının binlerce yıllık özleminin zafer yolunda serihildanlaşmasında yer almanın heyecanı, coşkusu ve sabırsızlığı içindeydi. O, halkının düşmana karşı kaban kin ve öfkесinin PKK potasında bilimsellik ve yoğruluşunun ve bir intikam mermisi olarak sömürgecilğe sıkılışının ifadesi; O, düşmanın "öldü" dediği noktada 15 Ağustos'ta halkının görkemlice dirilişinin simgelerindendi. Halkına, mücadeleye, partiye ve Parti Önderliği'ne olan engin bağlılığı, O'nu düşman karşısında gerilemez, yenilmez ve aşılmaz kıldı. Kendisinden önceki şehitlerden devraldığı mücadele ve özgürlük meşalesini, 23 Ekim 1991 günü Herekol'da büyük bir savaşçılık örneği sergileyerek kendinden sonrakı mücadele arkadaşlarına devredip yüce bağımsızlık yolunda kesintisiz yürüten şehitler kervanına katılmanın onuruna erişti.

Kürdistan halkı ve mücadele arkadaşları, O'nu hep yiğit, fedakar, savaşkan, gözüpek ve sadakatli bir ARGK komutanı, bir halk savaşçısı olarak anacak ve uğrunda canını coşkuyla verdiği kutsal kavgayı zaferde erdirmede anısını, mücadelelerinde ebediyen yaşatacaktır.

Biz, ARGK savaşçıları ve O'nun mücadele arkadaşları olarak, partimizin yeni dönemde inşa edeceği Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'ne doğru yürürken **Enver** yoldaşın şahadetiyle düşmana daha bir kınlenecek, ona daha güçlü darbeler vuracak ve zafere doğru daha kararlı yürüyerek, O'nun onurla devrettiği mücadele bayrağını aynı azim, kararlılık ve onurla zafere erdireceğimize ve anısına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları
4 Kasım 1991

"Ülke pratiğinde şehitlerin yolu pratiğim olacaktır"

Mustafa ASLANOĞLU (Zeynel) yoldaş, 1 Ocak 1964 tarihinde Amed'te orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Ailesi Amed'in Çermük(Çermik) ilçesine bağlı Kilan(Artuk) köyünden göçerek Amed'e yerleşmişti.

Zeynel yoldaş, sömürgeciliğin Amed'te yarattığı çarpık yapılanma ortamında büyüdü. Amed'te sömürgeciliğin inkarcı mantığı ve ideolojisinin yarattığı etki, daha çok dolaylı olarak kendini gösteriyordu. Kürdistan'ın hiçbir yerinde görülmeyen, Amed'e has denebilecek bir lümenlik biçimi vardı. Özellikle yeni yetişen gençliği kısılcacına alan bu yapı, olumsuz bir yönün özelliği de

beraberinde taşır. Dışa yansımada tüm sömürgeci kurum ve kuruluşlara bir tepki olmasına, insanlar kendi ulusal kimliklerine sahip çıkıyor görünmesine rağmen, bu yapı alabildiğine örgütsüz, bilinçsiz ve kendiliğindencidir. Kürtlükle Türk-lük, köylülükle küçük-burjuvalık içiçe geçmiş, sınıfsal anlamda tam bir karmaşa yaratılmıştır. Tüm bunları bir arada yaşayan ve kendi gerçeğini bulmakta bir hayli zorlanan, dolayısıyla arada kalarak gerçek anlamda bir kaosu yaşayan bu yapı her türlü yozluğa açıktır. Sömürgeciliğin yarattığı bu yapı, Amed gençliğinin sinsice eritilmesi ve özünden

Devamı 31. sayfada

Enver yoldaşla Bestler'den Herekol doruklarına

İlk bir bahar gecesi idi. Bestler'in gü r ormanları arasındaki daracık bir vadiye konaklamış ARGK birliğimiz, yaktığı gerilla ateşlerinin etrafını çevrelemiş, günün yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyor-ken, çevreyi kontrole çıkan devriye biriminin koşarak gelmesiyle bakışlarını o yöne çevirdiler. Devriyeler, ellerinde sıkıca tuttıkları silahlarının namlularını yukarı kaldırarak gerilla arkadaşlarının yanına gelip biraz heyecanla:

-Çabuk olun, buradan kalkmamız gerekir. Düşman güçleri hemen ötemizdeki vadiye, diye haber iletiler.

Bu haber çok kısa bir sürede hemen tüm mangalara yayıldı. Uyan gerillalar uyandırılırken, bir yandan da ateşler söndürülmeye ve sırt çantaları denkleştirilerek olası bir duruma hazır hale gelme çabasına girişildi.

Takım komutanları hemen bir araya gelip devriye birimini yanlarına çağırarak, düşman hakkında gelen bilgileri değerlendirmeye çalıştılar. İşte **Enver** arkadaş ilk orada farkettim. Biz, birliğe yeni geldiğimizden ve orada geçici bir süre kalacağımızdan dolayı henüz tüm arkadaşları tanıma fırsatı bulamamıştık. Ama kısa bir sürede yoğunlaşan tartışmalar, ilğimizi o yöne çekti ve bu nedenle de kimin nasıl tavrı koyduğuna dair izlenimler edinmeye başladık. Bölük Komutanının heyecanlanması üzerine konuştuğu anlaşılan **Enver** yoldaş gidilecek en iyi yönün hangisi olduğunu ona kabul ettirmeye çalışıyor ve şöyle diyordu:

-“Eğer senin dediğin yöne gidersek, düşmana takılabiliriz. Şafak nerdeyse sökmek üzere ve elimizde bir grup savaşçı adayı silahsız arkadaş var. Düşmanla çatışmak zararlıdır. Daha hava aydınlanmadan yer değiştirmeliyiz.”

Diğeri ise şöyle diyordu:

-“Ben de buraları az çok tanıyorum. Senin dediğin taraf uzak ve pek emin değil. Hele bir tepeye çıkalım orada karar veririz.”

Bu tartışmalar kısa bir süre daha sürdükten sonra, **Enver** arkadaşın o birlikten olmadığını ve onun da geçici bir görevle oraya geldiğini anladım. Bu geçici konumu nedeniyle de birlik komutanına fazla müdahale edememiş olmalı ki, o da sırt çantasını sırtlayıp silahını eline alarak ağzına mermiyi sürdü ve hemen ilk manganın önüne geçerek tepeye tırmanmaya başladı. Biz bir grup olarak hemen peşinden gidiyorduk. Ancak onun doruğa çok çevik ve hızlı tırmanışına ayak uyduramamız imkansızdı. Yürürken adeta gözleri ve kulaklarıyla yürüyor gibiydi. Gecenin karanlığında bile dört bir yanı bakışlarıyla tarıyor ve en ince bir böcek hışırtısına bile kulak kabartıyor, ama aynı zamanda da adımlarını hızlandırarak düşmana sabah olma fırsatı tanımamaya gayret gösteriyordu. Az sonra Girê Berazan'ın onlarca kolundan birinin doruğuna çıktığımızda bizi gayet serin ve iç ferahlatıcı bir esinti karşıladı. Tepeyi tırmanırken terleyen vücutlarımız aniden ürperirken, bir yandan da sırtta yayılarak olası bir taramanın hedefine girmemeye çalışıyorduk. Zira o günlerde o alanda yaşanan taktik-dışılık düşmana epey cesaret vermiş ve düşman, artık gece hareket eder olmuştu. Her an düşmanla burun buruna gelebilirdik. Zaten Birlik Komutanı'nın içinde bulunduğu darlık da buna zemin oluşturan tarzdaydı. Ve sırtta yayıldığımızda bu durum kendini daha da açığa vurdu.

Artık **Enver** yoldaş gözlerimizin eriminden kaybolmuştu. Birden bire

etrafımızda herkes komutan kesili-vermişti. Manga komutanları, Takım komutanları ve Birlik yönetimi kendi aralarında anlaşıyor ve her biri başka bir tarafa gitmeyi öneriyor, her ağızdan başka bir emir çıkıyordu. Savaşçı arkadaşlar, adeta hangisinin komutuna uyacaklarını şaşırmış bir vaziyette oradan oraya koşuşturuyorlardı. Derken komutanlardan birisinin:

“-Bu tarafa gideceğiz. Beni takip edin” diye eliyle sağ tarafı işaret etmesi üzerine içinde yer aldığımız birimle birlikte tüm birlik o yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ancak pek uzağa gitmemiştik ki birden bire kurşun sesleriyle karşılaştık. O esnada grup ikiye ayrıldı ve ince uzun sırtta herkes kendini aşağıya doğru bırakıvermeye başladı. Sonra kurşun sesleri artmaya başladı ve eksilmeden sürdü...

1990 yılının ilkbaharındaki bu düşmanla ilk karşılaşmamızın böyle sabah saatinde olması bizi epey endişelendirmişti. Ne yapıp edip düşman çemberinin dışına çıkmalıydık. Ama ne bir yeri tanıyor, ne de biliyorduk. İşte öyle bir bilmezlik içinde rastgele yürürken, birden **re** elinde kalaşnikofuyla **Enver** arkadaşın sırttan iniverdiğini gördük. Eğilerek çok çevik adımlarla önündeki tepeciği aşip yanımıza ulaştı:

-“Ben onlara o tarafa gitmeyin, dedim ama beni dinlemediler. Düşman bir koldan gelmez ki! Bunu bilmeyecek ne var? Neyse, şimdi arkadaşları nasıl bir araya toplayacağız? Her biri bir tarafa dağıldı. Şu yöne doğru yürümeye çalışın”, diye eliyle Mergümar'ın gü r ormanlıklarını gösterdi ve “Ben arkadaşları toplamaya çalışacağım. Siz de vadiden ayrılmayın ve kontrollü gidin. Ortalık aydınlanmadan da suyu geçmeye çalışın. Biz sonra yetişiriz”, diyerek bir anda gözden kayboluverdi.

Ufka baktım; Kela Memê'nin yüce dorukları hafiften kızarıyordu. Güneş, oradan bir devrilirse, ortalık apaydınlık kesilecekti. Hemen davranılmıyordu. Yapılacak çok iş vardı. Onlarca savaşçı arkadaş -çoğu da silahsız- sağa-sola dağılıvermişti. Bu ara bir grup arkadaş daha gelip bize katıldı ve **Enver** yoldaşın gösterdiği istikamete doğru yürümeye başladık.

Bestler'in daracık vadilerinden

dolanarak inerken, kurşun sesleri giderek geride kalıyordu. Az sonra bir dere yatağı görüldüğünde hemen kenara çekilip mevzilendik. Karşımızda bulunan tahta köprüyü kontrol ettikten sonra mesafeli olarak hızla karşı tarafa geçtik ve bir köy yıkıntısının yanından geçerek bir başka vadiye giriş yaptık. Yanından geçtiğimiz köyü hemen tanıdım. Alana gelirken orada konaklamış ve

ğildi. Mergümar'a giden vadinin yamacından yukarı doğru tırmanırken, leş kargaları gibi dolaşan helikopter sesleriyle düşüncelerimden sıyrıldım ve ormanlık alana yönelerek adımlarımızı hızlandırdık. Az sonra düşman helikopterleri bulunduğu tarafa yaklaştığında bizi göremeyeceği kadar gü r ormanlıklara girmiş ve artık çatışma alanından da epey uzaklaşmıştık. Ancak güneş de Kela Memê'nin doruklarına tırmanıvermişti.

Tepeye yeniden tırmanınca durup soluklandık. Kela Memê'nin doruğu şimdi daha iyi görünüyordu. Doruklarında erimemekte direnen kar kümeleri parlak sabah güneşinin altınımı ışınları arasında kıvılcımlanıyor, binbir renk çeşnisinde adeta isyana kalkmış Newroz alevlerinin yansıyışlarını andırıyordu. Güneş biraz daha devrilse, bu doyum-suz manzara kaybolverecekti. Ancak uzaktan gelen bir ses bizi hemen oradan koparıverdi.

“Kaç kişisiniz?” Bu, **Enver** arkadaşın sesiydi. Demek ki bizden önce varabilmişti. Yanına varıp sayımızı söylediğimizde yüzü acıyla burkuluverdi.

“Düşündüğüm gibi”, diyerek ekledi: “İki arkadaş eksik. İnşallah şehit düşmemişlerdir. Çok aradım ama kimse yoktu. Sizin de selametle gelmeniz iyi oldu. Haydi gidelim. Burda artık düşman bir şey yapamaz.”

Ve Mergümar'ın gü r ormanlıkları arasında dinlenebilecek bir noktaya doğru yürümeye başladık. Hareket tarzından ve komutalardan anladığım kadarıyla birliğe artık **Enver** arkadaş yön veriyordu. Diğer sorumlu arkadaş yetmezliğini görmüş olmalıydı ki inisiyatifi ona bırakmıştı. Bu bizi epey rahatlatmıştı. Onunla daha yeni karşılaşmış olmamıza rağmen konuşmalarından, silah tutuşundan, yürüyüşünden ve yaklaşımlarından insana güven veren, yoldaşça bir izlenim veren özelliklerini hemen görmek mümkündü. Daha sonraki günlerde onu daha da iyi tanıyacaktık.

Nitekim akşam olduğunda bir grup hasta arkadaş milislere bırakarak, **Enver** yoldaşın öncülüğünde Herekol Dağı'na tırmanışa geçtik. Hem komuta, hem de öncülüğü kendisi yürütüyordu ve gittiğimiz yer onun birliğinin konumlandığı alan oluyordu. Aynı zamanda çocukluğunda binlerce kez gezindiği, karış karış sürü otlattığı, tel tel otlarına, tek tek ağaçlarına dek tanıdığı yerlerdi. Ancak çok sarp ve keskin kayalıklı oluşu yürüyüşümüzü engelliyordu, ama buna rağmen kendisi, grubun bir önünde, bir arkasında yürüyor, oradan oraya koşuşturuyor, yürüyemeyen arkadaşların elinden tutup zor yerleri geçmelerinde yardımcı oluyor ve bir yandan da:

“Haydi arkadaşlar, az kaldı. O kadar yorucu değil. Şu tepeyi de aştık mı arkadaşların yanındayız,” diyerek grubu cesaretlendiriyor ve moralini diri tutmaya çalışıyordu.

Ancak ne var ki, Herekol, yürümekle ulaşılacak gibi görünmüyordu. Her tepenin ardında ondan daha ulu, daha sarp bir tepe boy veriyor ve tırmandıkça zozanımsı soğuk esinti bizleri daha bir sarmalıyordu. Hareketlendikçe sınırlıkam ter içinde kalan göğüslerimizi esintinin kucağına vererek, rakımı habire artan Herekol'un yüceliklerine ulaşma azmiyle ayaklarımıza var gücümüzle yükleniyorduk.

Yürüyüşümüz tüm gece boyunca sürdü. Nihayet şafak sökmeden Herekol Dağı'nın göbeğindeki düzlük alana tırmanışı tamamladık. Düzlüğe çıktığımızda **Enver** yoldaş ön-

cülüğü artık başka arkadaşlara devredip yanımıza geldi ve her zamanki gülec ve ferahlatıcı tavrıyla:

“Bitti,” dedi. Ve ekledi: “Birazdan su kaynaklarına varacağız. Ben koyunları hep burada otlatırdım. Öyle çeşit çeşit otları, öyle güzel berrak suları var ki tadına doyum olmaz.”

Soluk soluğa karşılık verdim:

-Buraya tırmanan koyunların, herhalde canı çıkıyormuş, değil mi? Arkadaşlarla gülüşerek yolumuza devam ettik. Ve az sonra da sözünü ettiği su kaynaklarına ulaştık. Gecenin karanlığında beyazımsı bir berraklık adeta gülümsercesine bizi karşıladı. Hemen uyanıp dudaklarımızı dayayıverdik. Ancak bir yudumdan öteye içemeyerek derhal geri çekildik. Zira o denli soğuktu ki adeta soluk kesen, diş döken cinstendi. Biraz soluklandıktan sonra yeniden uzandık ve bu kez kana kana içtik. Ta iliklerimize kadar ferahlayarak yolumuza devam ettik. Hedeflenen noktaya vardığımızda artık neredeyse şafak sökün ediyordu. Nöbetçilerimizi çıkarıp dinlenmeye çekilirken, **Enver** yoldaşın eline dürbün alıp Piro dağına bakan tarafa doğru gittiğini gördük.

Birkaç gün daha **Enver** yoldaşla beraber kaldık. Onu her yönüyle tanımak mümkün olmasa da onun bazı duygularına ortak olmak, onunla yaşamak gerektiği kanısına varmışım. İnsanın çocukluğunu sürü otlamakla geçirdiği dağlarda şimdi gerillacılık yapmasının verdiği duygular neydi? Bu toprakları adım adım gezmek nasıl bir duygu verirdi? Hangi suyun daha soğuk ve serinletici olduğunu bilmek için kaç gün ne kadar gezmek gerekirdi? En güzel otun nerde yetiştiğini bilmek insana nasıl bir haz verirdi? Ve şimdi tüm bunlar bir gerillanın işine nasıl yarıyordu? Elinde çomak gezdiği bu yerlerde şimdi elde silah dolaşmanın karşılaştırmasını nasıl yapıyordu? Onun yaşamında sorumluluk nasıl gelişmişti?..

Bu duygular ve düşüncelerle uykuya dalmışım. Daha sonra uyanışında **Enver** arkadaş ateşin başında çay kaynatırken gördüm. Yoksa hala uyumamış mıydı? Kalkıp yanına gittim. Hayret! Hiç de yorgun görünmüyordu. Ateşin yanında yer verdi ve konuşmaya başladı.

“Buralar hep çocukluğumun geçtiği yerler. Ama o zamanlar biz, tadını alamamışız, kıymetini bilememişiz. Öyle dolaşıp durmuşuz. Şimdi insan ülke doğasının kıymetini daha iyi anlıyor. Küçükluğümde dolaşırken ne sevilir, ne sevilmez bilmiyordum. Şimdi sevilmesi gerekenin ne olduğunu insan daha iyi biliyor ve esas özgürlüğün ancak gerillada olduğunu bilince çıkarıyor. Şimdiki aklım o zaman olsaydı, herhalde çok iyi gezerdim, daha iyi tanımaya başlardım. Biz, çobanlığı özgürlük bilirdik; demek ki yaşamımızdan birşey anlamamışız. Bak düşman yine Dehrabe'ye gelmiş” diyerek eliyle Piro dağının eteklerini işaret etti ve ekledi: “Orada ormanlarımızı yakıyor. Kuşlar, böcekler habire kaçıyor. Ama biz, direneceğiz, savaşaacağız; kuşlarımızın da kaçmasını önleyecek güllere ulaşmaya dek savaşaacağız.”

Avuç içlerimi sıcağına ateşe vererek onun incecik yüzüne baktım ve bakışlarını Dehrabê'nin alev alev yanan ormanlarına uzattım. Kıvrım kıvrım yükselen yalınlar ve çığlık çığlığa yükselen sesler kulaklarıma doluyor ve **Enver** arkadaşın gülümser siması bakışlarımın menziline setleşerek büyük kaçışın önünde, diğer setlere ekleniyordu.

Ş. W.

PKK Zindan Direniş Konferansı belgelerinden özeleştiriler...

Faysal Dunlayıcı:

Düşmanı cezaevinde yeneceğimizi sanma ve bunu sloganlaştırma yanlışını yaşadık

1976 yılından bu yana grup ve parti hareketimizin içindeyim. Bu uzun sürenin 9 yılı aşkın bir bölümünü zindanda geçirdim. İki yıldan bu yana da, Lübnan sahasında görev yapmaktayım.

Bu uzun mücadele yürüyüşüne, kendimle hesaplaşmam anlamına gelen özeleştirisel yaklaşımım, yürüyüşümün hiç de sağlam, kendinden emin, döneme cevap veren, tarihsel rolün bilincinde olan ve gereğini yerine getiren bir yürüyüş olmadığını; tam tersine, süreci oldukça geriden izleyen, üstüne düşeni tam yapmayan, liberalizm ve sekterliği bir arada yaşayan, direniş çizgisinin uzağında seyreden, içinde beslediği düşman yanlarıyla parti ortamına gelen ve bunların bir toplamı olarak da günah hanesi oldukça kabarık bir kişiliği sergilediği ortaya koydu.

Bu kadar kiri yıkayacak bir parça temiz suyum olmasına karşın, yani başta Parti Önderliği'ne olan sonsuz bağlılığım, parti yaşamı dışında bir yaşamı aklıma dahi getirmemem ve partiye sonuna kadar yürümede ölümüne bir kararlılığı ve inancı taşımama rağmen, uzun yıllara serilen pratiğim hiç de bu söz ve kararlılığın güçlü bir ifadesi olmamıştır. Buna rağmen, partinin olanak sunmada ve görevlendirmede bana verdiği imkanlar hak etmediğim düzeyde olmuştur. Hep önüm açılmış, görev verilmiş, özellikle de Parti Önderliği'nin yakın desteği herkese nasip olmayacak düzeyde olmuş, hala da olmaktadır.

Gerek '80 öncesi dönemin oldukça amatör pratiği, gerekse yakalanma ve işkence dönemi ile zindan pratiği tamamen böyledir. Kişilikte zayıflıklar had safhadadır. Önemli adımları atma ve parti çizgisinde toparlanma hep gecikmeli olmuştur. İşlerin birinci elden yapılması hep başkalarından beklenilmiştir. Mahkeme savunmalarında bile silik bir tavır sergilenmiş, kararlı çıkış ancak gecikmeli olarak gerçekleştirilebilmiştir. Gerçi ölüm oruçlarında ve açlık grevlerinde yer alınmış ve bunların tümünde sonuna kadar yürünmüştür. Ama, bu eylemlerde bile atılım yapan, doğru sonuçlar çıkarabilen, eylemin yer, zaman ve gerekliliği üzerinde yoğunlaşabilen bir partililik yoktur. Özcesi, çözen, çözüm bulan, fetheden kişilik ve Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde net olarak ortaya konulan zaferi garantileyen kişilikten hayli uzak kalınmıştır.

Konferans sürecinde, Konferans hazırlıklarında ve en çok da Parti Önderliğimizin günlerce süren tarihsel çözümlemelerinde net olarak görüldüğü gibi, cezaevinde; '82'lere ve ardından nisbeten '83-84'lere uzanan, siyasi yanı esas olan ve **Hayri-Mazlum-Kemal** ve **Ferhat**'larda somutlaşan direnişçilik ile ardından, düşmanın rehabilite politikasının gel-gitinde bocalayarak içerideki yaşamı esas alan direniş tavrının ayırdına bile ancak şimdi varabilemekteyiz. Doğal ki, bu geç farkına varış, taktik önderliğe ulaşma açısından bizimle parti arasında bir mesafe ve bir kopukluk koydu.

Bu kopukluğun en belirgin yanlarından biri kuşkusuz, düşmanı cezaevinde yeneceğimizi sanma ve bunu sloganlaştırma yanlışısıdır. Düş-

manın ancak ve ancak Kürdistan dağlarında ve gerilla ile yenilebileceğini ve bizim asli görevimizin kendimizi buna hazırlamak olduğunu geç farkettiler, hatta farkedemediler. Yani, esas olan ile tali olanın kötü bir şekilde karıştırılmasını yaşadık.

Cezaevindeki tüm direnişler, kahr-amanlıklar kuşkusuz partinindir. Çünkü tüm direnişlerde Parti Önderliği manevi olarak hep yanbaşımızdaydı ve esas gücümüzü O'ndan, O'nun büyüklüğünden alıyorduk.

Ama kendi örgütsel yapımızı oturtmada, günlük ilişkileri düzenlemede ve görevlendirme ile cezalandırmalarda çok katı bir merkeziyetçiliği yaşadığımızın, bürokratzmin ve denge siyasetinin kötü bir uygulayıcısı konumuna düştüğümüzün ayırdına varamadık.

Böylesi bir ortam, ihanet odaklarının ve tasfiyeciler-ajan kişiliklerin rahat at oynatacağı, her türlü tasarrufu uygulayacağı ortamı yaratıyor. M. Şener isimli komplocu, tasfiyeciler al-çak işte tam da bu sulara rahatlıkla oltasını sallayıp balık avlayabiliyor ve biz de "iyi partililer" olarak onun dümen suyunda kulaç atıyorduk. Oysa onun cezaevindeki suç dosyası, sıradan birimizin olsaydı, artık onun iflah olması mümkün değildi. Ama her ne hikmetse '84 direnişinin bu soysuz katilini yargılama gereği bile duyulmadı.

Kuşkusuz benim konumunda olanlar için işin vehameti daha da belirgindir. Çünkü cezaevi sonrası, Akademi pratiğinde de yanbaşımızdaki bir ajanı başımızda taşıdık, ihanet çalışmalarının farkına bile varamadık.

Bütün bunlar bendeki kişiliğin ne kadar PKK'lileşebilen bir kişilik olduğunu açıkça ortaya koyabiliyor.

Bütün bunları kavramamda bir zirve olan Konferans süreci ve Parti Önderliğimizin çözümlemeleri, beni kendime getirmede ve sarsarak gerçekliğimin bilincine vardırma, adeta kurtarıcı olmuştur. Bundan sonrasının bana kaldığının, belirleyici olanın kişiliğimde yaratacağım dönüşümle gerçekleşebileceğinin farkındayım.

Liberal, sekter, küçük-burjuva köylü karışımı bu kişilikle ve kör-topal bir yürüyüşle dönemin emrettiği militan kişiliğin birbiriyle nasıl derin bir çelişki yarattığının bilincindeyim. Bunun en net tanımı benim yılları kapsayan pratiğim olmaktadır.

Hiç şüphesiz, geçmişin yetmezliklerine ağıt yakıp gözyaşı dökmenin, geçmiş pratiğin olumsuzluklarıyla yatıp kalkmanın, ağlayarak çözüm bulmanın hiç de PKK'lilik olmadığını biliyorum. Yaklaşımım kesinlikle böyle olmayacaktır. Bu konuda kendime olan güvenim tamdır.

Dost-düşman herkesin ve gücün, adeta hayranlıkla izlediği kurtuluş mücadelemizde, artık halkımızın, serihildanlarla geleceğini sahiplen- diği, oğlunu-kızını savaşa verdiği, her türlü olanağı sunduğu bir dönemde, halka öncülük gibi büyük bir iddianın sahibi olan bizlerin / benim, ardına sığınacağımız ya da kendimize gerekçe yapacağımız hiç bir mazeretimiz olamaz.

Parti Önderliğimizin büyük emek ve katkılarıyla gerçekleşen PKK Zindan Direniş Konferansı, bu anlamda kendimi çözümlediğim bir platform olma kadar, zindandaki

tüm yoldaşlara ve hatta tüm mücadeler alanlarımıza oldukça çözümleyici ve sonuç çıkarıcı, dönüştürücü, dönemi yakalamada yol gösterici özellikte bir tarihselliği de içermektedir. Parti Önderliğimizin sunduğu Politik Rapor'la, Konferans bileşiminin komisyon çalışmalarıyla hazırladığı değerlendirme raporuyla, geliştirilen oldukça yetkin eleştiri-özeleştiriler, verilen kararlılık sözleri ve emredici-yol gösterici karar-

Ferhan Güllü:

Bir devrimcinin sürekli direniş içinde olması yetmez

Konferansımız, 15 Ağustos Atılım'ının 7. zafer yıldönümünde ulusal kurtuluş mücadelemizin her cephe- de boyutlanarak geliştiği, buna karşı içten ve dıştan yöneltilen emperyalizm ve TC kaynaklı işbirlikçi teslimiyetçiliğin ve komploculuğun dayatıldığı tarihsel bir dönemde toplanmış bulunmaktadır. Zindan direnişçileri, nasıl ki, parti tarihimiz boyunca provokasyonlara, tasfiyeciliğe ve ihanetlere karşı devrimci sorumluluk ve duyarlılıkla yerinde ve zamanında tavır almasını bilmişse, Konferansımızın da aynı duyarlılıkla zindan alanını malzeme yapmak isteyen son sağ tasfiyeciler komploculuğa karşı da bir tavır alma platformu olma rolünü oynayacağına ve tasfiyeciliğe karşı yetmezlik içinde kalanlara karşı tutum almayı da aynı devrimci sorumluluk ve duyarlılığın bir gereği olarak somut bir biçimde ortaya koyacağına inanıyor, tüm delege yoldaşlara güven duygularımı ifade etmek istiyorum.

Mücadelemizin gelişim sorunlarının ağır görev ve sorumluluklarıyla karşı karşıya olduğumuz şu günlerde, eksiklik, yanlış ve yetmezliklerimizi hızla aşır partimizin, halkımızın ve insanlığın beklentilerine cevap verecek bir netliğe ulaşmada bizler açısından yeni bir açılım olacak olan Konferansımıza özeleştiriler raporumu sunarken, delege yoldaşları saygıyla, güvenle ve on yılları aşan ana savaş cephemizden fiziki koparılmışlığımızın son bulmasının coşkuyla selamlıyorum.

Hareketimizle tanışmam 1976 başlarında, Dersim Yatılı Öğretmen Okulu'nda başlar. Saflara katılmam ideolojik etkilenmem sonucu oldu. O sıralar genelde yoğun bir tartışma ortamı vardı. En çok tartışılan sorun ulusal sorun ve Kürdistan meselesiydi. Benim de ulusal sorun ve Kürdistan meselesine ilgim arttı. Marksist-Leninist klasikleri daha çok okumaya, araştırmaya ve sorunu anlamaya özen gösterdim. Bu durum giderek beni ulusal kurtuluş sorununa daha çok yakınlıktırdı. Hareketimizin çözümleyici yaklaşımı, tahlilleri bana çok gerçekçi geldi. Kendi öz isteğim ve irademle saflarda yerimi aldım.

Okulda sosyal-şoven gruplara karşı ideolojik mücadelede yer aldım. '77-78'de Bingöl bölgesinde, '79'da Dersim bölgesinde çeşitli düzeylerde faaliyetlerde bulundum. '79 sonlarında tutsak düştüm.

Polis sorgusundan tavizsiz bir direnişle çıktım. Polisin istediği hiç bir değeri ve kendi konumumu ele

ları ile Konferansımız kesinlikle bu önem ve özelliktedir.

Bütün bu somut gerçeklerin ışıklı yol göstericiliğinde ve orta yerde yarım yamalak duran kişiliğimle vardığım sonuçlar ve çıkardığım derslerle bu kişiliği yerle bir edecek gücüm vardır.

Bu temelde sonuç olarak:

Politik körlükten sıyrılma, görevlere ölümüne bir inat ve intikam ruhu ile ve parti çizgisini esas alarak yüklenme, iç ve dış düşmana karşı uyanık ve ilkelde katı bir savunucu olma, Parti Önderliğimize, O'nun şahsında somutlaşan halk iradesi

ve kurtuluş özlemine yönelecek en küçük bir saldırının amansız düşmanı olmayı esas alacağıma, yetmezliklerimi aşarak, dönemin emrettiği militan kişiliğe ulaşacağıma, temeli, şehit kanı, önderliğin bitmez tükenmez enerji ve emeği ve büyük bir kolektivizm olan parti hattında kanımın son damlasına kadar hiç bir ikircikliliğe düşmeden yürüyeceğime; başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, Kürdistan halkına ve platformdaki siz yoldaşlara onurum üzerine söz veririm.

24.8.1991

mayı ifade eder. Polis sorgusunda olsun, zindanda olsun direnmek, başarılı bir devrimciliğe çıkmak, bir devrimcinin en olağan, en sıradan bir özelliği, bir görevidir.

Tutsaklık koşullarının ilk yıllarının yoğun ve çetin savaşımı içinde i- deolojik-politik derinleşmeye fırsat bulma bir yana, zindanın aşır yıpratıcı, ufku daraltıcı, alıklaştırmacı ortamından fazlasıyla etkilenme; dönemin görevlerinin üstesinden tam olarak gelme bir yana, kapasitede gerileme, dar kalma ve erozyona uğramış bir kişilikle bocalamam söz konusudur.

Zindan yaşamımda partinin direnişçi tavrına sahip çıkma, düşman etkilerine karşı isyancılığa geçme ve önüne koyduğu fiili direnişçiliği sürdürme vardır. Partiye, önderliğine bağlılıkta fazla kusur etmeme, davaya sadakatla bağlılıkta, inançta herhangi bir kararsızlığa düşmeme durumum vardır.

Genel olarak zindanda benim görevlere yaklaşımım, keyfi sorunlar yaratan, örgütü uğraştıran, vahim hata ve saplantılara yol açan, ciddi sorumsuzluklar arz eden bir yaklaşım değildir. Kendi içinde amatör devrimciliğin yetmezliklerini taşısa da parti görevlerini ele alma samimiyetle olmuştur, bunlara kutsallık derecesinde yaklaşılmıştır.

Fakat devrimci militanlığın diğer tüm gereklerini her yönüyle yerine getirme noktasında asgari bir çabayla yetinmem söz konusudur. Devrimci öngörüyle düşmanın dönem dönem değişen yönelimlerini güçlü çözümleme, imha politikasıyla rehabilitasyon politikalarına karşı devrimci politikayı doğru bir tarzda önceden geliştirme, sistemleştirme ve programlaştırmayı başaramadım.

Özellikle 1985'ten sonra cezaevinin dört duvarı arasındaki hedeflerle sınırlı direnmeyi, dışardaki mücadeleye paralel ve ona güç veren direnişler olarak görme gibi bir yanlışlığı yaşadım. Kazanımları koruma adına düşmanın yıpratma taktiklerini görmeden, etkiye karşı tepki- den öteye gitmeyen direnişleri büyük siyasal direnişler olarak görme körlüğüne saplanma söz konusudur. Yeter ki düşmana karşı koy, gerisini kendine fazla dert etme gibi küçük-burjuva aydın sorumsuzluğunu önemli oranda yaşamam söz konusudur. Bundan da öte kendimizi büyük direnişçiler, büyük örgütçüler, büyük politikacılar olarak görme gibi ciddi yanlışlarla politik geriliği göremedim.

Kendini eğitmede de lakayt kalan bu kişilik, bünyedeki amatörlüğü ve politik darlık ve yüzeyselliği aşamayan, toplumsal geriliklerin kendini konuşturduğu, PKK devrimci direnişçi çizgisinin militan atılımcı ruhunu yetkin uygulayan bir devrimcilik değil, ortalamayı tutturan bir konumla yetinen bir kişilik olarak kaldı. Böylesi bir konum her türlü tasfiyeciliğe ve düşman etkiye malzeme olmaktan kurtulamaz. Tutsaklık yaşamım boyunca yanımda güç veren, eleştiren, yol gösteren yoldaşlar topluluğunun bulunmaması, 5-6 yıl gibi uzun bir süre tek başına tecritlerde kalma ve yoğun bir bireysel fiili direnişi yaşama önemli bir dezavantajım olmuştur. Bu koşullarda düşmanın vahşeti altında bilinçte, örgütsel anlayışta, kolektivizm ve disiplin kavramlarında erozyon, örgütlenme ve yönetmede liberalizm, duyguda da yoğun bir duygusallık gelişmiştir. Temelde izlediğim eğitim politikası devrimci düşünceleri, değerleri, ilişkileri koruma biçiminde pasif savunmacı bir eğitim politikası olarak kaldı. Son yıllarda elde ettiğimiz önemli orandaki parti yayını özümsemeye çalışma, üzerinde yoğunlaşma yerine bireysel bilgi edinme temelinde daha çok dışarda olup bitenleri, gelişmelerin boyutunu öğrenmede merakını giderme biçiminde somutlaşmıştır. Niyet ne olursa olsun somut objektif durum budur.

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra da zindan cephesinde savaşın ve mücadelenin genel gereksinimlerine denk konumu tutturamayan direnişçiliğimizde, eğitimde çoğunlukla dar, kendiliğindenci, yüzeysel bir yaklaşımla, genel teorik bilgilenmeyi aşmayan bir eğitim anlayışıyla, bazen eğitim, bazen sohbet, bazen bütün gün dinlenme olan bireysel aydın intellektüelliğini aşmayan bir tarz izledik. Eğitimden örgütlenmeye, siyasal yaşamdan sosyal ilişkilere ve çalışma tarzına kadar her alanda ulusal kurtuluş savaşımızdan, gerilladan coşku ve moral aldık,

ileriye yönelik sürükleyici etkisini duyguda yaşayarak kendimizi tatminle yetindik. Savaşın ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde düşünce üretme, mücadelenin gelişim sorunlarına yanıt arama, çözümlemeler geliştirmeyi görev bilmedik. İdeolojik, teorik bilgilenmeyle donanımlı devrimciler olduğumuzu sandık.

Parti ölçülerinden, üslubundan, eleştiri-özeleştirici, parti demokrasisi ve devrimci disiplinden uzak bir örgütlenmeyi, yani bürokratik bir aygıttan başka bir şey olmayan bir mekanizmayı partinin güçlü örgütsel ölçülerine ulaşmış örgütlenme olarak görme yanılığını yaşadım. Eleştiri-özeleştiriyi siyasal olarak ele alma, geliştirme yerine daha çok günlük sosyal ilişkilerde görülen bariz hatalara, verilen görevleri yapmama ve direnişlerde düşman karşısında girilen açık bariz hatalara karşı kullanma, bu çerçeve ile sınırlı tutma, kişilik çözümlemelerini yapmama tarzında ele aldık. Dolayısıyla kişilikte geliştirici, çözümleyici bir silahtan doğru bir tarzda yararlanmadık. Uyumlu birlik adına üste karşı eleştirici olmama, alta karşı idareci mantıkla liberal davranma, yaşadığım durumlar oldu. Yoldaşlarla ilgilenmeyi doğru ele alıp yerine getirmek, tasarımda her zaman önem verdiğim ve ön planda tuttuğum husus olmasına rağmen, pratik uygulamada ciddi yetmezliklere düştüğümü bugün çok daha iyi görebiliyorum.

Amatör devrimci kişiliği aşamadım. Partinin gelişmiş ölçülerini yakalayamadım. Sınıf dışı anlayış ve davranışlardan kendimi bir bütün olarak arındıramadım. Örgüt mekanizmasını, örgüt disiplinini yetkin uygulayamadım. Kendimi eğitmede lakayt kaldım. Politik yüzeysellik, toplumsal geriliklerin şu veya bu düzeyde kendisini konuşturmasını fazla dert edinmedim. Onlarla beraber barış içinde bir arada yaşamayı zımnen seçme, düşmana karşı direniş cephesinde tüm bu olumsuzluklarla adeta ittifak yapma, sonuçta ortaya

çıkan objektif durum oluyor. Bundan çıkan yetkin bir devrimcilik değil, ortalamayı tutturan ve bununla yetinen bir konumu sürdürme oluyor.

Sonuçta, bir devrimcinin sürekli direniş konumu içinde kalması, kesinlikle bu konuda inançsızlık veya sağa yönelik tasfiyeciliğe götürebilecek tutumlar içine girmemesinin yetmediği anlaşılmıştır. Asıl olması gereken, sürekli gelişmeyi tutturan, her dönemin ihtiyaçlarına bütünüyle yaratıcı bir tarzda, parti çizgisinin ihtiyaçları doğrultusunda cevap verebilen bir devrimciliği tutturmanın gerekli ve zorunlu olduğu, bireysel olarak durumu kurtarmaya yönelik çabalar ne olursa olsun bunun ölçü olamayacağı, kendini ileri düzeyde sorumlu hissetme ve darlığı bu temelde aşmayı kendine yedirme, sürekli bunun yeterli çabaları içinde olma dışında hiç bir şeyin kabul görmeyeceği anlaşılmıştır.

Akademi ortamında Parti Önderliği'nin yol gösterici, güçlü çözümlemeleri ve değerli katkılarıyla geçen Konferans, yoğunlaştırılmış bir eğitim süreci olarak da benim açımdan yeni bir açılım oldu. 16 yıllık mücadele sürecimi, yaklaşık 12 yıllık zindan yaşamı ve kişiliğimi bunun ışığında çözümleme fırsatını yakalama şansını yaşadım. Kendi gerçekliğimi, konumumu ve parti ile aramdaki mesafeyi net görme olanağına kavuştum. Parti Önderliği'nin çözümlemeleri temelinde hızlı bir yenilenme, partileşme ve savaşı özelliklerimi geliştirip dönemin görevlerine hazır parti militan kişiliğine ulaşma uğraşımında kısa sürede başarılı olacağıma inanıyorum. Bu kararlılıkla şimdiye kadar bağlı kalmada kusur etmediğim ve temel karakterim olan partiye ve Parti Önderliği'ne bağlılığı sürdüreceğime başta Parti Önderliği'ne, partiye, şehitlerime, dağ ve zindan direnişçilerine, halkımıza, insanlığa ve PKK Zindan Direniş Konferansı'ndaki delege yoldaşlara söz veriyorum.

28 Ağustos 1991

Hüseyin Poyraz:

Devrimde yerine getirilmeyen her görev düşmana hizmet eder, ona güç verir

PKK Zindan Direniş Konferansı, dünya devrim tarihinde ilk kez gerçekleşmektedir. Hiç bir halk ve parti zindan ve imha ile bu boyutta iç içe yaşamadı. Zindan, Kürdistan'da imha ve tükeniş odağı olarak halka dehşet saçarken, PKK, tarihi direnişleri ile zindanlarda düşmana karşı başkaldırı ve yeniden yaratılışın kahramanlığını yarattı. Bu direniş, tüm imha ve vahşete rağmen yok edilemedi, Mazlum ve Kemallerin direnişleri güçlü gerilla ve serihildanlara uzanmaktan alıkonulamadı. Tükeniş yaşayan özel savaş yönetimi, bu soylu direnişleri M. Şener tasfiyeciliği ile asla yok edemeyecektir. Karanlık bir dönemde ışık olan zindan direnişi, PKK'nin güçlü savaş ve halk ayaklanmaları ile iç içe, savaşın kopmaz bir parçası olmaya devam edecektir. Bu direnişleri ören inanç ve ışık, bugün halkın umut ve güven kaynağıdır. Bu direnişler, gücünü Parti Önderliği'ne olan güven ve partiye olan inançtan aldı. Bugün buna yönelen ihanet hareketi, düşmanla işbirliği içinde Kürdistan halkının özgürlük savaşına ve geleceğine kastetmek istemektedir. Zindan direnişleri, yeniden 14 Temmuz ruhu ve onurunun kalesi olarak ulusal kurtuluş mücadelemizde rolünü oynayacaktır. Bu inançla başta Parti Önderliği'ni ve zindan direniş platformunu sevgiyle selamlarken, dev-

rim şehitlerini anıyor ve partiye doğru katılım kararı ile özeleştirimi sunuyorum.

İdeolojik mücadele döneminde 1977 yılında hareketle ilişkiye geçtim. Bu ilişkilerim süreç içinde sürekli gelişti. 1979'ların başında partileşme faaliyetleriyle birlikte profesyonel devrimci yaşama katıldım. Çeşitli görevler aldım. '80'lerin başlarından itibaren Pazarcık kırsal alanında kaldım. 12 Eylül'den sonra partinin geriye çekilme taktiği gereğince bir grup arkadaşla yurt dışına çıktım. '81-82 yıllarını Filistin kamplarında ideolojik-politik ve askeri eğitimle geçirdim. Haziran 1982'de İsrail saldırısı sırasında Güney Lübnan ve Beyrut'ta üç aya yakın kuşatma altında kaldıktan sonra, '82 Ekim'inde İkinci Kongre kararları ve Parti Önderliği'nin talimatı ile Güney Kürdistan'a yöneldim. '83'te Çukurca alanına yönelik keşif ve istihbarat faaliyetlerinden sonra, '83 Mayıs'ında üç kişilik silahlı propaganda hazırlık birimi ile bu bölgede çalışmaları başlattık. Çukurca'da Colan işbirlikçileriyle 23 Ekim 1983'te girdiğimiz çatışmada yaralı olarak düşmanın eline geçtim.

Sorguda PKK üyesi olduğumu, üzerimde yakalanan silah, belge vb. bana ait olduğunu, kimseyi tanımadığımı, yeni geldiğimi iddia ettim.

lamayan ve pratiğe hükmedemeyen devrimciliğin umut vaatmediği, düşmana kolay yenildiği çok açık.

Zindan yaşamına Diyarbakır'la başladım. Ocak direnişinin '84'te en büyük imha ve vahşetle yüz yüze geldiği, yüzlerce kişinin ölümüne direndiği bir zindana adım atarken, bu direnişlerin Mazlumların, Ferhatların, Kemal ve Hayrilerin direnişleri üzerinde can bulduğunu çok iyi görebiliyordum. Her PKK militanının direnişten yana tavır almasının zorunluluğu açık. Ve bunun her alana taşınması, bunun esas alınması PKK'li her militanın, her yurtseverin doğal görevi durumundaydı. Çünkü direniş en zor koşullarda, 14 Temmuz'da inanılmayanı başarmıştı. Diyarbakır zindanı bu gerçeği yaşarken, 6 Kolordu dahilindeki cezaevlerinde bu direniş geleneği örgütsel dağınıklık ve tasfiyeci anlayışlar yüzünden temsil edilemedi. Her alanda olduğu gibi zindanda da örgüt ve direnişten kopuş, büyük bir çürüme ve tükenişe yol açarak, büyük bir yozlaşma ve kişiliksizleştirmeyi ürettiyordu. '84'lere kadar direnişlerin yaşanmadığı bu zindanlara, Diyarbakır'ın direnişler ruhu, bu yıllardan sonra taşınılmaya ve güç kazanmaya başladı. Bu direnişler yaşamaya hakkı olanla olmayanı birbirinden hızla ayırıştırarak, güçlü bir netleşmeyi yarattı.

Partinin dışardaki varlığı, örgütsel yapısının yok edilememesi, TC'nin zindan politikasına en büyük darbeyi vururken, zindanlarda gelişen direnişler tüm imha ve vahşete rağmen dışarıya taşınılarak parti direnişi ile bütünleşti. 15 Ağustos 1984 Atılımı yeni bir dönemi açarken, gerillaya karşı görülmemiş bir imha ve yok etme hareketini başlatan TC, zindanlarda ise teşhir olan ve boşa çıkarılan imha politikasını daha sinsi taktiklerle, içten saptırmalarda hayata geçirmeye başladı. '81'lerde zindanda geliştirilen Şahin-Yıldırım ihanetinin daha sinsi ve gizli yöntemlerle M. Şener haini tarafından geliştirilmesi, yeni zindan politikasının en önemli halkası oldu.

Zindan direnişleri, '84'ten sonra saptırılarak, parti direnişinden kopartılmaya, abartılmaya ve tüm gelişmelerin merkezine konulmaya başlandı. Özel savaşın yeni yönelimini kavramaktan uzak ve sürekli bir eylemlilikle işlemez kılınan örgütlenme, savaş gerçekliğinden koparak, tüm eylemini zindanla sınırlayan, gündemden kopan, dönemin görevlerinden uzaklaşan, özel savaşın ve tasfiyeciliğin kontrolüne giren bir pratiğe saplanarak kendini tıkdı. Zindan direnişlerini "daha iyi yaşam koşulları" adı altında geliştiren anlayış sonucu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve gerçekliğinden hızla uzaklaşarak rehabilitenin yoğun etkilerini yaşayan, parti ölçüleri ve değerlerine yabancılaşan bir yaşam tarzı yaratıldı.

Savaş gerçekliği ve parti anlayışından kopan örgütlenme, kişilikte derin tahribatlar yaratarak abartılı, resmiyete ve disipline gelmeyen, savaştan uzak, parti üslubuna yabancı, devrimci yaşama gelmeyen, kendine sevdalı bir tip şekillendirdi. Bu tipin ve yaşam tarzının temsilciliğini yapan M. Şener haini, zindandan bu yaşam tarzını ve kişiliği parti ortamına dayatmaya, Parti Önderliği'ni ve partiyi tasfiye ederek yerel gerici bir yedeği duruma getirmeye çalıştı.

İdeolojik kişiliğin zindan örgütlenmesinin temelini oluşturması, örgütlenmede ve kişilikte partinin ulaştığı düzeyi yakalamaktan uzak bir geri örgütlenmeye yol açtı. PKK önder kadrolarının direnişler içinde imha edilmesi, yeni örgütlenme ve mücadele döneminde büyük yetmezlikler ortaya çıkardı. Amatör grup

ilişkilerinin egemen olduğu bu örgütlenme, özel savaşın yönelimlerini boşa çıkarmaktan uzak, kontrole ve sınırlandırılmaya alınan bir eylem pratiğine yöneldi. PKK'de her eylem daha fazla savaşa ve örgütlenmeye hizmet ederken, zindanda eylem anlayışı savaşa ve örgütlenmeye hizmet temelinde planlanmadı. Güncel politikalar ve istemlerle sınırlı, gelişmeye yol açan değil, giderek tıkanan, rahatça oynanan bir eylemlilik tasfiyeciliğin rahatça boy vermesine, kendini gizlemesine yol açtı.

Zindan örgütlenmesinde ortaya çıkan sapma, örgütün işleyişine ve tüm politikalarına yansdı. Partinin demokratik ve katılımcı kolektif ruhundan uzak, bürokrat, sektör bir örgüt anlayışı, örgütlü kadro ve kitlelerden kopardı. Örgütlenmenin üzerinde şekillendiği ideolojik ve politik anlayış, parti ideolojisi ve politikasından uzak, netleşmemiş bir ideolojik ve politik yapılanma olarak partinin ideolojik ve politik yetkinliğine ulaşmayan, reel sosyalizmin tıkanan çözümsüz anlayışlarına saplanıp kaldı. Giderek özerk ve bireyselleşen anlayışların güçlenmesine yol açtı.

Zindanda örgütsel alandaki sapma, eğitim politikasına da derinden yansyarak bu politikayı amacına ulaştırmaktan uzak kaldı. Kişiliği dönüştürmeyen, militanlaştırmayan, Kürdistan gerçekliğinden uzak bir eğitim anlayışı, zindanda geniş yurtsever kesimleri ve kadroları savaşa hazırlanmaktan alıkoymdu.

Zindan pratiğimiz bir bütün olarak sorgulandığında partinin yarattığı güçlü ölçü ve değerlerden uzak, onunla bütünleşmeyen, yoğun olarak rehabilite ve tasfiyeciliğin etkilerini yaşayan bir durumda olduğu görülecektir. Partileşmeye ve savaşa hizmet etmeyen, bu mevcut yapı düşmanın güçlü etkileri ve tasfiyeciliğin yönlendirmesi altında şekillendi. Bu yapıdan cesaret alan M. Şener tasfiyeciliği, yaşam tarzını her alana egemen kılarak partinin savaşı ve direnişçi yapısını tasfiye etmek istemektedir. Bu yaşam tarzı, bugün partileşme ve savaş gerçeğinden uzaktır ve kesinlikle bir dönüşüm ve çözümlemeye uğramak, yeniden şekillenmek zorundadır.

Konferans platformuna katılmadan önce cezaevi örgütlenmesi ve kişilik yetmezliklerini yüzeysel ve basit bir tarzda değerlendiriyor, fazla sorunun olmadığını düşünüyordum. Fakat Parti Önderliği'nin çözümlemeleri ve parti ölçüleri karşısında, sergilenen pratiğin parti pratiğinden uzak olduğunu ve köklü tehlikeler yaşadığını gördüm. Bu pratik aynı zamanda kendi pratiğimdir. Yanılgı ve olumsuzluklar aşılmadan güçlü bir militanlaşma ve çözüm gücü olmak olanaksızdır. Birey olarak kendimi zindanda oluşan örgütlenme ve çarpık kişiliğin ortağı ve sorumluluğunu paylaşan biri olarak görüyör, onun dışında görmüyorum. Cezaevinde örgüt ve kişilik sorunu çözümlenmiş, netleşmiş değildir. Netleşmeyen, çözümlenmeyen bu yapı tasfiyeciliğe güçlü bir zemin sundu. Bu yapı çözümlenmeden, parti ölçülerine ulaşmadan güçlü bir eylem ve kişilik dönüşümü yaratamaz.

Zindanda rehabilitenin ve tasfiyeciliğin etkileri yıllarca görülemedi. Yaşam tarzı normal görüldü. Bu anlayış, bizi savaştan ve partileşmeden adım adım kopardı, tutucu bir konuma getirdi. Çözümlenmeyen ve partileşemeyen örgüt ve kişilik, ideolojik ve politik yetmezliğe ve eylemde dar kapsamılığa düşerek mücadeleden kendini koparmaktadır. Örgüt ve eyleme hakim olmayan kişilik toparlayıcı, so-

Devamı 31. sayfada

PKK kuruluşunun 14. yılında zafere her zamankinden daha yakın!

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin öncü gücü, bilimsel sosyalizmin yaratıcı ve kararlı uygulayıcısı, Türkiye, Ortadoğu ve tüm dünya halklarının ve ilerici insanlığın dostu **Partiya Karkerên Kurdistan-PKK** kuruluşunun 13. yıldönümünü karşılıyor. 27 Kasım 1978 tarihinde kuruluşunu gerçekleştiren PKK, 14. mücadele yılına giriyor.

Halkların ve devrimlerin tarihinde oldukça kısa bir süreyi de teşkil etse, Kürdistan zemininde bu 13 yıl, halkımızın asırlardır süren karanlık tarihinin yönünü tersine çevirmeye yeten, Kürdistan halkını yok olmanın eşiğinden çeviren ve bununla da kalmayıp bu halkı ve devrimini dünya gündeminin en temel sorunları arasına oturtma gücüne erişen yıllar olmuştur.

PKK'nin 13 yılı en büyük olanaksızlıklar ve hemen bütün bir dünyanın kaynaklık ettiği güçlükler ortamında inanılmaz denilen çok şeyin başarıldığı, bugüne kadar geçerli kabul edilen birçok dogmanın yerle bir edildiği, bir halkın kaderi şahsında bütün bir insanlığın temsil edildiği, sıfırdan başlayıp devrimin eşiğine ulaşmanın destanının yaratıldığı bir tarihtir. Bu tarihin her anında nice devrimcinin, halk kahramanının kanı ve emeği, bütün bir halkın umutları ve özverisi vardır. Bu, bir halkın onurlu bir temelde ve yeniden yaratılışının tarihidir.

PKK'nin 13. mücadele yılı, tarihinin en görkemli adımlarının atıldığı, mücadelesinin büyük gelişmeler kaydederek dönülmez bir noktaya ulaştığı ve artık zafere dair somut planlamaların yapıldığı bir aşamaya ulaştığı bir yıl oldu.

Partimiz 13. mücadele yılına, dünya çapında yaşanan büyük altüst oluşların yıkıcı etkilerinin Ortadoğu'da da duyulmaya başlandığı, savaş bulutlarının Kürdistan'ın da içinde bulunduğu bir alanda hızla yoğunlaşmakta olduğu, hemen her güç ve devletin geleceğe dair yoğun endişeler ve hesaplar içinde bulunduğu bir dönemde girdi. Böylesi zorlu koşullarda uluslararası ve yerli egemen güçlere yem olmamak, devrimin kazanımlarını korumak ancak yetkin politikalar ve usta taktiklerle mümkündür. Partimiz 26-31 Aralık 1990 tarihinde gerçekleştirdiği IV. Ulusal Kongresi ile hem kendi iç bünyesinde güçlü bir yenilenme ve dönüşümü gerçekleştiriyor ve hem de uluslararası gelişmeler, bunun bölgeye yansımalarını en güçlü bir şekilde karşılayıp devrimi yarandırdıranın politika ve taktiklerine ulaşıyordu. Böylece daha 13. mücadele yılının başında geleceğe yönelik güçlü adımlar atılıyor ve bu yılın kazanılmasının yolu döşeniyordu.

Partimizin 13. mücadele yılı, dünyada reel sosyalizmin çöküşe gittiği, bu çöküş şahsında sosyalizme dört bir yandan saldırıların olduğu, insanlığın biricik kurtuluş yolu olan bilimsel sosyalizmin bir umut olmaktan çıkarılmaya çalışıldığı, buna paralel olarak dünya çapında artık devrimler çağının kapandığına inancın gelişmeye başladığı bir döneme rastlamaktaydı. Bu yılda da gelişmesini kesintisiz sürdüren, dünyadaki gelişmelerin doğru-devrimci tahlilini yaparak devrimi bunlardan en iyi şekilde yarandırmaya çalışan Partimiz PKK, bilimsel sosyalizmin doğru uygulamasının temsilcisi olmayı bildi. Reel sosyalizmi her yönüyle doğru tanımlayıp mahkum ederek bilimsel sosyalizmin ideolojide ve pratikte temsilcisi olan PKK, sosyalizmin öldüğü iddialarının her perdeden yankılandığı bir çağda, bu iddiaları çürüten canlı bir abide oldu. Bilimsel sosyalizmin yaratıcı uygulamasını gerçekleştirecek yalnızca Kürdistan ve Ortadoğu'da değil, dünya çapında da sosyalizmin korunup geliştirilmesinde önemli bir güç haline geldi. Yıllar yılı sosyalizm adına sergilenen pratiklerin sosyalizmden nedenli uzak olduğunu ortaya koyarak ve bu konudaki her türlü dogmayı da yerle bir ederek bilimsel sosyalizmin yaratıcı özünü pratiğe geçirdi. Önderlik sanatından kişilik sorununa, sosyalizmin sınıfsal karakterinden demokrasi konusuna varıncaya dek her alanda her biri bir devrim değerindeki çözümlemelerle dünya sosyalist hareketine değerli katkılar sundu. Bütün bu pratiğiyle PKK, dünya sosyalizm mücadelesinin yılmaz ve önder bir gücü olduğunu dost-düşman herkese kanıtladı.

Bilimsel sosyalizmin yön verdiği doğru-devrimci çizgisi ve önderliği ile PKK Kürdistan zemininde birçok çevrenin inanmakta güçlükle çektiği gelişmeleri yaratmayı başardı. Gerilla mücadelesinde yaşanan yetmezlikleri IV. Ulusal Kongresi'nde tüm yönleriyle ele alıp tedbirler geliştirerek pratikte giderek yükselen bir silahlı mücadeleye ulaştı, ordulaşmaya ve gerilla güçlerini genişliğine tüm alanlara yaymaya ağırlık vererek bu yolda önemli adımlar attı. Gerilla eylemlerinde hem nicelik ve hem de niteliksel bir büyüme yarattı. Silahlı mücadele taktiğimizin hayata geçirilmesinde giderek niteliksel bir yükseliş ortaya konularak geçmiş yılların kayıpları bu yılda asgariye indirildi. Gerilla güçlerimiz

yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'da da mücadeleyi geliştirmeye başladılar. Böylece Kürdistan'ı bölen suni sınırlar boşa çıkarılarak ulusal kurtuluş mücadelesi zemininde halkımızın ve ülkemizin birlik ve bütünlüğü yolunda tarihi adımlar atıldı. Bu temelde Partimiz bugün **Botan-Behdînan Savaş Hükümeti**'ni yaratma hedefi doğrultusunda hızla ilerlemektedir. 13. mücadele yılımızda Kürdistan gerillası yarattığı gelişmeler ve önüne koyduğu hedeflerle devletleşmeye doğru giden yolu sonuna kadar açmış bulunmaktadır.

Askeri alanda yaşanan bu gelişmelerin siyasal yankısı da büyük olmuş; Kürdistan halkının siyasal ordulaşmasının yanı sıra düşmana karşı zafer niteliğinde büyük siyasal gelişmeler sağlanmıştır. Partimizin 13. mücadele yılında Kürdistan halkındaki siyasal bilinçlenme, örgütlenme ve eyleme geçiş muazzam boyutlara ulaşmıştır. Kürdistan'da serihildanlar artık günlük olaylar haline gelmiş, Diyarbakır Serihildan'ıyla da, yüzbinlerin kenetlendiği bir zirveye ulaşmıştır. Ulusal kurtuluşçu irade kırları çepeçevre kuşattıktan sonra artık şehirlerde de egemen olmaya başlamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi artık yalnızca öncünün verdiği bir mücadele olmaktan çıkıp tüm bir ulusa mal olan, bütün Kürdistan halkını kucaklayan bir mücadele haline gelmiştir. Ekim 1991 erken genel seçimlerinde Kürdistan halkının tarihinde ilk kez kitlesel olarak kendi adayları etrafında kenetlenmesi ve ezici bir birlikle tercihinin ortaya koyması bu gerçeğin ifadesidir. Artık bütün dünya görmektedir ki Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük yolunda kenetlenmiş bir halk hareketi vardır.

Partimizin hayata geçirdiği doğru askeri ve siyasi taktikler sonucunda Kürdistan halkının kimlik sorunu çözüm yoluna girmiş; başta sömürgeci düşman olmak üzere tüm dünya bu gerçeği kabul etmekle yüzyüze kalmıştır. Halkımız mücadele içinde birliğini sağlayarak artık kendisi için bir ulus olma yolunda hızla ilerlemektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin otoritesi tüm dünyaya kendisini dayatarak Kürdistan'ın gerçek temsilcisi olduğu gerçeğini adım adım kabul ettirmektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaşmış olduğu aşamada bir yandan savaş hükümetinin ilanına doğru gidilirken, diğer yandan da Kürdistan halkının gerçek kürsüsü olacak, özgür ve demokratik Kürdistan'a giden yolu açacak Kürdistan Ulusal Meclisi'nin toplanması hedefi doğrultusunda yol alınmaktadır. Bütün bunlar Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun çözümünde ne denli ileri bir mesafe kaydedildiğinin ifadesi olmaktadır.

13. mücadele yılında Partimiz bu gelişmeleri kaydederken, sömürgeci düşmanın içten ve dıştan yönelttiği çok yönlü saldırılar da dizginsizce sürmüştür. Sömürgeci Türk devleti özel savaşını daha da katmerleştirip boyutlandırarak gittikçe kitleleri de hedefine alacak tarzda genişletmiştir. Her türlü zorba yönetime ve savaş aracına başvurarak, iflas etmiş düzenli ordusu yerine giderek artan biçimde özel eğitilmiş halk düşmanı sadist özel savaş birliklerini savaşa sürerek, yalnızca Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı kalmayıp Güney Kürdistan'a da taşan vahşi bir savaş yürütmüştür. Yurtsever sıradan insanları hedefleyen cinayetler zinciri günden güne yeni halkalarla uzayıp gitmektedir. Kürdistan halkına yönelik katliamları da içeren kanlı ve her türlü kuraldışı bir savaş yürütülmüştür ve hala da yürütülmektedir. Ancak sömürgeciliğin tüm çabalarına rağmen özel savaş politikası iflas etmiş; Türk ordusu savaşı yürütme gücünde olmadığını itiraf etmiştir. TC'nin askeri alanda da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile başetme gücünde olmadığı açığa çıkmış; bu, siyasal alandaki yeniliğiyle bütünüleşmiştir.

Sömürgeciler tarihte olduğu gibi bir kez daha umutlarını yerli işbirlikçiliğe ve parti saflarındaki provokatif girişimlere bağlamış, bu güçlere çok yönlü destek vermiş, ancak bu çabalarında da hezimetle uğramışlardır. Partimiz, yerli işbirlikçiliğin oyunlarını boşa çıkarıp kendi nüfuz alanlarında da halkı kendi siyasi otoritesi altına çekerken provokatörlerin girişimlerini de daha başından ustaca boşa çıkarmayı bilmiştir. Sömürgecilerin ve işbirlikçilerin ittifakı kendi sonlarını yakınlaştırmaktan öte sonuç vermemiştir. Aynı şekilde, sömürgeciliğe uluslararası alanda sunulan destek de belli oranda darbelenmiş, Partimiz, emperyalizm ve gericiliğin kendisine yönelik oyun ve tehditlerini boşa çıkarmıştır.

Partimizin, emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericiliğin saldırı ve oyunlarını boşa çıkarması, yalnızca Kürdistan halkı açısından değil, tüm Ortadoğu halkları ve özelde Türkiye halkı için de büyük kazanımlar ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin yerli işbirlikçilerine ve özellikle de TC sömürgeciliğine dayanarak Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirme ve bölge

üzerinde tam hakimiyet kurma emellerinin boşa çıkarılmasında Kürdistan devrimi ve öncüsü PKK belirleyici rol oynamaktadır. Bugün Ortadoğu'da zaptedilemeyen bir direniş kalesi olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bölge devrimleri için bir kıvılcım rolü oynamaktadır. Emperyalizmin Ortadoğu'yu kendisi için dikensiz gül bahçesi haline getirme ve istediği gibi at oynatma planı gelip Kürdistan ulusal direnişine çarpmış ve daha şimdiden büyük handikaplarla yüzyüze gelmiştir. Türk sömürgeciliğinin emperyalizmin planlarını uygulamada bir koçbaşı rolü oynamasının önündeki en büyük engel Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olmakta, dolayısıyla mücadelemiz hem Türkiye halkının ve hem de Ortadoğu halklarının kurtuluşunda temel bir müttefik rolü oynamaktadır. Şimdiden Ortadoğu'nun bağrındaki bir devrim kalesi olarak Kürdistan, Ortadoğu'nun diğer halklarının devrimleri için bir kılavuz rolü oynamakta; bilimsel sosyalizmi yaratıcı uygulaması ve emperyalizme vurduğu darbelerle tüm dünya halkları için de bir umut ışığı olmaktadır.

Partimiz PKK 14. mücadele yılına bu gelişmeler temelinde girmektedir. 14. mücadele yılında Partimiz, doğruluğu pratikte kanıtlanan ve bilimsel sosyalizmin yaratıcı özülüyle beslenen devrimci çizgisi, en olumsuz koşullardan dahi mücadeleyi yarandırmayı bilen taktik ustalığı, kişilik çözümlemesi temelinde sürekli büyüyen ve yetkinleşen kadro gücü, çelikten örgütlülüğü, direnme azmi ve kararlılığından güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, mücadeleyi kanlarıyla besleyen şehitleri ile bugüne kadarki önderliğiyle mücadeleyi yaratıp sürekli büyüten, her türlü iç ve dış saldırıya rağmen direngen bir kale olarak Partimiz ve halkımıza öncülük eden Parti Önderliğimizden güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, ölümlerde yaşamı yaratan, adı dahi olmayan bir halk konumundan dünyaya devrimde öncülük etme iddiası ve gücüne ulaşan, büyük bir ulusal bilinçlenme ve örgütlenme temelinde birliğini yaratarak sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş savaşında ayağa kalan direngen Kürdistan halkından ve onun örgütlü gücü ERNK'den güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, önderliği altında uzun süreli halk savaşını adım adım geliştirerek stratejik denge aşamasına doğru yol alan, Türk sömürgeciliğinin her türlü teknik donanımına ve zorbalığına karşın ayakta kalmakla da kalmayıp düşmanı Kürdistan'da barınamaz hale getiren, Kürdistan halkının mücadeleye akınının motor gücü olan şanlı ordumuz ARGK'den güç almaktadır.

14. mücadele yılında Partimiz, emperyalizmin her türlü demagojilerine karşın yaşayan bilimsel sosyalizmin halklara öncülük etme gücü ve tarihi derslerinden, giderek yüzünü aydınlığa çeviren insanlığın ortak mücadelesinden, Ortadoğu halk devrimlerinin derinden derine güçlenmesinden, halkların ve ilerici insanlığın kardeşçe dayanışmasından güç almaktadır.

Partimiz, Kürdistan halkını mücadelesinin bu yeni yılında kendi öz iktidarını yaratma yolunda daha da bilenmiş bir mücadele yürütmeye çağırılmaktadır!

Partimiz, Kürdistan'ın tüm yurtsever güçlerini halkımızın tarihinin bu can alıcı döneminde rollerini doğru temellerde oynamaya, gelişen mücadele ile birlik ve dayanışmaya çağırılmaktadır!

Partimiz, genelde bölgemizin tüm ilerici güçlerini halklarımızın ortak mücadelesi ve dayanışmasını yükseltmeye çağırırken, özelde ise Türkiye devrimci-demokratik güçlerini ortak platformlarda mücadele etmeye, özel savaş hükümetlerinin halklarımıza yönelik oyun ve saldırılarını birlikte boşa çıkarmaya çağırılmaktadır!

Partimiz, tüm dünya ilerici-devrimci güçlerini insanlığın ortak değerlerini koruma kavgasında önemli bir yeri olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle dayanışmaya çağırılmaktadır!

Bu temelde Partimiz PKK, yeni bir mücadele yılında daha büyük zaferlere doğru yol almaktadır. 14. mücadele yılı PKK önderliğindeki Kürdistan halkının bölge ve dünya gündemine ağırlığını koyduğu ve ulusal kurtuluş yolunda tarihi adımlar attığı şanlı bir yıl olacaktır.

- Partimiz PKK'nin 14. mücadele yılı tüm halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!
- Bijî Partiya Karkerên Kurdistan!
- Bijî Serok APO!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!